

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 31 marca 2022 r.
(OR. pl)

7639/22

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0089 (COD)

AGRI 120
AGRISTR 17
AGRIORG 36
AGRILEG 42
CODEC 377
IA 32

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	31 marca 2022 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2022) 134 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie oznaczeń geograficznych Unii Europejskiej w odniesieniu do wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych oraz systemów jakości produktów rolnych, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/787 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1151/2012

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 134 final.

Zał.: COM(2022) 134 final

Bruksela, dnia 31.3.2022 r.
COM(2022) 134 final

2022/0089 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie oznaczeń geograficznych Unii Europejskiej w odniesieniu do wina, napojów
spirytusowych i produktów rolnych oraz systemów jakości produktów rolnych,
zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/787 oraz
uchylające rozporządzenie (UE) nr 1151/2012**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

Oznaczenia geograficzne (OG) służą określeniu produktów, których jakość, cechy charakterystyczne lub renoma wynikają z czynników naturalnych i ludzkich związanych z ich miejscem pochodzenia. Stanowią one prawo własności intelektualnej ukierunkowane na promowanie uczciwej konkurencji między producentami przez zapobieganie stosowaniu nazwy w złej wierze oraz oszukańczym i wprowadzającym w błąd praktykom. Oznaczenia geograficzne gwarantują konsumentom autentyczność produktu i wyróżniają go na rynku, co zapewnia wyższą wartość sprzedaży i wywozu. Oznaczenia geograficzne są uznawane na szczeblu międzynarodowym od 1883 r.¹, a w Unii zostały stopniowo objęte ochroną od lat 70. XX wieku (wino) do 1992 r. (produkty rolne i środki spożywcze), przy czym w 2020 r. zakończono tworzenie rejestrów². Obecnie w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych znajduje się prawie 3 500 nazw win, napojów spirytusowych, produktów rolnych i środków spożywczych.

Unijny system oznaczeń geograficznych jest solidny, jednak z oceny polityki, jak również z procesu oceny skutków wynika, że istnieje możliwość wprowadzenia usprawnień, szczególnie w celu zwiększenia skuteczności systemu oznaczeń geograficznych, który ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wysokiej jakości żywności oraz ochrony dziedzictwa kulturowego, gastronomicznego i lokalnego w całej Unii. Dotyczy to głównie:

- najskuteczniejszego sposobu nadania skuteczności prawu podstawowemu producentów do ochrony prawa własności intelektualnej do ich oznaczeń geograficznych. Producenci posiadający wartości niematerialne i prawne w postaci oznaczenia geograficznego mają prawo do ich ochrony, a Unia dąży do osiągnięcia tego celu możliwie najskuteczniej i najefektywniej, również w czasach coraz powszechniejszego korzystania z internetu;
- sposobu zapobiegania wykorzystywaniu nazw produktów w złej wierze przez podmioty, które nie mają żadnych praw do autentycznego produktu ani nie mają z nim związku. Należy również dokonać przeglądu egzekwowania przepisów, szczególnie w internecie, oraz kontroli zgodności;
- sposobu zwiększenia zrównoważonej produkcji produktów z oznaczeniami geograficznymi. Jako instrument waloryzacji produktów nieodłącznie związanych z czynnikami naturalnymi i wiedzą fachową producentów z danego obszaru, oznaczenia geograficzne nie są wykorzystywane w wystarczającym stopniu do tych celów;
- skuteczniejszego sposobu informowania konsumentów o produktach autentycznych, aby zapobiec asymetrii informacji. Poziom rozpoznawalności symboli unijnych wśród konsumentów jest bardzo niski, co świadczy o trudnościach w komunikacji;

¹ <https://www.wipo.int/treaties/en/ip/paris/>

² <https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/food-safety-and-quality/certification/quality-labels/geographical-indications-register/>

- sposobu zapewnienia producentom godziwego dochodu z tytułu sprzedaży ich produktu o właściwościach związanych z jego produkcją oraz wzmocnienia ich pozycji w łańcuchu dostaw żywności.

System gwarantowanych tradycyjnych specjalności (GTS) przez 30 lat funkcjonowania nie przyniósł oczekiwanych korzyści producentom ani konsumentom. W celu skutecznego oznaczania i promowania tradycyjnych produktów rolnych w Unii należy uprościć i doprecyzować system gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Wniosek przyczynia się do realizacji celów określonych we wspólnej polityce rolnej (WPR), w szczególności do sprawniejszego reagowania rolnictwa unijnego na potrzeby społeczne w zakresie wyników produkcji rolnej pod względem stabilności gospodarczej, zrównoważonego rozwoju społecznego i zrównoważenia środowiskowego. Przyczyni się to do zwiększenia skuteczności obecnego systemu oznaczeń geograficznych jako praw własności intelektualnej. Wniosek przyczyni się do zwiększenia korzyści gospodarczych, społecznych i środowiskowych związanych z produktami objętymi oznaczeniami geograficznymi, zwiększenia zakresu uprawnień i odpowiedzialności producentów, ograniczenia nowych form naruszeń (internet), poprawy skuteczności egzekwowania przepisów i kontroli gwarantujących autentyczność produktów, usunięcia luk legislacyjnych oraz usprawnienia procedur rejestracji. Poza oznaczeniami geograficznymi wniosek dotyczy również przepisów związanych z gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami, w szczególności przez doprecyzowanie ich definicji. Z drugiej strony w ramach wniosku nie wprowadza się zmian w przepisach dotyczących określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie; wprowadzono je dopiero w 2012 r., a państwa członkowskie muszą najpierw w pełni wykorzystać ich potencjał. Ponadto wniosek nie dotyczy oznaczeń geograficznych niezwiązanych z rolnictwem; Komisja zamierza zaproponować osobny akt ustawodawczy w ich sprawie.

Ogólnym celem przeglądu oznaczeń geograficznych jest ułatwienie ich stosowania w całej Unii jako instrumentów własności intelektualnej dostępnych dla wszystkich rolników i producentów produktów, powiązanych ze sobą cechami lub renomą oraz miejscem ich produkcji. Nie proponuje się żadnych zmian w podstawowej strukturze systemów oznaczeń geograficznych, co pozwoli utrzymać rolę państw członkowskich w procedurze składania wniosków dotyczących oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności; wysoki poziom ochrony praw własności intelektualnej; specyfikę oznaczeń geograficznych w sektorze wina i napojów spirytusowych; oraz egzekwowanie przepisów na szczeblu krajowym w ramach rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych oraz narzędzi własności intelektualnej.

Chociaż wytwarzanie produktów rolnych wysokiej jakości jest mocną stroną europejskiego rolnictwa, w Unii występują dysproporcje geograficzne, jeżeli chodzi o liczbę zarejestrowanych oznaczeń geograficznych. Są one odzwierciedleniem różnych „punktów wyjścia” i doświadczeń państw członkowskich w zakresie ochrony dziedzictwa gastronomicznego i kulturowego. W ramach przeglądu oznaczeń geograficznych należy zwrócić szczególną uwagę na zachęcanie do korzystania z oznaczeń geograficznych w tych państwach członkowskich, w których są one wykorzystywane w niewystarczającym stopniu. Oznaczenia geograficzne wynagradzają producentów za pracę włożoną w produkcję różnorodnych produktów o wysokiej jakości, co z kolei może być korzystne dla gospodarki obszarów wiejskich. Dotyczy to w szczególności obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, terenów górskich i regionów najbardziej oddalonych, gdzie sektor rolny ma znaczący udział w gospodarce, a koszty produkcji są wysokie. Celem jest również

zwiększenie liczby zarejestrowanych oznaczeń geograficznych w każdym państwie członkowskim będącym użytkownikiem niższego szczebla do poziomu średniej unijnej.

Wniosek dotyczy zatem następujących celów ogólnych:

1. zapewnienia skutecznej ochrony prawa własności intelektualnej w Unii, w tym sprawnych procesów rejestracji służących sprawiedliwemu wynagradzaniu producentów za ich starania;
2. zwiększenia wykorzystania oznaczeń geograficznych w całej Unii z korzyścią dla gospodarki obszarów wiejskich.

Te dwa cele ogólne doprecyzowano w ramach sześciu celów szczegółowych:

1. usprawnienie egzekwowania przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych w celu lepszej ochrony prawa własności intelektualnej oraz skuteczniejsza ochrona oznaczeń geograficznych w internecie, w tym przed rejestracją w złej wierze oraz oszukańczymi i wprowadzającymi w błąd praktykami, a także przed wykorzystaniem w systemie nazw domen, oraz przeciwdziałanie podrabianiu produktów;
2. usprawnienie i doprecyzowanie ram prawnych w celu uproszczenia i zharmonizowania procedur składania wniosków o rejestrację nowych nazw i wprowadzania zmian w specyfikacjach produktów;
3. przyczynianie się do zapewnienia bardziej zrównoważonego charakteru systemu żywnościowego Unii przez włączenie konkretnych kryteriów zrównoważonego rozwoju;
4. umożliwienie producentom i grupom producentów lepszego zarządzania aktywami w zakresie oznaczeń geograficznych oraz zachęcanie do tworzenia struktur i partnerstw w ramach łańcucha dostaw żywności;
5. poprawa prawidłowego postrzegania rynku i zwiększenie świadomości konsumentów w zakresie polityki dotyczącej oznaczeń geograficznych i symboli unijnych w celu umożliwienia konsumentom podejmowania świadomych decyzji dotyczących zakupów;
6. zapewnienie ochrony tradycyjnych nazw żywności w celu korzystniejszej wyceny i zachowania tradycyjnych produktów i metod produkcji.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

W przepisach Unii przewidziano ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w odniesieniu do wina od początku lat 70. XX wieku, napojów spirytusowych od 1989 r. oraz produktów rolnych i środków spożywczych od 1992 r. Umożliwiają one rejestrację cenionych nazw produktów wytwarzanych zgodnie ze specyfikacją produktu na określonym obszarze geograficznym przez producentów posiadających uznaną wiedzę fachową. Niniejszy wniosek jest zgodny z przepisami obowiązującymi w dziedzinie polityki w zakresie oznaczeń geograficznych. Jest on ukierunkowany na poprawę obowiązujących przepisów i zapewnienie uproszczonego i usprawnionego zbioru przepisów, przy jednoczesnym wzmocnieniu określonych elementów ochrony oznaczeń geograficznych, w szczególności przez wzmocnienie pozycji grup producentów oraz zwiększenie poziomu ochrony w internecie.

W ramach wniosku zachęca się grupy producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym do dobrowolnego uwzględnienia w specyfikacji produktu wymogów dotyczących lepszych wyników w zakresie stabilności gospodarczej, zrównoważonego rozwoju społecznego i zrównoważenia środowiskowego. Aby poprawić jakość procesu rejestracji i rozpatrywania wniosków, na mocy wniosku przyznaje się Komisji uprawnienia do korzystania z pomocy technicznej agencji przy rozpatrywaniu wniosków, przy czym rejestracja oznaczeń geograficznych i ogólna odpowiedzialność za politykę w zakresie oznaczeń geograficznych pozostaje w gestii Komisji.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest zgodny z ogólnymi ramami prawnymi ustanowionymi w odniesieniu do WPR. Wniosek jest uzupełnieniem innych środków ukierunkowanych na zapewnienie jakości i różnorodności unijnej produkcji rolnej oraz produkcji win i napojów spirytusowych, sprawiedliwe wynagradzanie producentów za ich starania, ochronę praw podstawowych producentów w dziedzinie własności oraz informowanie obywateli i konsumentów o możliwych do określenia szczególnych cechach produktów wyżej wymienionych sektorów, w szczególności tych związanych z ich pochodzeniem geograficznych.

W ramach strategii „Od pola do stołu”³ Komisja zobowiązała się do wniesienia wkładu w przejście na zrównoważony system żywnościowy w celu zwiększenia skuteczności ram legislacyjnych dotyczących oznaczeń geograficznych oraz, w stosownych przypadkach, uwzględnienia szczególnych kryteriów zrównoważonego rozwoju. O oznaczeniach geograficznych wspomina się również w odniesieniu do udoskonalonych przepisów ukierunkowanych na wzmocnienie pozycji rolników i grup producentów w łańcuchu wartości. W planie działania „od pola do stołu” zapowiedziano inne inicjatywy, które wpłyną na produkty objęte oznaczeniem geograficznym, w szczególności wniosek dotyczący ram legislacyjnych dla zrównoważonych systemów żywnościowych, który ma zostać przedstawiony w 2023 r. Przedmiotową inicjatywę dotyczącą oznaczeń geograficznych włączono do programu prac Komisji na 2021 r.⁴ w ramach inicjatyw REFIT⁵ powiązanych z Europejskim Zielonym Ładem⁶.

Jeżeli chodzi o cel neutralności klimatycznej oraz unijne cele klimatyczne na 2030 r. i 2040 r., niniejszy wniosek nie będzie miał negatywnego wpływu na klimat.

Ponadto w komunikacie w sprawie planu działania dotyczącego własności intelektualnej⁷ Komisja zapowiedziała, że wzmocni system ochrony oznaczeń geograficznych w celu zwiększenia jego skuteczności, w tym w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej.

W konkluzjach Rady w sprawie strategii „Od pola do stołu”⁸ z zadowoleniem przyjęto lepsze włączenie zrównoważonego rozwoju do unijnej polityki jakości i wezwano Komisję do potwierdzenia znaczenia i wagi unijnych systemów jakości oraz do wzmocnienia ram legislacyjnych dotyczących oznaczeń geograficznych.

³ https://ec.europa.eu/food/horizontal-topics/farm-fork-strategy_en

⁴ https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/2021_commission_work_programme_annexes_en.pdf

⁵ https://ec.europa.eu/info/law/law-making-process/evaluating-and-improving-existing-laws/refit-making-eu-law-simpler-less-costly-and-future-proof_pl

⁶ https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/european-green-deal_pl

⁷ https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12510-Intellectual-property-action-plan_en

⁸ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-12099-2020-INIT/pl/pdf>

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Niniejszy wniosek jest objęty zakresem stosowania wspólnej polityki rolnej (art. 43 TFUE⁹) i praw własności intelektualnej (art. 118 TFUE).

W odniesieniu do WPR wymogi i przepisy dotyczące wprowadzania produktów rolnych, środków spożywczych, win, aromatyzowanych produktów sektora wina i napojów spirytusowych na rynek wewnętrzny oraz zapewnienie integralności rynku wewnętrznego są kwestiami zasadniczo należącymi do kompetencji Unii.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Na mocy rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, rozporządzenia (UE) 2019/787 i rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Unia ustanowiła kompletny system ochrony nazw konkretnych produktów w celu promowania ich wyjątkowych cech związanych z ich pochodzeniem geograficznym, a także tradycyjną wiedzą fachową w dziedzinie produktów rolnych, wina i napojów spirytusowych. W związku z tym państwa członkowskie nie mogą działać indywidualnie, aby osiągnąć ten cel polityki. Poprawę skuteczności obecnego systemu oznaczeń geograficznych można osiągnąć jedynie dzięki działaniom na szczeblu unijnym, a mianowicie przez zmianę wspomnianych rozporządzeń.

• Proporcjonalność

Wniosek zawiera ograniczone i ukierunkowane zmiany obowiązujących ram legislacyjnych dotyczących oznaczeń geograficznych, których zakres nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu polegającego na poprawie skuteczności systemu oznaczeń geograficznych. W ramach wniosku zachowano specyfikę sektorów i jednocześnie zharmonizowano przepisy, które są wspólne dla wszystkich sektorów, w szczególności procedury rejestracji nazwy lub zmiany specyfikacji produktu, ochrony nazw oraz kontroli i egzekwowania przepisów.

• Wybór instrumentu

W ramach polityki dotyczącej oznaczeń geograficznych wymaga się ich bezpośredniego stosowania w państwach członkowskich. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady jest odpowiednim instrumentem służącym przeglądowi systemu oznaczeń geograficznych, biorąc pod uwagę fakt, że obowiązujące obecnie prawodawstwo obejmuje:

- oznaczenia geograficzne w odniesieniu do produktów rolnych i środków spożywczych – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych¹⁰;
- oznaczenia geograficzne w odniesieniu do wina — rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia

⁹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012E/TXT&from=PL>

¹⁰ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007¹¹;

- oznaczenia geograficzne w odniesieniu do napojów spirytusowych — rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008¹².

Wniosek wymaga uchylecia pierwszego z wyżej wspomnianych rozporządzeń i wprowadzenia zmian do dwóch pozostałych.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Przeprowadzono ocenę polityki Unii w zakresie oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności chronionych w Unii. Jej wyniki opublikowano 21 grudnia 2021 r. w dokumencie roboczym służb Komisji¹³. Jej zakres objął łącznie prawie 3 400 oznaczeń geograficznych i 64 gwarantowane tradycyjne specjalności pochodzące z państw członkowskich. Ocena była ukierunkowana na określenie stopnia, w jakim osiągnięto cele polityki w zakresie oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności. W ramach oceny zbadano skuteczność, efektywność, adekwatność, spójność i wartość dodaną ram dotyczących oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności na szczeblu unijnym.

Zasadniczo skutecznie osiągnięto cele dotyczące oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Z przedmiotową polityką wiąże się szeroki zakres możliwych korzyści dla zainteresowanych stron, takich jak zapewnienie producentom godziwego dochodu i uczciwej konkurencji. Korzyści te nie są jednak systematyczne we wszystkich państwach członkowskich. Do głównych ograniczeń należy słaba znajomość i niski poziom zrozumienia polityki przez konsumentów w niektórych państwach członkowskich oraz określone niedociągnięcia w zakresie środków kontroli na dalszych etapach łańcucha wartości. Zasadniczo osiągnięto pozostałe podstawowe cele polityki – zapewnienie poszanowania oznaczeń geograficznych i prawa własności intelektualnej oraz integralności rynku wewnętrznego, a także – w przypadku gwarantowanych tradycyjnych specjalności – pomoc producentom produktów tradycyjnych w zachowaniu tradycyjnych metod produkcji i przepisów na dania.

Ramy dotyczące oznaczeń geograficznych / gwarantowanych tradycyjnych specjalności ocenia się jako **skuteczne**. Oznaczenia geograficzne i gwarantowane tradycyjne specjalności

¹¹ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

¹² Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1.

¹³ https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/key-policies/common-agricultural-policy/cmef/products-and-markets/geographical-indications-and-traditional-specialities-guaranteed-protected-eu_en

przynoszą producentom szereg korzyści¹⁴, natomiast koszty ponoszone przez organy publiczne (na szczeblu unijnym i krajowym) są niskie i według szacunków wynoszą 0,12 % całkowitej wartości sprzedaży w ramach oznaczeń geograficznych / gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Istnieje jednak możliwość uproszczenia i zmniejszenia obciążenia administracyjnego, szczególnie w odniesieniu do długotrwałych procedur rejestracji i wprowadzania zmian na szczeblu krajowym i unijnym.

Politykę ocenia się jako **adekwatną** zarówno dla prywatnych zainteresowanych stron, jak i organów publicznych. Cele dotyczące oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności odnoszą się do rzeczywistych potrzeb poszczególnych zainteresowanych stron. Oznaczenia geograficzne i gwarantowane tradycyjne specjalności uważane są za duży atut obszarów wiejskich oraz ważne narzędzie promowania tożsamości regionalnej. Promowanie oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności przez wspieranie rozwoju obszarów wiejskich odpowiada przede wszystkim na potrzebę zwiększenia integracji. Chociaż ochrona środowiska i dobrostan zwierząt nie są głównymi celami wytwarzania produktów z oznaczeniem geograficznym / będących gwarantowaną tradycyjną specjalnością, badane grupy producentów zadeklarowały, że w niektórych specyfikacjach produktów uwzględnia się kwestie ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt.

Biorąc pod uwagę **spójność**, nie stwierdzono istotnych niezgodności między oznaczeniami geograficznymi a unijnymi znakami towarowymi, oznaczeniami geograficznymi / gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami a systemami krajowymi/regionalnymi ani między oznaczeniami geograficznymi / gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami a innymi strategiami politycznymi Unii.

Ponadto, występuje wyraźna **unijna wartość dodana**, ponieważ oznaczenia geograficzne i gwarantowane tradycyjne specjalności przyczyniają się w znacznym stopniu do zapewnienia integralności rynku wewnętrznego oraz sprawiedliwego handlu z państwami trzecimi.

Jeżeli chodzi o **wyciągnięte wnioski**, oprócz wspomnianych wyżej niedociągnięć w dziedzinie kontroli i egzekwowania przepisów (rynek niższego szczebla) oraz słabej znajomości i niskiego poziomu zrozumienia ze strony konsumentów, można podkreślić następujące kwestie:

- różnice we wdrażaniu powodują trudności w egzekwowaniu praw własności intelektualnej producentów poza państwem członkowskim, w którym odbywa się produkcja. Ponadto oznaczenia geograficzne obejmują szeroką gamę produktów i są sprzedawane za pośrednictwem różnych punktów sprzedaży (w tym w ramach sprzedaży przez internet), co dodatkowo utrudnia skuteczne egzekwowanie tych praw;
- kolejna kwestia jest ściśle związana z nowymi celami politycznymi Komisji, w szczególności z Europejskim Zielonym Ładem i strategią „Od pola do stołu”.

¹⁴ Średnia cena produktów z oznaczeniem geograficznym / będących gwarantowaną tradycyjną specjalnością jest dwukrotnie wyższa niż średnia cena porównywalnych produktów nieposiadających oznaczenia geograficznego / niebędących gwarantowaną tradycyjną specjalnością; stosunkowo mniejsza zmienność cen produktów objętych oznaczeniem geograficznym; uczciwa konkurencja dla producentów w łańcuchu wartości oznaczeń geograficznych / gwarantowanych tradycyjnych specjalności; dywersyfikacja działalności gospodarstw np. przetwórstwo, nowe rodzaje sprzedaży (sprzedaż bezpośrednia, sprzedaż elektroniczna) i agroturystyka.

W ostatnich latach kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem zyskały na znaczeniu, ale w ramach wytwarzania produktów z oznaczeniami geograficznymi / będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami nie uwzględnia się ich lub uwzględnia się je w sposób niesystematyczny;

- grupy producentów odgrywają kluczową rolę w stosowaniu oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Z oceny wynika jednak, że zadania, do wykonywania których są one uprawnione, znacznie różnią się w poszczególnych sektorach i państwach członkowskich, ponieważ na szczeblu unijnym zostały one określone tylko w odniesieniu do sektora rolno-spożywczego, ale nie w odniesieniu do win i napojów spirytusowych;
- długotrwałe i złożone procedury rejestracji i wprowadzania zmian zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim, uznaje się za główne niedogodności dla producentów i źródło obciążeń administracyjnych;
- ograniczona liczba produktów zarejestrowanych jako gwarantowane tradycyjne specjalności, niestanowiących prawa własności intelektualnej, świadczy o braku zainteresowania tym systemem i o trudnościach z ochroną tradycyjnych metod produkcji w całej Unii.
- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Zakres strategii konsultacji opracowanej do celów przedmiotowej inicjatywy obejmował wszystkie aspekty inicjatywy ukierunkowanej na poprawę skuteczności systemu oznaczeń geograficznych. Konsultacje były adresowane do różnych kategorii zainteresowanych stron: organów publicznych, organizacji z sektora rolnictwa, organizacji z sektora przetwórstwa, federacji europejskich, krajowych i sektorowych oraz przedsiębiorstw prywatnych, organizacji konsumenckich, organizacji z sektora handlu i sektorów handlu detalicznego; państw trzecich, instytucji akademickich i instytutów badawczych, ogółu społeczeństwa i innych.

Wszystkie działania zapowiedziane w strategii komunikacji zrealizowano zgodnie z planem: plan działania – informacje zwrotne dotyczące wstępnej oceny skutków, konferencja zainteresowanych stron, posiedzenia i kwestionariusz grupy dialogu obywatelskiego, posiedzenia i kwestionariusz państw członkowskich oraz ukierunkowane konsultacje ekspertów z sektora pozarządowego.

Plan działania – informacje zwrotne dotyczące wstępnej oceny skutków

Zasadniczo zainteresowane strony z zadowoleniem przyjęły kierunki działania określone w planie działania – wstępna ocena skutków¹⁵ opublikowanym 28 października 2020 r. w celu uzyskania informacji zwrotnych. W odniesieniu do planu działania otrzymano 51 informacji zwrotnych.

Zdecydowana większość respondentów z zadowoleniem przyjęła inicjatywę Komisji na rzecz poprawy skuteczności unijnego systemu oznaczeń geograficznych. Informacje zwrotne dotyczyły głównie aspektów zrównoważoności, które należy włączyć do specyfikacji produktu, oraz potrzeby lepszej ochrony i wyjaśnienia przepisów. Respondenci zgłaszający uwagi na temat przyszłości systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności uznali, że

¹⁵ file:///C:/Users/dufouva/Downloads/090166e5d5274a42%20(1).pdf

powinien on nadal funkcjonować, należy go doprecyzować i uprościć. Mniejsza liczba respondentów wspomniała o kwestiach związanych z uproszczeniem, środkami kontroli i egzekwowaniem przepisów, wzmocnieniem pozycji grup producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym oraz o kwestiach związanych ze stosowaniem symbolu unijnego na etykiecie.

Konferencja na temat promowania oznaczeń geograficznych, 25–26 listopada 2020 r.

Konferencja wysokiego szczebla zorganizowana wspólnie przez Komisję i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO) była punktem kontaktowym, w którym zainteresowane strony mogły przedstawić swoje poglądy na temat szeregu kwestii poruszanych podczas procesu przeglądu oznaczeń geograficznych. W wydarzeniu wzięło udział wielu odbiorców, takich jak producenci produktów objętych oznaczeniem geograficznym, zainteresowane strony z całego łańcucha wartości żywności, urzędnicy państw członkowskich, organizacje międzynarodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, urzędnicy UE, a także studenci i zainteresowana opinia publiczna.

Oprócz otwierających i zamykających sesji plenarnych odbyło się piętnaście paneli, podczas których omawiano różne zagadnienia związane z przeglądem oznaczeń geograficznych. Omówiono również kwestie zrównoważoności i wzmocnienia pozycji producentów w związku z inicjatywą „od pola do stołu”, a także sposoby zwiększenia atrakcyjności oznaczeń geograficznych oraz modernizacji i skuteczniejszego egzekwowania przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych zgodnie z planem działania w zakresie własności intelektualnej.

Nagrania z konferencji i wszystkie materiały (prezentacja w programie Power Point / materiały wideo / audio / galeria) są dostępne na portalu EUROPA do listopada 2022 r.¹⁶.

Konsultacje publiczne

W okresie od 15 stycznia 2021 r. do 9 kwietnia 2021 r. Komisja przeprowadziła otwarte konsultacje publiczne we wszystkich językach urzędowych UE za pośrednictwem EU-SURVEY. Konsultacje te były ukierunkowane na zebranie opinii organów publicznych, zainteresowanych stron i społeczeństwa. Otrzymano 302 odpowiedzi od respondentów z 21 państw członkowskich.

Respondenci określili **główne wyzwania** związane z przeglądem oznaczeń geograficznych:

- ze względu na coraz częstsze wykorzystywanie renomy oznaczeń geograficznych w internecie należy **zapobiegać oszustwom** i podrabianiu produktów objętych oznaczeniem geograficznym;
- grupy producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym powinny mieć **większe uprawnienia i obowiązki w zakresie zarządzania oznaczeniami geograficznymi, ich promowania i egzekwowania przepisów**. Obecnie nie mogą one podejmować decyzji wiążących dla swoich członków;
- **brakuje wiedzy na temat logo**, co wynika z braku informacji i propagowania korzyści związanych z oznaczeniami geograficznymi.

¹⁶ https://ec.europa.eu/info/events/strengthening-geographical-indications-digital-conference-2020-nov-25_en

Konsultacje z grupą dialogu obywatelskiego w sprawie jakości i promocji

Członkowie grupy dialogu obywatelskiego reprezentują interesy producentów, przetwórców, sprzedawców detalicznych, konsumentów, ekologów i innych. Komisja przeprowadziła konsultacje z grupą dialogu obywatelskiego w sprawie jakości i promocji podczas posiedzeń w dniach:

- 5 listopada 2020 r.: informacje o procesie; pierwsza dyskusja na temat przeglądu oznaczeń geograficznych;
- 9 marca 2021 r.: omówienie głównych potrzeb w zakresie przeglądu oznaczeń geograficznych, z naciskiem na niektóre elementy, w tym zrównowagę;
- 1 lipca 2021 r.: wyniki konsultacji publicznych i ukierunkowanych konsultacji z grupą dialogu obywatelskiego; omówienie celów i możliwości;
- 30 listopada 2021 r.: przedstawienie wyników procesu oceny skutków.

Jak opisano szczegółowo powyżej, Komisja przeprowadziła również konsultacje z grupą dialogu obywatelskiego w sprawie wina podczas posiedzeń w dniach 5 maja i 8 listopada 2021 r. oraz z grupą dialogu obywatelskiego w sprawie napojów spirytusowych w dniach 9 marca i 29 października 2021 r.

Komisja przeprowadziła również konsultacje z członkami grupy dialogu obywatelskiego w sprawie jakości i promocji za pomocą pisemnego kwestionariusza na temat zrównoważonego charakteru oznaczeń geograficznych, etykietowania i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Komisja przeprowadziła konsultacje z ekspertami z państw członkowskich w ramach grupy ekspertów ds. jakości i zrównoważonego rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich. Posiedzenia tej grupy ekspertów odbyły się w dniach:

- 23 lutego 2021 r.: kontekst, wyzwania i cele oraz informacje zwrotne w sprawie planu działania;
- 22 kwietnia 2021 r.: wyniki konsultacji publicznych i ukierunkowanych konsultacji z grupą ekspertów; koncepcja ogólna;
- 23 września 2021 r.: decyzje polityczne.

Przed tymi posiedzeniami Komisja zebrała również doświadczenia dotyczące wdrażania systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności podczas posiedzenia komitetu ds. jakości polityki rolnej w dniu 19 października 2020 r., w tym w formie kwestionariusza.

Komisja przeprowadziła również konsultacje z członkami grupy ekspertów za pomocą pisemnego kwestionariusza na temat zrównoważonego charakteru oznaczeń geograficznych, uproszczenia systemu oznaczeń geograficznych z naciskiem na proces krajowy, związków z polityką rozwoju obszarów wiejskich oraz systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Jeżeli chodzi o **zrównoważoność**, przeważała opinia, że nie należy jej narzucać producentom produktów objętych oznaczeniem geograficznym, ale należy ją promować i kwestia ta powinna być obecna. Należy uznać i promować obowiązujące praktyki związane ze zrównoważonym rozwojem. Eksperti z państw członkowskich podkreślili w szczególności znaczenie stopniowego włączania wymogów dotyczących zrównoważonego rozwoju. Potrzebne jest większe wsparcie (np. w zakresie certyfikacji zrównoważonego rozwoju, odpowiednich inwestycji) i inne formy zachęt (np. pierwszeństwo w uzyskiwaniu funduszy), a także działania informacyjne i promocyjne. Jeżeli chodzi o kwestie związane z żywnością bogatą w składniki odżywcze i zdrową dietą, przeważała opinia, że koncentrowanie się na wartościach odżywczych i potrzebach żywieniowych nie powinno przyczyniać się do osłabienia koncepcji pochodzenia w oznaczeniach geograficznych, tj. jakości uzyskanej dzięki korelacji między czynnikami ludzkimi i czynnikami naturalnymi na danym obszarze geograficznym.

Chociaż eksperci z zadowoleniem przyjęli dalsze **uproszczenie procedur** i zmniejszenie obciążenia administracyjnego, zaznaczyli również, że staranne i dokładne rozpatrywanie wniosków o nadanie oznaczenia geograficznego powinno być ważniejsze niż szybkość takiego działania. Szereg ekspertów opowiedział się za lepszą harmonizacją przepisów proceduralnych w odniesieniu do wszystkich sektorów oraz za skuteczniejszymi wytycznymi i wymianą informacji w celu ułatwienia obiegu najlepszych praktyk w połączeniu z lepiej działającą aplikacją informatyczną.

Jeżeli chodzi o podstawowe trudności w zakresie **procedury krajowej**, należy zwrócić uwagę na dwa główne elementy. Po pierwsze, zrzeczenie producentów w ramach aktywnej organizacji wydaje się trudne ze względu na ograniczony czas i zasoby. Producenci wykazują niechęć do współpracy na wczesnym etapie rejestracji oznaczenia geograficznego i mogą nie zgadzać się co do definicji procesu produkcji zawartej w specyfikacji produktu. Drugą trudnością napotykaną przez producentów jest sporządzanie specyfikacji produktu: trudności ze zgromadzeniem dowodów świadczących o tym, że produkt spełnia wymogi dotyczące oznaczenia geograficznego, niejasny opis specyfiki produktu, brak wiedzy na temat wymaganych informacji itp.

Jeżeli chodzi o związek z **interwencjami związanymi z rozwojem obszarów wiejskich**, większość ekspertów wskazała, że celem powinno być nie tylko zwiększenie świadomości konsumentów i promowanie polityki dotyczącej oznaczeń geograficznych, lecz również zwiększenie konkurencyjności wśród producentów, zachęcenie ich do składania wniosków o ochronę oraz poprawa zrównoważonego charakteru.

Eksperti wyjaśnili, że procedurę rejestracji przewidzianą w przypadku **GTS** uznaje się za złożoną i problematyczną, dlatego można by rozważyć doprecyzowanie kryteriów. Podkreślili oni fakt, że pozwolenie na swobodną produkcję GTS poza ich krajem pochodzenia sprawia, że producenci nie biorą udziału w systemie, ponieważ nie dostrzegają korzyści płynących z wysiłku związanego z rejestracją.

- **Ocena skutków**

Prace nad oceną skutków przeprowadzono w okresie od października 2020 r. do września 2021 r., a grupa sterująca skupiająca przedstawicieli poszczególnych służb spotkała się cztery razy. Grupa ta (grupa sterująca skupiająca przedstawicieli poszczególnych służb – ISSG) składała się z przedstawicieli dwunastu dyrekcji generalnych i służb Komisji oraz z Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej. Treść sprawozdania z oceny skutków

zredagowano i udoskonalono za pomocą sugestii i uwag ze strony służb, które wzięły aktywny udział we wspomnianej ISSG.

W następstwie spotkania z 30 czerwca 2021 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała negatywną opinię na temat projektu sprawozdania z oceny skutków. Główne spostrzeżenia Rady obejmowały następujące kwestie:

- Sprawozdanie nie zawiera wyraźnego uzasadnienia ani wystarczających dowodów wskazujących na potrzebę działania w takich obszarach jak zrównoważony charakter, zdrowa dieta, wykorzystanie logo oraz nierównowaga w łańcuchach dostaw.
- W sprawozdaniu nie przedstawiono wystarczająco jasno dostępnych opcji z zakresu polityki. Nie rozważono w nim w wystarczającym stopniu alternatywnych kombinacji środków z zakresu polityki, które mogłyby stanowić lepsze połączenie lub są najbardziej odpowiednie pod kątem polityki.
- W sprawozdaniu nie omówiono w wystarczająco jasny sposób kwestii zaangażowania agencji oraz powiązanych z tym kosztów.
- W sprawozdaniu niewystarczająco rozróżniono opinie poszczególnych zainteresowanych stron na temat kluczowych zagadnień.

W okresie 10–15 września 2021 r., w następstwie uwag Rady ds. Kontroli Regulacyjnej, skonsultowano się na piśmie z ISSG w sprawie zmienionej wersji sprawozdania z oceny skutków. W zmienionej wersji należycie uwzględniono te uwagi.

W sprawozdaniu z oceny skutków i jego załącznikach dodano wymagane wyjaśnienia i uzupełnienia, aby 25 września 2021 r. ponownie przekazać te dokumenty Radzie. Na tej podstawie 24 października 2021 r. Rada wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami¹⁷. Mimo że Rada odnotowała pozytywne zmiany w sprawozdaniu, zażądała dodatkowych wyjaśnień poniższych kwestii:

- Wybór preferowanego zestawu środków z zakresu polityki nie jest spójny z resztą sprawozdania. W sprawozdaniu nie uwzględniono jasnego określenia ani spójnej oceny i spójnego porównania alternatywnych pakietów środków z zakresu polityki.
- W sprawozdaniu nie uzasadniono w wystarczającym stopniu preferowanego środka z zakresu polityki dotyczącego zaangażowania agencji.
- Opinie poszczególnych kategorii zainteresowanych stron nie zostały odpowiednio odzwierciedlone w sprawozdaniu głównym.

W ostatecznej wersji sprawozdania z oceny skutków i jego streszczenia¹⁸ uwzględniono wszystkie uwagi Rady.

W ramach procesu oceny skutków zbadano trzy warianty strategiczne związane z przeglądem oznaczeń geograficznych.

¹⁷ Przy publikacji należy wstawić hiperłącze.

¹⁸ Przy publikacji należy wstawić hiperłącze.

Pierwszy wariant – Ulepszenie i wsparcie – ma na celu poprawę istniejących instrumentów oraz zapewnienie dalszego wsparcia producentom, organom państw członkowskich i innym zainteresowanym stronom. Największy akcent położono na wytycznych (np. związanych z egzekwowaniem, oceną dokumentacji oraz interpretacją/wyjaśnieniem kwestii prawnych), zwiększeniu współpracy między państwami członkowskimi oraz działaniach z zakresu budowania zdolności, w tym w zakresie zrównoważonego charakteru. Procedury zostaną ulepszone poprzez dostosowanie ich do siebie w poszczególnych sektorach. Bardziej elastycznym podejściem do unijnych logo jest skupienie się na zwiększeniu ich wykorzystania przez producentów.

System GTS zastąpiono oficjalnym uznaniem tradycyjnych produktów rolnych i środków spożywczych przez organy państw członkowskich przy ograniczonym wykazie kryteriów do ustanowienia na szczeblu unijnym, podczas gdy państwa członkowskie przekazywałyby nazwy produktów tradycyjnych Komisji w celu ich publikacji.

Drugi wariant – Lepsze określenie i wzmocnienie – zakłada wzmocnienie ochrony oznaczeń geograficznych oraz wyrównywanie szans podmiotów gospodarczych za pomocą zestawu procedur kontrolnych dla wszystkich sektorów i opracowania szczegółowych przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych w związku ze sprzedażą przez internet. W jego ramach określa się również rolę, jaką grupy producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym mogą odegrać – na zasadzie dobrowolności – w przyczynianiu się do rozwiązywania problemów społecznych z zakresu zrównoważonego charakteru poprzez włączenie kryteriów dotyczących zrównoważonego charakteru do specyfikacji produktów oraz we wzmocnianiu zarządzania ich aktywami w zakresie oznaczeń geograficznych i egzekwowania tych aktywów. Szczególną rolę grup producentów produktów objętych oznaczeniami geograficznymi, uznawanych przez organy państw członkowskich, rozszerzono by na wszystkie sektory. Wykorzystanie logo na etykiecie produktu nie jest obowiązkowe, a producenci mogą decydować o jego rozmiarze i umiejscowieniu na etykiecie. Wyjaśnienie terminologii prawnej, wprowadzenie elastyczności w zakresie procesu produkcji oraz stworzenie jednego zestawu uproszczonych przepisów proceduralnych z korzyścią dla prawodawstwa.

W ramach tego wariantu unijne struktury zarządzania odpowiedzialne za ocenę oznaczeń geograficznych mają zostać wzmocnione poprzez zaangażowanie istniejącej agencji w procedurę rejestracji. Chociaż ocena na poziomie krajowym nadal należałaby do państw członkowskich, agencja zapewniałaby Komisji pomoc techniczną podczas rozpatrywania wniosków i sprzeciwów na poziomie UE. Mimo że w sprawozdaniu z oceny skutków domyślnie przewidziano podejmowanie decyzji również przez agencję, w celu utrzymania ścisłej kontroli legislacyjnej to Komisja podejmuje wszystkie decyzje o charakterze prawnym.

Trzeci wariant – Harmonizacja i aktualizacja – zapewnia pełną harmonizację poprzez przyjęcie jednego rozporządzenia zawierającego ujednolicone przepisy dotyczące egzekwowania i kontroli. Przepisy dotyczące ochrony i przepisy proceduralne również zostaną uproszczone i przybiorą formę jednego aktu podstawowego. Korzystanie z wymaganych przepisami logo jest obowiązkowe we wszystkich sektorach. Harmonizacja nie wpłynie jednak na definicje oznaczeń geograficznych, a specyfika poszczególnych sektorów zostanie zachowana. Kryteria dotyczące zrównoważonego charakteru wytwarzania produktów objętych oznaczeniem geograficznym zostaną określone w przepisach Unii i wdrożone poprzez ich włączenie do specyfikacji produktu, przez co będą one podlegać kontrolom urzędowym. Oprócz działań przewidzianych w poprzednim wariantcie strategicznym szczegółowe wytyczne dotyczące funkcjonowania grup producentów

produktów objętych oznaczeniem geograficznym wzmocnią ich pozycję w łańcuchu wartości oznaczeń geograficznych i umożliwią lepsze zarządzanie ich aktywami w zakresie oznaczeń geograficznych.

Wariant ten przewiduje pełne przekazanie procesu rejestracji istniejącej agencji oraz zapewnia możliwość odwołania się do organu odwoławczego. Umożliwia on różne stopnie zaangażowania państw członkowskich: wstępna ocena na poziomie krajowym zgodnie z aktualnymi przepisami, konsultacja z państwami członkowskimi lub brak zaangażowania państw członkowskich.

Odstąpiono by od systemu GTS. Te tradycyjne nazwy produktów spożywczych, które mogą spełnić kryteria dotyczące ChNP lub ChOG, mogłyby zostać zarejestrowane jako takie, podczas gdy inne tradycyjne nazwy mogłyby zostać zarejestrowane jako znaki towarowe.

Z oceny skutków wynika, że **najwięcej zalet ma drugi wariant**. Wariant ten prezentuje się najlepiej pod względem porównania kosztów i korzyści dla producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym. O ile producenci skorzystają z szybszej i lepszej ochrony, koszty – w szczególności te związane z długością procedury rejestracji oraz z niezbędnymi zasobami – wzrosną. Dobrowolne włączenie przez grupę producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym kryteriów dotyczących zrównoważonego rozwoju do specyfikacji produktu spowodowałoby dodatkowe koszty związane z zapewnieniem zgodności i z certyfikacją, które mogłyby zostać częściowo zrekompensowane za pomocą środków wsparcia w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich; spełniłoby to oczekiwania konsumentów dotyczące produktów o wyższych ambicjach w zakresie zrównoważonego charakteru.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Niniejszy wniosek opiera się na ocenie sprawności regulacyjnej oraz analizie potencjału do uproszczenia.

Proponowane rozporządzenie ma na celu uproszczenie zarządzania oznaczeniami geograficznymi za sprawą ustanowienia jednego zestawu przepisów dotyczących procedur i kontroli dla wszystkich sektorów. Harmonizuje ono również przepisy dotyczące ochrony w odniesieniu do wszystkich sektorów. Zapewnia ono zatem spójność i sprawia, że system oznaczeń geograficznych staje się łatwiej zrozumiały dla zainteresowanych stron.

Do głównych uproszczeń należą:

- jeden zestaw przepisów dotyczących procesów składania wniosków oraz kontroli, który przynosi korzyść pod kątem spójności przepisów w poszczególnych sektorach, likwidując aktualne rozbieżności w ramach procedur;
- wyjaśnienia wprowadzone w szczególności w odniesieniu do prawa własności intelektualnej;
- wprowadzenie uproszczonych pojęć, w szczególności w systemie gwarantowanych tradycyjnych specjalności, w celu zwiększenia ich zrozumienia wśród producentów i konsumentów.

Jeżeli chodzi o ograniczenie obciążenia administracyjnego, wniosek przewiduje pomoc techniczną w procedurze rejestracji ze strony istniejącej agencji UE oraz pełne wykorzystanie

narzędzi cyfrowych. Ocena skutków wykazała, że pomoc techniczna będzie skutkować skróceniem czasu trwania procedury, poprawą jakości wniosków (ze względu na cykl informacji zwrotnych), podwyższeniem jakości ocen oraz zmniejszeniem obciążenia producentów i państw członkowskich. Będzie to wymagało mniejszych zdolności i zasobów w zakresie administracji publicznej oraz doprowadzi do skrócenia czasu rejestracji.

Nowy system informacji i powiadomień dotyczących nazw domeny, który ma zostać ustanowiony przez EUIPO, zapewni osobom wnioskującym o przyznanie oznaczenia geograficznego dodatkowe narzędzie cyfrowe w ramach procesu składania wniosków w celu lepszej ochrony i egzekwowania ich praw z zakresu oznaczeń geograficznych.

- **Prawa podstawowe**

Na podstawie art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej¹⁹ Unia jest zobowiązana do ochrony własności intelektualnej. Przewidziane środki pozwolą na stworzenie lepszych warunków ochrony oznaczeń geograficznych i ograniczenie ryzyka przywłaszczenia, imitacji i wykorzystywania nazw oznaczeń geograficznych, przyczyniając się w ten sposób do zabezpieczenia przychodów producentów. Bardziej zharmonizowane podejście do przepisów proceduralnych powinno skutkować skuteczniejszym procesem rejestracji charakteryzującym się mniejszą czasochłonnością, zmniejszonym obciążeniem producentów oraz wyższą jakością procesów rejestracji, spełniając tym samym warunki spoczywającego na Komisji obowiązku rozpatrywania wniosków o przyznanie oznaczenia geograficznego w sposób bezstronny, sprawiedliwy i w rozsądnym terminie.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Wdrożenie środków będzie podlegać monitorowaniu i raportowaniu w oparciu o podstawowe wskaźniki monitorowania dotyczące głównych celów operacyjnych wymienione w sprawozdaniu z oceny skutków.

Aby monitorować wkład oznaczeń geograficznych w zrównoważony rozwój oraz zapewnić przejrzystość, przegląd systemu oznaczeń geograficznych zawiera odrębną sekcję dla każdego zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, w której organy państw członkowskich uwzględnią oświadczenie dotyczące zrównoważonego rozwoju.

Porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z 2016 r. przewiduje, że trzy Instytucje zgadzają się, by systematycznie rozważać zasadność stosowania klauzul przeglądowych w ustawodawstwie i uwzględniać czas konieczny na ich wdrożenie oraz na zebranie danych dotyczących wyników i skutków. Na tej podstawie Komisja przeprowadzi ocenę nie szybciej niż pięć lat po dacie rozpoczęcia stosowania

¹⁹ https://ec.europa.eu/info/aid-development-cooperation-fundamental-rights/your-rights-eu/eu-charter-fundamental-rights_pl

rozporządzenia. Ocena zostanie przeprowadzona zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Wniosek składa się z zestawu przepisów stworzonych w celu ustanowienia spójnego systemu oznaczeń geograficznych, które to przepisy mają pomóc producentom w skuteczniejszym przekazywaniu informacji dotyczących charakteru, cech i właściwości ich produktów objętych oznaczeniem geograficznym oraz umożliwić odpowiednie informowanie o tym konsumentów. Ponadto we wniosku wyjaśniono i ulepszono system gwarantowanych tradycyjnych specjalności, nie wprowadzając przy tym żadnych zmian w systemie określonych jakościowych stosowanych fakultatywnie.

Wniosek obejmuje następujące przepisy:

Tytuł I: Przepisy ogólne

W przepisach ogólnych określa się przedmiot, którym są oznaczenia geograficzne, ochrona nazw win, napojów spirytusowych i produktów rolnych. Przewiduje się w nich również definicje terminów stosowanych konkretnie w niniejszym rozporządzeniu, a także uwzględnia się przepisy o ochronie danych.

Tytuł II: Oznaczenia geograficzne

Rozdział 1: Przepisy ogólne

W przepisach ogólnych wyjaśnia się, że celem systemu oznaczeń geograficznych jest zapewnienie jednolitego i wyłącznego systemu ochrony nazw win, napojów spirytusowych i produktów rolnych o charakterze, cechach i właściwościach związanych z ich miejscem produkcji. [SJ: Zawierają one klasyfikację produktów objętych rozporządzeniem. Przewiduje się w nich również definicje terminów stosowanych konkretnie w tym tytule].

Rozdział 2: Rejestracja oznaczeń geograficznych

Rozdział ten zawiera przede wszystkim spójne przepisy dotyczące rejestracji, zarówno na poziomie krajowym, jak i unijnym, w tym dotyczące procedury sprzeciwu; zawiera definicję wnioskodawcy i listę wymogów dotyczących wnioskodawcy; przewiduje treść dokumentów aplikacyjnych oraz określa rolę rejestru. Ustanawia się w nim ochronę przejściową i środki przejściowe. Zawiera on również przepisy dotyczące zmian w specyfikacji produktu oraz cofnięcia rejestracji już zarejestrowanego oznaczenia geograficznego.

Rozdział 3: Ochrona oznaczeń geograficznych

W rozdziale tym określa się poziom ochrony oznaczeń geograficznych. Rozdział zawiera również przepisy dotyczące produktów objętych oznaczeniem geograficznym używanych jako składniki, wyjaśnienia dotyczące terminów rodzajowych, rejestracji homonimicznych oznaczeń geograficznych oraz związku ze znakami towarowymi. Przewiduje on przepisy dotyczące uznanych grup producentów. Określa związek z wykorzystaniem terminów w nazwach domen internetowych. Ponadto przedmiotowy rozdział obejmuje przepisy dotyczące wykorzystywania unijnych symboli, określeń i skrótów na etykietach i w materiałach reklamowych danego produktu.

Rozdział 4: Kontrole i egzekwowanie

W tym rozdziale ustanawia się przepisy dotyczące kontroli, w tym zarówno weryfikacji, czy produkt objęty oznaczeniem geograficznym wyprodukowano zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu; jak i monitorowania stosowania oznaczeń geograficznych na rynku. Przewiduje się w nim również obowiązek wzajemnej pomocy między organami państw członkowskich. Dodatkowo rozdział ten zawiera wymóg, zgodnie z którym organy egzekwowania prawa powinny przekazać dowód certyfikacji na żądanie producenta.

Rozdział 5: Dodatkowe elementy procedury rejestracji

W tym rozdziale ustanawia się kryteria dotyczące monitorowania działań Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), które zapewnią Komisji pomoc techniczną w zakresie rozpatrywania wniosków.

Rozdział 6: Oznaczenia geograficzne produktów rolnych

Ten rozdział przewiduje definicję chronionej nazwy pochodzenia i chronionego oznaczenia geograficznego produktów rolnych. Określono w nim treść specyfikacji produktu i jednolitego dokumentu w przypadku oznaczeń geograficznych produktów rolnych. Oprócz tego rozdział zawiera przepisy właściwe dla tego sektora, w szczególności dotyczące odmian roślin i ras zwierząt oraz pochodzenia paszy i surowców.

Rozdział 7: Przepisy proceduralne

W tym rozdziale przewidziano, że Komisja otrzymuje wsparcie ze strony Komitetu ds. Oznaczeń Geograficznych.

Rozdział 8: Przepisy przejściowe i końcowe (oznaczenia geograficzne)

W tym rozdziale przewidziano, że Komisja wspomaga Komitet ds. Oznaczeń Geograficznych. Przewidziano w nim również ciągłość rejestrów i wyjaśniono przepisy dotyczące wniosków złożonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Tytuł III: Systemy jakości

Rozdział 1: Gwarantowane tradycyjne specjalności

Ten rozdział przewiduje przepisy dotyczące systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Wyjaśnia się w nim kryteria rejestracji gwarantowanych tradycyjnych specjalności w porównaniu z istniejącymi przepisami; w szczególności nie wymaga się już, aby miały one specyficzny charakter. Ponadto wyjaśniono i uproszczono w nim przepisy proceduralne.

Rozdział 2: Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie

W tym rozdziale ustanawia się przepisy dotyczące określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie. Nie wprowadzono żadnych zmian w tym zakresie względem istniejących przepisów.

Rozdział 3: Przepisy proceduralne

W tym rozdziale przewidziano, że Komisję wspomaga Komitet ds. Jakości Rolnej.

Tytuł IV: Zmiany w rozporządzeniach (UE) nr 1308/2013, (UE) 2019/787 i (UE) 2017/1001 [BT: kolejność rozporządzeń]

Ten tytuł zawiera przepisy zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenie (UE) 2019/787, w szczególności ze względu na nowy zharmonizowany zestaw przepisów dotyczący ochrony, procedury rejestracji oraz kontroli i egzekwowania, ustanowiony w poprzednich rozdziałach niniejszego rozporządzenia. Zmienia się w nim rozporządzenie (UE) 2017/1001, aby powierzyć EUIPO zadania zarządzania oznaczeniami geograficznymi.

Tytuł V: Przepisy przejściowe i końcowe

Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym rozporządzeniu. W rozdziale tym wyjaśniono również przepisy przejściowe, w szczególności te, zgodnie z którymi wnioski złożone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia muszą być zgodne z przepisami mającymi zastosowanie przed jego wejściem w życie. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia określono na [...] dzień po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie oznaczeń geograficznych Unii Europejskiej w odniesieniu do wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych oraz systemów jakości produktów rolnych, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/787 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1151/2012

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 118 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁰,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Europejski Zielony Ład²² zawiera projekt dotyczący sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego („od pola do stołu”) wśród strategii mających na celu przekształcenie unijnej gospodarki pod kątem zrównoważonej przyszłości.
- 2) W komunikacie Komisji z 20 maja 2020 r. „Strategia »od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego”, w którym wzywano do transformacji w kierunku zrównoważonych systemów żywnościowych, wezwano również do wzmocnienia ram prawodawczych w zakresie oznaczeń geograficznych oraz, w stosownych przypadkach, uwzględnienia szczegółowych kryteriów zrównoważoności. W komunikacie Komisja zobowiązała się do wzmocnienia pozycji producentów produktów posiadających oznaczenie geograficzne, ich spółdzielni i organizacji producentów w łańcuchu dostaw żywności.
- 3) W swoim komunikacie z 25 listopada 2020 r. „Pełne wykorzystanie potencjału innowacyjnego UE – Plan działania w zakresie własności intelektualnej wspierający odbudowę i odporność UE” Komisja zobowiązała się do zbadania możliwości

²⁰ Dz.U. C XX z XX.X.2022 r., s. XX.

²¹ Dz.U. C XX z XX.X.2022 r., s. XX.

²² https://ec.europa.eu/info/publications/communication-european-green-deal_pl

wzmocnienia, unowocześnienia, usprawnienia i lepszego egzekwowania oznaczeń geograficznych produktów rolnych, wina i napojów spirytusowych.

- 4) Jakość i różnorodność unijnej produkcji wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych stanowią jeden z jej istotnych atutów, dając producentom unijnym przewagę konkurencyjną i przyczyniając się znacznie do utrzymania żywego dziedzictwa kulturalnego i kulinarnego Unii. Cechy te są owocem umiejętności i determinacji unijnych producentów, którzy zachowują tradycje, uwzględniając jednocześnie najnowsze zmiany w metodach produkcji i surowcach.
- 5) Wśród obywateli i konsumentów w Unii wzrasta zapotrzebowanie na produkty wysokiej jakości, a zarazem na produkty tradycyjne. Obywatele i konsumenci zwracają także uwagę na zachowanie różnorodności produkcji rolnej w Unii. Rodzi to popyt na wino, napoje spirytusowe i produkty rolne o określonych specyficznych cechach, w szczególności związanych z ich pochodzeniem geograficznym.
- 6) Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych jest jednym z praw podstawowych. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725²³ w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych; Rola Komisji i państw członkowskich w przetwarzaniu danych osobowych w ramach procedur, za które odpowiadają, powinna zostać jasno określona w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony. Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem wówczas, gdy jest ono niezbędne w celu przeprowadzenia czynności wykonywanych w interesie publicznym. Należy właściwie przeprowadzić procedury rejestracji, zmiany lub cofnięcia rejestracji oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności w ramach niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013²⁴ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787²⁵. Przetwarzanie odniesień dotyczących wnioskodawców w ramach procedury rejestracji, zmiany lub cofnięcia rejestracji, osób wnoszących sprzeciw, beneficjentów okresów przejściowych oraz organów i osób fizycznych wyznaczonych do wykonywania niektórych zadań z zakresu kontroli urzędowej w kontekście procedur rejestracji, zmiany lub cofnięcia rejestracji oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności jest niezbędne do odpowiedniego zarządzania tymi procedurami. Ponadto procedury te mają charakter publiczny. Przejrzystość jest konieczna, aby umożliwić uczciwą konkurencję między podmiotami gospodarczymi oraz publicznie określić prywatne i publiczne interesy gospodarcze

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

²⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

²⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1).

związane z tymi procedurami. Aby ograniczyć do minimum ujawnianie danych osobowych, w dokumentach, które należy przedłożyć w trakcie odpowiednich procedur, powinno się w miarę możliwości unikać wymogów dotyczących przekazywania danych osobowych. Niemniej Komisja i państwa członkowskie mogą być zmuszone do przetwarzania informacji zawierających dane osobowe, takie jak nazwiska i dane kontaktowe. W tych ramach, ze względu na interes publiczny i zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1725, Komisja i państwa członkowskie powinny mieć możliwość przetwarzania tych danych osobowych oraz ujawniania ich lub udostępniania w przypadku, gdy są one konieczne do identyfikacji wnioskodawców w ramach procedury rejestracji, zmiany lub cofnięcia rejestracji, osób wnoszących sprzeciw w procedurze sprzeciwu, beneficjentów okresu przejściowego przyznanego w celu odstąpienia od ochrony zarejestrowanej nazwy oraz organów wyznaczonych do prowadzenia weryfikacji zgodności ze specyfikacją produktu.

- 7) Do celów stosowania rozporządzenia (UE) 2018/1725 Komisja jest organem, względem którego właściciele danych osobowych mogą wykonywać powiązane prawa poprzez przesłanie uwag, zgłoszenie pytań lub wątpliwości lub złożenie skargi dotyczącej gromadzenia i wykorzystywania danych osobowych. Należy zatem wyjaśnić, że Komisję uznaje się za administratora w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2018/1725 w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w procedurach, za które odpowiada na podstawie niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, rozporządzenia (UE) 2019/787 oraz przepisów przyjętych na ich mocy.
- 8) Do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie w ramach tych procedur zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679²⁶. Do celów stosowania wyżej wspomnianego rozporządzenia właściwymi organami państw członkowskich są organy, względem których właściciele danych osobowych mogą wykonywać powiązane prawa poprzez przesłanie uwag, zgłoszenie pytań lub wątpliwości lub złożenie skargi dotyczącej gromadzenia i wykorzystywania danych osobowych. Należy zatem wyjaśnić, że państwa członkowskie uznaje się za administratorów w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679 w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w procedurach, za które odpowiadają na podstawie niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, rozporządzenia (UE) 2019/787 oraz przepisów przyjętych na ich mocy.
- 9) Zapewnienie jednolitego uznawania i ochrony na terytorium całej Unii praw własności intelektualnej związanych z chronionymi w Unii nazwami jest priorytetem, który można skutecznie zrealizować jedynie na szczeblu unijnym. Oznaczenia geograficzne chroniące nazwy win, napojów spirytusowych i produktów rolnych o cechach, właściwościach lub renomie związanych z ich miejscem produkcji należą do wyłącznej kompetencji Unii. Należy zatem zapewnić jednolity i wyłączny system oznaczeń geograficznych. Oznaczenia geograficzne są prawem grupowym przysługującym wszystkim kwalifikowalnym producentom na wyznaczonym obszarze gotowym do przestrzegania specyfikacji produktu. Producenci działający wspólnie mają większą siłę przebicia niż indywidualni producenci i przyjmują na siebie zbiorowe obowiązki, aby zarządzać swoimi oznaczeniami geograficznymi, w tym odpowiadać na wymogi społeczne dotyczące produktów pochodzących ze zrównoważonej produkcji. Korzystanie z oznaczeń geograficznych w pewnym stopniu wynagradza producentów za pracę włożoną w produkcję różnorodnych produktów

²⁶ podstawa prawna

o wysokiej jakości. Jednocześnie może to przynieść korzyść gospodarce wiejskiej, co dotyczy w szczególności obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi ograniczeniami specyficznymi dla obszaru, takich jak tereny górskie i regiony najbardziej oddalone, gdzie sektor rolny ma znaczący udział w gospodarce, a koszty produkcji są wysokie. W ten sposób systemy jakości mogą wnieść wkład w politykę rozwoju obszarów wiejskich oraz w politykę wsparcia dochodu i politykę rynkową w ramach WPR. W szczególności mogą przyczynić się do zmian w sektorze rolnym, szczególnie na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania. Unijne ramy ochrony oznaczeń geograficznych, przewidujące wpisywanie ich do rejestru na szczeblu unijnym, ułatwiają rozwój sektora rolnego, ponieważ wynikające z nich spójniejsze podejście gwarantuje uczciwą konkurencję między producentami produktów opatrzonych tymi oznaczeniami i zwiększa wiarygodność samych produktów w oczach konsumentów. System oznaczeń geograficznych ma na celu umożliwienie konsumentom podejmowania bardziej świadomych decyzji zakupowych i – poprzez etykietowanie i reklamowanie – wsparcie ich w zakresie poprawnego identyfikowania ich produktów na rynku. Jako rodzaj prawa własności intelektualnej oznaczenia geograficzne pomagają podmiotom gospodarczym i przedsiębiorstwom w waloryzacji ich wartości niematerialnych i prawnych. Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji oraz aby wspierać rynek wewnętrzny, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanej nazwy i wprowadzania do obrotu produktów objętych oznaczeniami geograficznymi w całej Unii i w handlu elektronicznym, pod warunkiem że dany produkt spełnia wymogi stosownej specyfikacji, a producent ten został objęty systemem kontroli. W świetle doświadczeń zebranych podczas wdrażania rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013, (UE) 2019/787 i (UE) nr 1151/2012²⁷ istnieje potrzeba, aby rozwiązać określone kwestie prawne, objaśnić i uprościć niektóre przepisy oraz usprawnić procedury.

- 10) Aby spełnić definicję produktów rolnych w ramach międzynarodowych, tj. ramach Światowej Organizacji Handlu, w przypadku oznaczeń geograficznych należy zapewnić korzystanie z Nomenklatury scalonej.
- 11) Od pewnego czasu Unia stara się uprościć ramy regulacyjne wspólnej polityki rolnej. To podejście należy zastosować także wobec uregulowań dotyczących oznaczeń geograficznych, nie kwestionując szczególnych uwarunkowań poszczególnych sektorów. W celu uproszczenia czasochłonnych procedur dotyczących rejestracji i zmiany należy ustanowić – jednym instrumentem prawnym – zharmonizowane przepisy proceduralne dotyczące oznaczeń geograficznych w odniesieniu do win, napojów spirytusowych i produktów rolnych, przy jednoczesnym utrzymaniu przepisów szczegółowych dotyczących poszczególnych produktów w odniesieniu do wina przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013, w odniesieniu do napojów spirytusowych przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2019/787 oraz w odniesieniu do produktów rolnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Procedury rejestracji, zmiany specyfikacji produktu i cofnięcia rejestracji odnoszące się do oznaczeń geograficznych pochodzących z Unii, w tym procedury sprzeciwu, powinny być prowadzone przez państwa członkowskie i Komisję. Państwa członkowskie i Komisja powinny odpowiadać za odrębne etapy poszczególnych procedur. Państwa

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

członkowskie powinny być odpowiedzialne za pierwszy etap procedury, który polega na otrzymaniu wniosku od grupy producentów, jego ocenie, w tym przeprowadzeniu krajowej procedury sprzeciwu, oraz, po uzyskaniu wyników oceny, złożeniu wniosku do Komisji. Komisja powinna odpowiadać za weryfikację wniosku na drugim etapie procedury, w tym za przeprowadzenie ogólnoświatowej procedury sprzeciwu, oraz za podejmowanie decyzji w sprawie przyznania ochrony w postaci oznaczenia geograficznego. Oznaczenia geograficzne powinny być rejestrowane wyłącznie na szczeblu unijnym. Niemniej ze skutkiem od dnia przedłożenia Komisji wniosku o rejestrację na szczeblu unijnym państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznawania na szczeblu krajowym tymczasowej ochrony, która nie będzie miała wpływu na rynek wewnętrzny ani na handel międzynarodowy. Ochrona przysługująca na mocy niniejszego rozporządzenia od momentu dokonania rejestracji powinna być dostępna na zasadach równości w odniesieniu do oznaczeń geograficznych państw trzecich, które spełniają stosowne kryteria oraz zostały objęte ochroną w danym kraju pochodzenia. Komisja powinna przeprowadzać odpowiednie procedury w odniesieniu do oznaczeń geograficznych pochodzących z państw trzecich.

- 12) Aby przyczynić się do przejścia na zrównoważony system żywnościowy oraz zaspokojenia zapotrzebowania społecznego na zrównoważone, przyjazne dla środowiska i klimatu, zapewniające dobrostan zwierząt, zasobooszczędne, odpowiedzialne społecznie i etycznie metody produkcji, producenci produktów objętych oznaczeniami geograficznymi powinni być zachęceni do przyjmowania bardziej rygorystycznych norm z zakresu zrównoważonego rozwoju niż normy obowiązkowe oraz do wykraczania poza dobre praktyki. Takie konkretne wymogi można by określać w specyfikacji produktu.
- 13) Celem zapewnienia spójnego procesu decyzyjnego w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną i sądowych środków zaskarżenia w tym zakresie, wniesionych w postępowaniu krajowym, Komisja powinna zostać poinformowana w sposób prawidłowy i we właściwym czasie w przypadku wszczęcia postępowań przed sądami krajowymi lub innymi organami w sprawie wniosku o rejestrację przekazanego przez państwo członkowskie Komisji oraz o ich ostatecznym rozstrzygnięciu. Z tego samego powodu gdy państwo członkowskie uważa, że decyzja krajowa stanowiąca podstawę wniosku o objęcie ochroną zostanie prawdopodobnie unieważniona wskutek krajowego postępowania sądowego, powinno poinformować Komisję o takiej ocenie. Jeżeli państwo członkowskie wnosi o zawieszenie rozpatrywania wniosku na szczeblu unijnym, Komisja powinna być zwolniona z obowiązku dochowania określonego tam terminu kontroli. Aby ochronić wnioskodawcę przed uciążliwymi działaniami prawnymi oraz zachować prawo wnioskodawcy do ochrony nazwy w rozsądnym terminie, zwolnienie należy ograniczyć do przypadków, w których wniosek o rejestrację został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nieprawomocnego orzeczenia sądowego, lub w których zdaniem państwa członkowskiego skarga mająca na celu zakwestionowanie ważności wniosku opiera się na uzasadnionych podstawach.
- 14) Aby umożliwić podmiotom gospodarczym, na których interesy wpływa rejestracja nazwy, kontynuowanie korzystania z tej nazwy przez ograniczony okres czasu, z naruszeniem systemu ochrony ustanowionego w art. [27](#), należy udzielić specjalnych odstępstw na potrzeby korzystania z nazw w formie okresów przejściowych. Takie okresy można również dopuścić, aby pokonać okresowe trudności i osiągnąć

długoterminowy cel, jakim jest zagwarantowanie przestrzegania specyfikacji produktu przez wszystkich producentów.

- 15) Aby zapewnić przejrzystość i jednolitość we wszystkich państwach członkowskich, konieczne jest ustanowienie i prowadzenie elektronicznego unijnego rejestru oznaczeń geograficznych, zarejestrowanych jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne. Rejestr powinien dostarczać informacji konsumentom oraz podmiotom uczestniczącym w handlu. Rejestr powinien stanowić publicznie dostępną elektroniczną bazę danych przechowywaną w systemie informatycznym.
- 16) Unia negocjuje ze swoimi partnerami handlowymi umowy międzynarodowe, w tym umowy dotyczące ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Aby ułatwiać informowanie opinii publicznej o tym, które nazwy korzystają z ochrony na mocy tych umów międzynarodowych, a w szczególności, aby zapewnić ochronę nazw i kontrolę nad sposobem ich wykorzystania, nazwy te mogą być wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych. Nazwy te należy wpisywać do rejestru, jako chronione oznaczenia geograficzne, chyba że w takich umowach międzynarodowych zostaną one wyraźnie oznaczone jako nazwy pochodzenia.
- 17) Z punktu widzenia optymalnego funkcjonowania rynku wewnętrznego ważne jest, aby producenci i inne zainteresowane podmioty gospodarcze, organy i konsumenci mogli w szybki i łatwy sposób uzyskać dostęp do odpowiednich informacji dotyczących zarejestrowanej chronionej nazwy pochodzenia lub zarejestrowanego chronionego oznaczenia geograficznego. Informacje te powinny obejmować w stosownych przypadkach informacje dotyczące tożsamości grupy producentów uznanej na poziomie krajowym.
- 18) Należy przyznać ochronę nazwom wpisanym do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych, tak aby zapewnić uczciwe korzystanie z tych nazw i zapobiec praktykom, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów. W celu wzmocnienia ochrony oznaczeń geograficznych oraz skuteczniejszego przeciwdziałania fałszerstwom ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia powinna mieć zastosowanie również do nazw domeny w internecie.
- 19) Aby ustalić, czy produkty są porównywalne z produktami zarejestrowanymi jako oznaczenie geograficzne, należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki. Czynniki te powinny obejmować ustalenie, czy produkty posiadają wspólne obiektywne właściwości, takie jak metoda produkcji, wygląd zewnętrzny lub wykorzystanie tego samego surowca; w jakich okolicznościach wykorzystuje się te produkty z punktu widzenia odpowiednich odbiorców; czy produkty są często dystrybuowane za pomocą tych samych kanałów oraz czy podlegają one podobnym zasadom wprowadzania do obrotu.
- 20) W świetle praktyk handlowych oraz orzecznictwa unijnego wymagana jest jasność w kwestii korzystania z oznaczenia geograficznego w nazwie handlowej produktu przetworzonego, którego produkt objęty oznaczeniem geograficznym jest składnikiem. Należy zapewnić, aby stosowanie było zgodne z uczciwymi praktykami handlowymi i nie prowadziło do osłabiania lub umniejszania renomy produktu objętego tym oznaczeniem geograficznym ani nie działało na szkodę tej renomy. Aby umożliwić takie stosowanie, należy uzyskać zgodę zdecydowanej większości zainteresowanych producentów produktów objętych oznaczeniami geograficznymi.

- 21) Przepisy dotyczące ciągłości korzystania z nazw rodzajowych należy uściślić, tak aby terminy rodzajowe podobne do nazwy lub określenia, których dotyczy ochrona, albo stanowiące ich część, zachowały swój status nazwy rodzajowej.
- 22) Należy doprecyzować zakres ochrony przyznawanej na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do ograniczeń w zakresie rejestracji nowych znaków towarowych ustanowionych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436²⁸, w przypadku których zachodzi konflikt z rejestracją oznaczeń geograficznych. Takie doprecyzowanie jest także niezbędne w odniesieniu do właścicieli wcześniej nabytych praw własności intelektualnej, w szczególności tych, które dotyczą znaków towarowych i nazw homonimicznych zarejestrowanych jako oznaczenia geograficzne.
- 23) Grupy producentów odgrywają kluczową rolę w procesie składania wniosku o rejestrację oznaczeń geograficznych, a także w zmianach specyfikacji i wnioskach o cofnięcie rejestracji. Powinny one dysponować środkami umożliwiającymi lepszą identyfikację oraz lepsze spieniężanie szczególnych właściwości ich produktów. Należy zatem wyraźnie określić rolę grup producentów.
- 24) Ponieważ producenci produktów objętych oznaczeniami geograficznymi składają się głównie z małych lub średnich przedsiębiorstw, mierzą się oni z konkurencją ze strony innych podmiotów gospodarczych w całym łańcuchu dostaw żywności, co może prowadzić do nieuczciwej konkurencji między lokalnymi producentami a producentami prowadzącymi działalność na szerszą skalę. W tym kontekście w interesie wszystkich zainteresowanych producentów niezbędne jest umożliwienie jednej grupie producentów prowadzenia konkretnych działań w imieniu producentów. W tym celu należy ustanowić kategorię uznanej grupy producentów wraz z kryteriami niezbędnymi, aby zakwalifikować się jako uznana grupa producentów, oraz powiązanych konkretnymi dodatkowymi prawami, w szczególności w celu zapewnienia uznanym grupom producentów odpowiednich narzędzi do skutecznego wykonywania przysługujących im praw własności intelektualnej w przypadku nieuczciwych praktyk.
- 25) Należy wyjaśnić związek między nazwami domen internetowych a ochroną oznaczeń geograficznych, a ściślej mówiąc zakres stosowania działań naprawczych, uznawanie oznaczeń geograficznych w ramach rozstrzygnięcia sporów oraz uczciwe korzystanie z nazw domeny. Osoby mające uzasadniony interes w oznaczeniu geograficznym, w odniesieniu do którego złożono wniosek o rejestrację przed rejestracją nazwy domeny, powinny być uprawnione do ubiegania się o wycofanie lub przeniesienie nazwy domeny w razie konfliktu.
- 26) Związek między znakami towarowymi a oznaczeniami geograficznymi należy wyjaśnić w odniesieniu do kryteriów dotyczących odrzucania zgłoszeń znaków towarowych, unieważniania znaków towarowych oraz współistnienia znaków towarowych i oznaczeń geograficznych.
- 27) Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że dany

²⁸ Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1.

produkt spełnia warunki odpowiedniej specyfikacji produktu lub odpowiedniego jednolitego dokumentu lub jego odpowiednika, tj. pełnego streszczenia specyfikacji produktu. System ustanowiony przez państwa członkowskie powinien również gwarantować producentom przestrzegającym przepisów prawo do podlegania kontroli zgodności ze specyfikacją produktu.

- 28) Symbole, oznaczenia i skróty oznaczające zarejestrowane oznaczenie geograficzne oraz związane z nimi prawa należące do kompetencji Unii powinny być chronione zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich, aby zagwarantować, że stosowane są w odniesieniu do autentycznych produktów, a konsumenci nie są wprowadzani w błąd co do właściwości tych produktów.
- 29) Znakowanie wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych powinno podlegać ogólnym przepisom ustanowionym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011²⁹, a w szczególności przepisom służącym zapobieganiu znakowaniu mogącemu dezorientować konsumentów lub wprowadzać ich w błąd.
- 30) Należy wprowadzić obowiązek stosowania unijnych symboli lub oznaczeń na opakowaniu produktów objętych oznaczeniem geograficznym, tak aby – z jednej strony – przybliżyć konsumentom tę kategorię produktów i związane z nimi gwarancje oraz – z drugiej strony – umożliwić zwiększenie rozpoznawalności tych produktów na rynku, ułatwiając w ten sposób kontrole. Zważywszy na szczególnie charakter produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, należy jednak zachować przepisy szczególne dotyczące etykietowania w odniesieniu do wina i napojów spirytusowych. Korzystanie z tego rodzaju symboli lub oznaczeń powinno pozostać dobrowolne w przypadku oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia z państw trzecich.
- 31) Wartość dodana oznaczeń geograficznych opiera się na zaufaniu konsumentów. System oznaczeń geograficznych w znacznym stopniu polega na samokontroli, staranności i indywidualnej odpowiedzialności producentów, podczas gdy rolę właściwych organów i państw członkowskich jest podjęcie niezbędnych działań w celu przeciwdziałania lub położenia kresu stosowaniu nazw produktów naruszających przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych. Rolą Komisji jest interweniowanie w przypadku systemowego zaniechania stosowania prawa Unii. Oznaczenia geograficzne należy objąć systemem kontroli urzędowych zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625³⁰, który powinien obejmować system kontroli prowadzonych na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Zaangażowane podmioty gospodarcze należy objąć systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu. Biorąc pod uwagę, że wino podlega szczególnym kontrolom określonym w prawodawstwie sektorowym, niniejsze rozporządzenie powinno ustanawiać kontrole dotyczące wyłącznie napojów spirytusowych i produktów rolnych.
- 32) Aby właściwe organy wyznaczone do prowadzenia weryfikacji zgodności ze specyfikacją produktu dawały gwarancję bezstronności i skuteczności, powinny one spełniać szereg kryteriów operacyjnych. Należy przewidzieć przepisy umożliwiające przekazywanie jednostkom certyfikującym produkty uprawnień do przeprowadzania określonych zadań kontrolnych w celu ułatwienia organom kontrolnym ich działań oraz zwiększenia skuteczności systemu.

²⁹ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

³⁰ Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1.

- 33) Należy udostępnić informacje dotyczące właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty celem zapewnienia przejrzystości oraz umożliwienia zainteresowanym stronom skontaktowania się z nimi.
- 34) W zakresie akredytacji organów kontrolnych należy wykorzystać normy europejskie opracowane przez Europejski Komitet Normalizacyjny oraz normy międzynarodowe opracowane przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną, a organy te powinny stosować wspomniane normy w swoich działaniach. Akredytacja tych organów powinna być dokonywana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008³¹.
- 35) Egzekwowanie oznaczeń geograficznych na rynku jest istotne z punktu widzenia przeciwdziałania oszukańczym i wprowadzającym w błąd praktykom, gwarantując jednocześnie, że producenci uzyskują odpowiednie wynagrodzenie za wartość dodaną związaną z ich produktami objętymi oznaczeniem geograficznym oraz że osoby nielegalnie korzystające z takich oznaczeń geograficznych nie mogą sprzedawać swoich produktów. Aby przeciwdziałać lub położyć kres stosowaniu nazw produktów lub usług, które naruszają chronione oznaczenia geograficzne, należy prowadzić kontrole odbywające się w oparciu o ocenę ryzyka lub o zgłoszenia podmiotów gospodarczych, a także podejmować odpowiednie kroki administracyjne i prawne.
- 36) Platformy internetowe zaczęły być coraz powszechniej wykorzystywane do sprzedaży produktów, w tym tych objętych oznaczeniami geograficznymi, a w niektórych przypadkach mogą one stanowić przestrzeń o istotnym znaczeniu dla przeciwdziałania fałszerstwom. W tym zakresie niniejsze rozporządzenie powinno ustanawiać przepisy zapewniające odpowiednie znakowanie produktów sprzedawanych za pośrednictwem platform internetowych oraz nadawać państwom członkowskim uprawnienia do wyłączenia dostępu do treści naruszających te przepisy. Przepisy te powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/XX³².
- 37) Zważywszy że produkt objęty oznaczeniem geograficznym wyprodukowany w jednym państwie członkowskim może być sprzedawany w innym państwie członkowskim, należy zagwarantować pomoc administracyjną między państwami członkowskimi celem umożliwienia prowadzenia skutecznych kontroli, a także uregulować praktyczny zakres tej pomocy.
- 38) Dla optymalnego funkcjonowania rynku wewnętrznego ważne jest, aby producenci mogli szybko i łatwo wykazać w kilku kontekstach, że są upoważnieni do stosowania chronionej nazwy, np. podczas kontroli przeprowadzanych przez służby celne, inspekcje rynku lub na żądanie podmiotów prowadzących działalność handlową. W tym celu należy udostępnić producentowi oficjalny certyfikat lub inny dokument potwierdzający prawo do produkowania produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
- 39) Procedury rejestracji, zmiany i cofnięcia rejestracji oznaczeń geograficznych, w tym rozpatrywanie wniosku i procedurę sprzeciwu, należy przeprowadzać w jak

³¹ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

³² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [...] z dnia [...] w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE (Dz.U. L XXX z dd/mm/yyyy, s. X).

najskuteczniejszy sposób. Można to osiągnąć przez korzystanie z pomocy Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) przy rozpatrywaniu wniosków. Mimo iż rozważano częściowe przekazanie zadań EUIPO, przez wzgląd na silny związek ze wspólną polityką rolną oraz na wiedzę specjalistyczną potrzebną do zapewnienia odpowiedniej oceny specyfiki wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych Komisja pozostałaby odpowiedzialna za rejestrację, zmianę i cofnięcie rejestracji.

- 40) Należy ustanowić kryteria oceny działań prowadzonych przez EUIPO. Kryteria te powinny zapewniać jakość, spójność i skuteczność udzielanej pomocy. Komisja powinna przygotować dla Parlamentu i Rady sprawozdanie dotyczące rezultatów wykonywania tych zadań przez EUIPO i związanych z tym doświadczeń.
- 41) W świetle obowiązującej praktyki należy utrzymać dwa odrębne instrumenty określające związek między produktem a obszarem geograficznym jego pochodzenia, mianowicie nazwę pochodzenia i oznaczenie geograficzne. Należy doprecyzować przepisy i definicje dotyczące odmian roślin i ras zwierząt, aby umożliwić lepsze zrozumienie ich powiązania z oznaczeniami geograficznymi na wypadek konfliktu. Przepisy dotyczące pochodzenia paszy i surowców powinny pozostać niezmienione.
- 42) Produkt objęty oznaczeniem geograficznym powinien spełniać pewne warunki przewidziane w specyfikacji produktu. Aby tego rodzaju informacje były łatwe do zrozumienia również dla zainteresowanych stron, specyfikację produktu należy streścić w jednolitym dokumencie.
- 43) We wdrażaniu przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych Komisję powinien wspomagać komitet złożony z przedstawicieli państw członkowskich.
- 44) Szczególnym celem systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności jest wspieranie producentów produktów tradycyjnych w informowaniu konsumentów o cechach stanowiących wartość dodaną ich produktów. Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanej nazwy gwarantowanej tradycyjnej specjalności, pod warunkiem że dany produkt spełnia wymogi stosownej specyfikacji, a producent ten został objęty systemem kontroli.
- 45) W swoim obecnym kształcie system gwarantowanych tradycyjnych specjalności nie wykorzystuje swojego potencjału, ponieważ zarejestrowano jedynie kilka nazw. Należy zatem poprawić, wyjaśnić i uściślić obowiązujące przepisy, tak aby sam system stał się bardziej zrozumiały, funkcjonalny i atrakcyjny dla potencjalnych wnioskodawców. Aby zapewnić, że rejestrowane będą nazwy prawdziwych produktów tradycyjnych, należy dostosować kryteria i warunki rejestracji nazw, w szczególności poprzez usunięcie warunku, zgodnie z którym gwarantowane tradycyjne specjalności mają specyficzny charakter.
- 46) Aby zapewnić zgodność gwarantowanych tradycyjnych specjalności ze specyfikacją oraz ich jednorodny charakter, grupy producentów powinny same określać cechy produktu w specyfikacji. Producenci z państw trzecich powinni mieć możliwość zarejestrowania nazwy jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności.
- 47) Celem zapewnienia przejrzystości należy wpisywać gwarantowane tradycyjne specjalności do rejestru.

- 48) Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanej nazwy gwarantowanej tradycyjnej specjalności, pod warunkiem że dany produkt spełnia wymogi stosownej specyfikacji, a producent ten został objęty systemem kontroli. W przypadku gwarantowanej tradycyjnej specjalności produkowanej na terytorium Unii, na etykiecie powinien widnieć unijny symbol pozwalający na jednoznaczne skojarzenie z oznaczeniem „gwarantowana tradycyjna specjalność”. Stosowanie nazw, unijnego symbolu oraz oznaczenia powinno zostać uregulowane, aby zapewnić spójne podejście na całym rynku wewnętrznym.
- 49) Gwarantowane tradycyjne specjalności powinny być objęte skuteczną ochroną na rynku, tak aby ich producenci uzyskiwali odpowiednie wynagrodzenie za wartość dodaną związaną z ich produktami oraz aby osoby nielegalnie korzystające z oznaczeń gwarantowanych tradycyjnych specjalności nie mogły sprzedawać swoich produktów.
- 50) Aby nie dopuścić do wprowadzania konsumentów w błąd, zarejestrowane gwarantowane tradycyjne specjalności powinny być chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem lub imitacją, w tym w odniesieniu do produktów wykorzystywanych jako składniki, oraz przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumentów w błąd. W tym samym celu należy ustanowić przepisy dotyczące konkretnych sposobów wykorzystania gwarantowanych tradycyjnych specjalności, w szczególności jeśli chodzi o stosowanie terminów mających charakter rodzajowy w Unii, oznakowanie zawierające lub obejmujące nazwę odmiany rośliny lub rasy zwierzęcia oraz znaki towarowe.
- 51) Uczestnictwo w systemie gwarantowanych tradycyjnych specjalności powinno gwarantować, że każdy podmiot przestrzegający przepisów tego systemu jest uprawniony do objęcia go systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu.
- 52) Procedury rejestracji, zmiany specyfikacji produktu i cofnięcia rejestracji odnoszące się do gwarantowanych tradycyjnych specjalności pochodzących z Unii, w tym procedury sprzeciwu, powinny być prowadzone przez państwa członkowskie i Komisję. Państwa członkowskie i Komisja powinny odpowiadać za odrębne etapy poszczególnych procedur. Państwa członkowskie powinny odpowiadać za pierwszy etap procedury, który polega na otrzymaniu wniosku od grupy producentów, jego ocenie, w tym przeprowadzeniu krajowej procedury sprzeciwu, oraz, po uzyskaniu wyników oceny, złożeniu unijnego wniosku do Komisji. Komisja powinna odpowiadać za weryfikację wniosku, w tym za przeprowadzenie ogólnościowej procedury sprzeciwu, oraz za podejmowanie decyzji w sprawie przyznania ochrony w postaci gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Ochrona przysługująca na mocy niniejszego rozporządzenia od momentu dokonania rejestracji powinna być dostępna na zasadach równości dla gwarantowanych tradycyjnych specjalności państw trzecich, które spełniają stosowne kryteria oraz zostały objęte ochroną w ich kraju pochodzenia. Komisja powinna również przeprowadzać odpowiednie procedury w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności pochodzących z państw trzecich.
- 53) System określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie wprowadzono rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012. Odnosi się on do konkretnych cech horyzontalnych, dotyczących co najmniej jednej kategorii produktów, metody produkcji rolnej lub właściwości procesu przetwarzania, stosowanych w konkretnych

dziedzinach. Określenie jakościowe stosowane fakultatywnie „produkt górski” spełniło warunki przewidziane dla określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie i zostało ustanowione wyżej wspomnianym rozporządzeniem. W ten sposób zapewniono producentom z terenów górskich skuteczny instrument ułatwiający wprowadzenie na rynek ich produktów i zmniejszenie ryzyka dezorientacji konsumenta co do tego, czy produkty dostępne na rynku rzeczywiście pochodzą z terenów górskich. Należy utrzymać możliwość korzystania z określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie przez producentów, ponieważ w państwach członkowskich nie wykorzystano jeszcze w pełni potencjału tego systemu ze względu na jego krótki okres stosowania.

- 54) We wdrażaniu przepisów dotyczących gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie ustanowionych niniejszym rozporządzeniem Komisję powinien wspomagać komitet złożony z przedstawicieli państw członkowskich.
- 55) Należy zmienić przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 dotyczące sektora wina oraz w rozporządzeniu (UE) 2019/787 dotyczące sektora napojów spirytusowych, aby dostosować je do wspólnych przepisów w zakresie rejestracji, zmiany, sprzeciwu, cofnięcia rejestracji, ochrony i kontroli oznaczeń geograficznych określonych w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności w przypadku wina konieczne są zmiany w definicji chronionych oznaczeń geograficznych zgodnie z Porozumieniem w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej. Aby zachować spójność z niniejszym rozporządzeniem, należy również zmienić przepisy dotyczące zadań EUIPO określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001³³.
- 56) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do definiowania standardów zrównoważonego rozwoju i określania kryteriów uznawania obowiązujących norm z zakresu zrównoważonego rozwoju; wyjaśniania lub dodawania elementów, które należy dostarczyć jako część informacji towarzyszących; powierzania EUIPO zadań związanych z rozpatrzeniem sprzeciwu i procedurą sprzeciwu, obsługi rejestru, publikacji zmian standardowych w specyfikacji produktu, konsultacji w kontekście procedury cofnięcia rejestracji, ustanowienia systemu powiadamiania wnioskodawców o dostępności ich oznaczenia geograficznego jako nazwy domeny i zarządzania nim, weryfikacji oznaczeń geograficznych państw trzecich innych niż oznaczenia geograficzne na podstawie Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych³⁴, proponowanych do objęcia ochroną zgodnie z międzynarodowymi negocjacjami lub umowami międzynarodowymi; ustanawiania odpowiednich kryteriów dotyczących monitorowania wyników EUIPO w realizowaniu powierzonych mu zadań; ustanawiania dodatkowych przepisów dotyczących stosowania oznaczeń geograficznych w celu określania składników w produktach przetworzonych; ustanawiania dodatkowych przepisów dotyczących określania rodzajowego statusu terminów; ustanawiania ograniczeń i odstępstw związanych z pochodzeniem paszy

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).

³⁴ <https://www.wipo.int/publications/en/details.jsp?id=3983>

w przypadku nazwy pochodzenia; ustanawiania ograniczeń i odstępstw związanych z ubojem zwierząt lub pochodzeniem surowców; ustanawiania przepisów określających stosowanie nazw odmian roślin lub ras zwierząt; ustanawiania przepisów ograniczających zakres informacji zawartych w specyfikacjach produktu dotyczących oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności; dodatkowego uszczegóławiania kryteriów kwalifikowalności dotyczących gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania dodatkowych przepisów przewidujących odpowiednie procedury certyfikacji i akredytacji mające zastosowanie do jednostek certyfikujących produkty; ustanawiania dodatkowych przepisów dotyczących bardziej szczegółowej ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania dodatkowych przepisów w zakresie gwarantowanych tradycyjnych specjalności dotyczących określania rodzajowego statusu terminów, warunków stosowania nazw odmian roślin i ras zwierząt oraz związku z prawami własności intelektualnej; określania dodatkowych przepisów w odniesieniu do wspólnych wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju oraz uzupełniających przepisy dotyczące procesu składania wniosków w sprawie gwarantowanej tradycyjnej specjalności; uzupełniania przepisów dotyczących procedury sprzeciwu w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności w celu ustanowienia szczegółowych procedur i terminów; uzupełniania przepisów dotyczących procesu składania wniosków o zmianę w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności; uzupełniania przepisów dotyczących procesu cofnięcia rejestracji w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących kryteriów dla określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie; zastrzegania dodatkowego określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie, z określeniem warunków jego stosowania; ustanawiania odstępstw od używania określenia „produkt górski” i ustanawiania metod produkcji i innych kryteriów istotnych dla stosowania tego określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie, w szczególności ustanawiania warunków, na jakich dozwolone jest, by surowce lub pasze pochodziły spoza obszarów górskich. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa³⁵. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- 57) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do definiowania technicznego przedstawienia klasyfikacji produktów objętych oznaczeniami geograficznymi zgodnie z Nomenklaturą scaloną oraz dostępu online do tej klasyfikacji; definiowania jednolitego przedstawiania zobowiązań dotyczących zrównoważonego rozwoju; definiowania formatu i przedstawiania dokumentów towarzyszących za pośrednictwem internetu oraz ustanawiania wyjątków lub anonimizacji chronionych danych osobowych; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur, formy i przedstawiania unijnych wniosków o rejestrację, w tym wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju; definiowania formatu

³⁵ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

i przedstawiania sprzeciwów i oficjalnych uwag za pośrednictwem internetu oraz ustanawiania wyjątków lub anonimizacji chronionych danych osobowych; przyznawania okresu przejściowego, aby umożliwić korzystanie z zarejestrowanej nazwy wraz z innymi nazwami, które w innym wypadku stałyby w sprzeczności z zarejestrowaną nazwą, oraz przedłużania takiego okresu przejściowego; odrzucania wniosku; decydowania o rejestracji oznaczenia geograficznego w przypadku, gdy nie zostało osiągnięte porozumienie; rejestrowania oznaczeń geograficznych odnoszących się do produktów państw trzecich chronionych w Unii na mocy umów międzynarodowych, w których Unia uczestniczy jako umawiająca się strona; definiowania treści i prezentacji unijnego rejestru oznaczeń geograficznych; definiowania formatu i przedstawiania wyciągów z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych za pośrednictwem internetu oraz ustanawiania wyjątków lub anonimizacji chronionych danych osobowych; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur, formy i przedstawiania wniosków o zmianę na poziomie Unii oraz procedur, formy i zgłaszania Komisji zmiany standardowej; cofania rejestracji oznaczenia geograficznego; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur i form cofania rejestracji oraz przedstawiania wniosków o cofnięcie rejestracji; ustanawiania unijnych symboli oznaczeń geograficznych, określania parametrów technicznych symboli i oznaczeń unijnych oraz zasad ich umieszczania na produktach wprowadzanych do obrotu jako zarejestrowane oznaczenia geograficzne, włącznie z zasadami dotyczącymi właściwych wersji językowych, które należy stosować; szczegółowego określania charakteru i rodzaju wymienianych informacji oraz metod wymiany informacji w ramach wzajemnej pomocy do celów kontroli i egzekwowania; ustanawiania przepisów dotyczących formy specyfikacji produktu dotyczącej produktów rolnych objętych oznaczeniem geograficznym; definiowania formatu i przedstawiania jednolitego dokumentu dotyczącego oznaczeń geograficznych produktów rolnych za pośrednictwem internetu oraz ustanawiania wyjątków lub anonimizacji chronionych danych osobowych; w odniesieniu do gwarantowanej tradycyjnej specjalności: ustanawiania przepisów dotyczących formy specyfikacji produktu; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących formy i treści unijnego rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania unijnego symbolu gwarantowanej tradycyjnej specjalności; ustanawiania przepisów dotyczących jednolitej ochrony oznaczeń, skrótów i unijnego symbolu, przepisów dotyczących ich stosowania i parametrów technicznych unijnego symbolu; ustanawiania wymogów proceduralnych o formalnych dotyczących ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur, formy i przedstawiania wniosków o rejestrację, w tym wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju, sprzeciwów i wniosków o zmiany w specyfikacji produktu oraz wniosków o cofnięcie rejestracji; okresów przejściowych w stosowaniu gwarantowanych tradycyjnych specjalności; odrzucania wniosku o rejestrację; decydowania o rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności w przypadku, gdy nie zostało osiągnięte porozumienie; cofania rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności; w odniesieniu do określeń jakościowych i systemów jakości stosowanych fakultatywnie: określania szczegółów technicznych niezbędnych do powiadamiania o określeniach jakościowych i systemach jakości stosowanych fakultatywnie; ustanawiania przepisów dotyczących form, procedur lub innych szczegółów technicznych; ustanawiania przepisów dotyczących stosowania określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie. Uprawnienia te powinny być

wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011³⁶.

- 58) Należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w odniesieniu do: rejestrowania nazwy, jeżeli nie ma żadnego dopuszczalnego sprzeciwu lub w przypadku dopuszczalnego sprzeciwu, jeżeli osiągnięto porozumienie w sprawie oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, oraz, w stosownych przypadkach, zmiany opublikowanych informacji, o ile nie są to istotne zmiany; sporządzania i prowadzenia publicznie dostępnego elektronicznego rejestru oznaczeń geograficznych i elektronicznego rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności; przyznawania okresu przejściowego w stosowaniu oznaczeń geograficznych po wniesieniu sprzeciwu w ramach procedury krajowej; cofania rejestracji oznaczeń geograficznych, których rejestracja narusza oznaczenie geograficzne homonimiczne lub częściowo homonimiczne w stosunku do oznaczenia zgłoszonego lub już zarejestrowanego; określania środków, przy pomocy których podaje się do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności.
- 59) Należy w związku z tym odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/787 oraz uchylić rozporządzenie (UE) nr 1151/2012.
- 60) Chronione nazwy pochodzenia, chronione oznaczenia geograficzne i gwarantowane tradycyjne specjalności już zarejestrowane na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne już zarejestrowane na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz oznaczenia geograficzne już zarejestrowane na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/787 powinny nadal podlegać ochronie na podstawie niniejszego rozporządzenia i być automatycznie włączone do odpowiedniego rejestru.
- 61) Należy ustanowić przepisy zapewniające odpowiednie rozwiązania, aby ułatwić płynne przejście od przepisów przewidzianych w rozporządzeniach (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013 i (UE) 2019/787 do przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Tytuł I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące:

- a) oznaczeń geograficznych wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych;

³⁶ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

b) gwarantowanych tradycyjnych specjalności i określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie w odniesieniu do produktów rolnych.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „grupa producentów” oznacza dowolne stowarzyszenie, niezależnie od jego formy prawnej, skupiające głównie producentów lub przetwórców tego samego produktu;
- b) „tradycyjny” i „tradycja” powiązane z produktem pochodzącym z obszaru geograficznego oznaczają udokumentowane historycznie użycie przez producentów w danej społeczności przez okres umożliwiający przekazanie między pokoleniami; okres ten ma wynosić co najmniej 30 lat a wspomniane użycie może obejmować zmiany wynikające ze zmian w zakresie higieny i praktyk związanych z bezpieczeństwem;
- c) definicja terminu „etykietowanie” określona w art. 2 ust. 2 lit. j) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;
- d) „etap produkcji” oznacza dowolny etap produkcji, przetwarzania, przygotowania lub dojrzewania do momentu, w którym produkt osiąga formę umożliwiającą wprowadzenie go do obrotu na rynku wewnętrznym;
- e) „produkty przetworzone” oznaczają żywność uzyskaną w wyniku przetworzenia produktów nieprzetworzonych w rozumieniu art. 2 lit. m) i o) rozporządzenia nr 852/2004;
- f) „jednostki certyfikujące produkty” oznaczają jednostki w rozumieniu tytułu II rozdziału III rozporządzenia (UE) 2017/625, które potwierdzają, że produkty objęte oznaczeniami geograficznymi lub oznaczone jako gwarantowana tradycyjna specjalność, są zgodne ze specyfikacją produktu;
- g) „termin rodzajowy” oznacza:
 - (i) nazwę produktów, które – mimo, iż dotyczą miejsca, regionu lub kraju, w którym produkt został pierwotnie wytworzony lub wprowadzony do obrotu – zostały przyjęte jako nazwy zwyczajowe danego produktu w Unii; oraz
 - (ii) powszechny termin opisujący rodzaje produktów, cechy produktu lub inne terminy, które nie odnoszą się do konkretnego produktu;
- h) „nazwa odmiany roślin” oznacza nazwę danej odmiany, która jest powszechnie używana lub oficjalnie zarejestrowana zgodnie z dyrektywami Rady 2002/53/WE³⁷, 2002/55/WE³⁸, 2008/90/WE³⁹ lub rozporządzeniem Rady (UE)

³⁷ Dyrektywa Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1).

nr 2100/94⁴⁰, w języku lub językach, w których są w tej formie używane lub zarejestrowane, w dniu złożenia wniosku o rejestrację danego oznaczenia geograficznego;

- i) „nazwa rasy zwierząt” oznacza nazwy ras w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1012⁴¹ wpisane do ksiąg hodowlanych lub rejestrów hodowlanych, w języku lub językach, w których są tam wpisane, w dniu złożenia wniosku o rejestrację danego oznaczenia geograficznego.

Artykuł 3

Ochrona danych

1. Komisja i państwa członkowskie przetwarzają i upubliczniają dane osobowe otrzymane w ramach procedury rejestracji, zatwierdzenia zmian, cofnięcia rejestracji, sprzeciwu, przyznawania okresu przejściowego i kontroli na podstawie niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenia (UE) 2019/787, zgodnie z rozporządzeniami (UE) 2018/1725 i (UE) 2016/679.
2. Komisja jest administratorem w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2018/1725 w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w procedurze, w odniesieniu do której jest ona właściwa, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/787, rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2021/1235⁴² i niniejszym rozporządzeniem.
3. Właściwe organy państw członkowskich są administratorami w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679 w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w procedurach, w odniesieniu do których są właściwe zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/787, rozporządzeniem delegowanym (UE) 2021/1235 i niniejszym rozporządzeniem.

³⁸ Dyrektywa Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33).

³⁹ Dyrektywa Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz.U. L 267 z 8.10.2008, s. 8).

⁴⁰ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227 z 1.9.1994, s. 1).

⁴¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1012 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylające niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt („rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt”) (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 66).

⁴² Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1235 z dnia 12 maja 2021 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 o przepisy dotyczące wniosków o rejestrację oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, zmian w specyfikacji produktu, cofnięcia rejestracji i rejestru (Dz.U. L 270 z 29.7.2021, s. 1).

Tytuł II

Oznaczenia geograficzne

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Artykuł 4

Cele

1. W niniejszym tytule przewidziano jednolity i wyłączny system oznaczeń geograficznych, ochrony nazw win, napojów spirytusowych i produktów rolnych o cechach, właściwościach lub renomie związanych z ich miejscem produkcji, który zapewni:
 - a) aby producenci działający wspólnie posiadali niezbędne uprawnienia i obowiązki, aby zarządzać swoimi oznaczeniami geograficznymi, w tym odpowiadać na wymogi społeczne dotyczące produktów pochodzących ze zrównoważonej produkcji w trzech wymiarach wartości gospodarczej, środowiskowej i społecznej, oraz działać na rynku;
 - b) uczciwą konkurencję dla producentów w sieci dystrybucji;
 - c) aby konsumenci otrzymywali wiarygodne informacje i gwarancję autentyczności takich produktów i z łatwością mogli je rozpoznać na rynku, w tym w handlu elektronicznym;
 - d) skuteczną rejestrację oznaczeń geograficznych uwzględniającą odpowiednią ochronę praw własności intelektualnej; oraz
 - e) skuteczne egzekwowanie i wprowadzanie do obrotu w całej Unii i w ramach handlu elektronicznego zapewniające integralność rynku wewnętrznego.

Artykuł 5

Zakres stosowania

1. Niniejszy tytuł obejmuje wino, napoje spirytusowe i produkty rolne, w tym środki spożywcze i produkty rybołówstwa i akwakultury wymienione w rozdziałach 1–23 Nomenklatury scalonej określonej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁴³, oraz dodatkowe produkty rolne na podstawie pozycji i kodów Nomenklatury scalonej określonych w załączniku I tego rozporządzenia.
2. Rejestracja i ochrona oznaczeń geograficznych pozostają bez uszczerbku dla obowiązku producentów zapewnienia zgodności z innymi przepisami Unii,

⁴³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

w szczególności z przepisami dotyczącymi wprowadzania produktów do obrotu, przepisami sanitarnymi i fitosanitarnymi, wspólną organizacją rynków, regułami konkurencji i przepisami dotyczącymi przekazywania konsumentom informacji na temat żywności.

3. Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁴ nie ma zastosowania do systemu oznaczeń geograficznych określonego w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 6

Klasyfikacja

1. Produkty objęte oznaczeniem geograficznym klasyfikuje się zgodnie z Nomenklaturą scaloną, wyrażając klasyfikację w formie dwóch, czterech lub sześciu cyfr. Jeżeli oznaczenie geograficzne obejmuje produkty więcej niż jednej kategorii, należy wyszczególnić każdą pozycję. Klasyfikację produktu stosuje się wyłącznie do celów rejestracji, celów statystycznych i celów prowadzenia rejestru. Wspomnianej klasyfikacji nie stosuje się do określania porównywalnych produktów do celów ochrony przed bezpośrednim i pośrednim wykorzystaniem w celach handlowych, o którym mowa w art. 27 ust. 1 lit. [a](#)).
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące przedstawienie techniczne klasyfikacji, o której mowa w ust. 1, i dostęp do niej online. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 7

Definicje

1. Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:
 - a) „oznaczenie geograficzne”, o ile nie określono inaczej, oznacza nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne wina zgodne z definicją określoną w art. 93 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne produktów rolnych zgodne z definicją określoną w art. [48](#) niniejszego rozporządzenia oraz oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych zgodne z definicją określoną w art. 3 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/787, o które składany jest wniosek lub które wpisuje się do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych, o którym mowa w art. [23](#);
 - b) „wino” oznacza produkty, o których mowa w części II pkt 1, 3–6, 8, 9, 11, 15 i 16 załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;
 - c) „napoje spirytusowe” zgodnie z definicją w art. 2 rozporządzenia (UE) 2019/787;

⁴⁴ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

- d) „produkty rolne” oznaczają produkty, o których mowa w art. 5 ust. 1, z wyłączeniem wina i napojów spirytusowych;
- e) „Nomenklatura scalona” oznacza nomenklaturę klasyfikacji towarów ustanowioną art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87;
- f) „uznana grupa producentów” oznacza formalne stowarzyszenie posiadające osobowość prawną i uznane przez właściwe organy krajowe jako jedyna grupa działająca w imieniu wszystkich producentów;
- g) „producent” oznacza podmiot gospodarczy zaangażowany w dowolny etap produkcji produktu chronionego oznaczeniem geograficznym ujęty w specyfikacji produktu, w tym w działalność przetwórczą.

Rozdział 2

Rejestracja oznaczeń geograficznych

Artykuł 8

Wnioskodawca

1. Wnioski o rejestrację oznaczeń geograficznych może przedkładać wyłącznie grupa producentów produktu („grupa producentów składająca wniosek”), którego nazwa ma zostać zarejestrowana. Regionalne lub lokalne podmioty publiczne mogą pomagać w przygotowaniu wniosku i w powiązanej procedurze.
2. Do celów niniejszego tytułu organ wyznaczony przez państwo członkowskie można uznać za grupę producentów składającą wniosek w odniesieniu do oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, jeżeli utworzenie grupy przez zainteresowanych producentów nie jest wykonalne z powodu ich liczby, położenia geograficznego lub cech organizacyjnych. W takim przypadku powody te wskazuje się we wniosku, o którym mowa w art. 9 ust. [2](#).
3. Do celów niniejszego tytułu pojedynczego producenta można uznać za grupę producentów składającą wniosek, jeżeli wykazano, że spełnione są oba następujące warunki:
 - a) dana osoba jest jedynym producentem, który chce złożyć wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego; oraz
 - b) dany obszar geograficzny zdefiniowano na podstawie cech naturalnych, bez odniesienia do granic własności i cechy te znacznie różnią się od cech obszarów sąsiadujących lub cechy danego produktu różnią się od cech produktów produkowanych na sąsiednich obszarach.
4. W przypadku oznaczenia geograficznego odnoszącego się do transgranicznego obszaru geograficznego większa liczba grup producentów z różnych państw członkowskich lub państw trzecich może złożyć wspólny wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego.

Artykuł 9

Etap krajowy procedury rejestracji

1. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego dotyczący produktu pochodzącego z Unii kieruje się do właściwych organów państwa członkowskiego, z którego dany produkt pochodzi.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. [1](#) zawiera:
 - a) specyfikację produktu przewidzianą w art. [11](#);
 - b) jednolity dokument przewidziany w art. [13](#);
 - c) dokumenty towarzyszące, o których mowa w art. 14 ust. [1](#) lit. b), c) i d).
3. Państwo członkowskie bada wniosek o rejestrację, aby sprawdzić, czy spełnia on wymogi rejestracji określone we właściwych przepisach dotyczących odpowiednio wina, napojów spirytusowych lub produktów rolnych.
4. W ramach rozpatrywania wniosku, o którym mowa w ust. [3](#), państwo członkowskie przeprowadza krajową procedurę sprzeciwu. Krajowa procedura sprzeciwu zapewnia opublikowanie wniosku o rejestrację i przewiduje okres co najmniej dwóch miesięcy od dnia publikacji, kiedy każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego, z którego pochodzi dany produkt, może wnieść do tego państwa członkowskiego sprzeciw wobec wniosku o rejestrację.
5. Państwo członkowskie ustanawia warunki procedury sprzeciwu. Warunki te mogą obejmować kryteria dopuszczalności sprzeciwu, okres na konsultacje między grupą producentów składającą wniosek a każdym podmiotem wnoszącym sprzeciw oraz dostarczenie przez grupę producentów składającą wniosek sprawozdania w sprawie wyników konsultacji, w tym wszelkich zmian wprowadzonych przez przedmiotową grupę we wniosku o rejestrację.
6. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku o rejestrację i dokonaniu oceny wszelkich otrzymanych sprzeciwów i wszelkich zmian wprowadzonych we wniosku uzgodnionych z grupą producentów składającą wniosek państwo członkowskie uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, może podjąć decyzję pozytywną i złożyć wniosek unijny, o którym mowa w art. [15](#).
7. Państwo członkowskie zapewnia, aby wydana przez nie decyzja, zarówno pozytywna, jak i negatywna, została podana do wiadomości publicznej, oraz aby wszelkie osoby fizyczne lub prawne mające uzasadniony interes miały możliwość złożenia odwołania. Państwo członkowskie zapewnia również publikację specyfikacji produktu, na której oparta jest jego pozytywna decyzja, oraz zapewnia elektroniczny dostęp do specyfikacji produktu.

Artykuł 10

Tymczasowa ochrona krajowa

1. Państwo członkowskie może – na zasadzie tymczasowej – przyznać danej nazwie tymczasową ochronę na szczeblu krajowym, ze skutkiem od dnia, w którym w Komisji został złożony unijny wniosek o rejestrację.
2. Tego rodzaju ochrona na szczeblu krajowym ustaje z dniem, w którym wchodzi w życie akt wykonawczy zawierający decyzję w sprawie wniosku o rejestrację przyjęty zgodnie z art. [22](#), albo wniosek o rejestrację zostaje wycofany.
3. W przypadku gdy nazwa nie zostanie zarejestrowana na mocy niniejszego rozporządzenia, za konsekwencje tymczasowej ochrony na szczeblu krajowym odpowiada wyłącznie zainteresowane państwo członkowskie.
4. Środki podejmowane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem wywołują skutki jedynie na szczeblu krajowym i nie mają wpływu na rynek wewnętrzny lub handel międzynarodowy.

Artykuł 11

Specyfikacja produktu

Do celów niniejszego tytułu „specyfikacja produktu” oznaczenia geograficznego jest dokumentem, o którym mowa w:

- a) art. 94 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wina;
- b) art. 22 rozporządzenia (UE) 2019/787 w odniesieniu do napojów spirytusowych;
- c) art. [51](#) niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do produktów rolnych.

Artykuł 12

Zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju

1. Grupa producentów może zgodzić się na przestrzeganie zobowiązań dotyczących zrównoważonego rozwoju podczas produkcji produktu objętego oznaczeniem geograficznym. Zobowiązania takie mają na celu stosowanie wyższych norm z zakresu zrównoważonego rozwoju niż normy nałożone w prawie unijnym lub krajowym, i znacznie wykraczają poza dobre praktyki w przypadku zobowiązań społecznych, środowiskowych lub gospodarczych. Zobowiązania takie są konkretne, uwzględniają obowiązujące praktyki z zakresu zrównoważonego rozwoju stosowane w przypadku produktów objętych oznaczeniem geograficznym i mogą odnosić się do istniejących systemów z zakresu zrównoważonego rozwoju.
2. Zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. [1](#), ujmują się w specyfikacji produktu.
3. Zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 1, pozostają bez uszczerbku dla wymogów dotyczących zgodności z zasadami higieny, norm bezpieczeństwa i reguł konkurencji.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych definiujących normy z zakresu zrównoważonego rozwoju w różnych sektorach i określających kryteria dotyczące uznawania istniejących norm z zakresu zrównoważonego rozwoju, których mogą przestrzegać producenci produktów objętych oznaczeniem geograficznym.
5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące jednolite przedstawianie zobowiązań dotyczących zrównoważonego rozwoju. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 13

Jednolity dokument

1. „Jednolity dokument” w przypadku oznaczenia geograficznego odnosi się do:
 - a) dokumentu streszczającego specyfikację produktu, o którym to dokumencie mowa w art. 94 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wina;
 - b) dokumentu, o którym mowa w art. 23 rozporządzenia (UE) 2019/787 w odniesieniu do napojów spirytusowych;
 - c) dokumentu, o którym mowa w art. [52](#) niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do produktów rolnych.

Artykuł 14

Dokumentacja towarzysząca

1. Dokumentacja towarzysząca wnioskowi o rejestrację obejmuje:
 - a) informacje dotyczące wszelkich wnioskowanych ograniczeń dotyczących stosowania oznaczenia geograficznego lub jego ochrony oraz, w stosownych przypadkach, wszelkich środków przejściowych wnioskowanych przez grupę producentów składającą wniosek lub przez organy krajowe, w szczególności w następstwie rozpatrzenia wniosku na szczeblu krajowym lub procedury sprzeciwu;
 - b) nazwę i dane kontaktowe grupy producentów składającej wniosek;
 - c) nazwę i dane kontaktowe właściwego organu lub jednostki certyfikującej produkty weryfikujących zgodność specyfikacji produktu z przepisami na podstawie:
 - i) art. 116a rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wina;
 - (ii) art. [39](#) niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do produktów rolnych i napojów spirytusowych;
 - d) wszelkie inne informacje, które państwo członkowskie lub, w stosownych przypadkach, grupa producentów składająca wniosek uzna za stosowne.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy wyjaśniające wymogi lub zawierające wykaz dodatkowych dokumentów towarzyszących, które należy dostarczyć.
3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące format i przedstawianie dokumentów towarzyszących przewidzianych w ust. [1](#) za pośrednictwem internetu oraz wyjątki lub anonimizację chronionych danych osobowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 15

Unijny wniosek o rejestrację

1. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych dotyczących produktów pochodzących z Unii unijny wniosek o rejestrację obejmuje:
 - a) jednolity dokument, o którym mowa w art. [13](#);
 - b) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. [14](#);
 - c) deklarację państwa członkowskiego, do którego pierwotnie skierowano wniosek, potwierdzającą, że wniosek spełnia warunki rejestracji; oraz
 - d) odesłanie do aktualizowanej elektronicznej publikacji specyfikacji produktu.
2. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych dotyczących produktów pochodzących spoza Unii unijny wniosek o rejestrację obejmuje:
 - a) specyfikację produktu z odesłaniem do jej publikacji;
 - b) jednolity dokument, o którym mowa w art. [13](#);
 - c) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. [14](#);
 - d) prawne potwierdzenie ochrony oznaczenia geograficznego w kraju pochodzenia produktu; oraz
 - e) pełnomocnictwo, na mocy którego wnioskodawcę reprezentuje pełnomocnik.
3. Wspólny wniosek o rejestrację, o którym mowa w art.8 ust. [4](#), przedkłada jedno z zainteresowanych państw członkowskich lub grupa producentów składająca wniosek z państwa trzeciego, bezpośrednio lub za pośrednictwem organów tego państwa trzeciego.
4. Wspólny wniosek o rejestrację, o którym mowa w art. 8 ust. [4](#), zawiera odpowiednio dokumenty wymienione w ust. 1 lub 2 od wszystkich zainteresowanych państw członkowskich lub państw trzecich. Powiązane procedury krajowe, w tym etap sprzeciwu, przeprowadza się we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.

5. Dokumenty, o których mowa w niniejszym artykule, są sporządzane w jednym z języków urzędowych Unii.
6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych definiujących procedury i warunki mające zastosowanie do przygotowania i złożenia unijnych wniosków o rejestrację.
7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania unijnych wniosków o rejestrację, w tym wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.

Artykuł 16

Składanie unijnego wniosku o rejestrację

1. Unijny wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego składa się do Komisji drogą elektroniczną za pośrednictwem systemu cyfrowego. System cyfrowy ma zdolność umożliwiającą składanie wniosków do organów krajowych państwa członkowskiego i stosowanie go przez państwo członkowskie w procedurze krajowej.
2. W przypadku gdy wniosek o rejestrację dotyczy obszaru geograficznego poza Unią, wniosek składa się do Komisji, bezpośrednio albo za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego. System cyfrowy, o którym mowa w ust. 1, ma zdolność umożliwiającą składanie wniosków przez grupę producentów składającą wniosek, której siedziba znajduje się poza Unią, oraz przez organy krajowe w zainteresowanym państwie trzecim.
3. Komisja podaje unijny wniosek o rejestrację do wiadomości publicznej za pośrednictwem systemu cyfrowego, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 17

Rozpatrywanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Komisja bada każdy wniosek o rejestrację, który otrzymała zgodnie z art. 16 ust. 1. Rozpatrywanie wniosku obejmuje sprawdzenie, czy wniosek nie zawiera żadnych oczywistych błędów, czy informacje dostarczone zgodnie z art. 15 są kompletne oraz czy jednolity dokument, o którym mowa w art. 13, ma precyzyjny i techniczny charakter. Uwzględnia ono wynik krajowej procedury przeprowadzonej przez zainteresowane państwo członkowskie. Koncentruje się w szczególności na jednolitym dokumencie, o którym mowa w art. 13.
2. Rozpatrywanie wniosku nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy. Jeżeli okres rozpatrywania wniosku przekroczy lub może przekroczyć sześć miesięcy, Komisja pisemnie informuje wnioskodawcę o powodach tego opóźnienia.
3. Komisja może zwrócić się do wnioskodawcy o informacje uzupełniające.

4. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 Komisja uzna, że warunki określone odpowiednio w niniejszym rozporządzeniu i w rozporządzeniach (UE) nr 1308/2013 i (UE) 2019/787 zostały spełnione, publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolity dokument i odesłanie do publikacji specyfikacji produktu.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające EUIPO zadania określone w niniejszym artykule.

Artykuł 18

Zakwestionowanie wniosku o rejestrację na szczeblu krajowym

1. Państwa członkowskie informują Komisję na bieżąco o wszelkich krajowych postępowaniach administracyjnych lub sądowych, które mogą mieć wpływ na rejestrację oznaczenia geograficznego.
2. Komisja jest zwolniona z obowiązku dotrzymania terminu rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w art. 17 ust. 2, oraz poinformowania wnioskodawcy o powodach opóźnienia w przypadku otrzymania od państwa członkowskiego powiadomienia dotyczącego wniosku o rejestrację zgodnie z art. 9 ust. 6, w którym to powiadomieniu:
 - a) informuje się Komisję, że decyzja, o której mowa w art. 9 ust. 6 została unieważniona na szczeblu krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nieprawomocnego orzeczenia sądowego; lub
 - b) zwraca się do Komisji o zawieszenie rozpatrywania wniosku ze względu na wszczęcie krajowego postępowania administracyjnego lub sądowego w celu zakwestionowania ważności wniosku, a dane państwo członkowskie uznaje podstawy tego postępowania za uzasadnione.
3. Zwolnienie obowiązuje do momentu, gdy dane państwo członkowskie poinformuje Komisję, że pierwotny wniosek został przywrócony lub że państwo członkowskie cofa swój wniosek o zawieszenie.
4. Jeżeli wniosek unieważniono na mocy prawomocnego orzeczenia sądu krajowego, państwo członkowskie rozważa podjęcie stosownego działania, takiego jak wycofanie lub zmiana unijnego wniosku o rejestrację, w zależności od konieczności.

Artykuł 19

Unijna procedura sprzeciwu

1. W terminie trzech miesięcy od dnia publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolitego dokumentu i odesłania do specyfikacji produktu na podstawie art. 17 ust. 4 organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu w państwie trzecim może przedłożyć Komisji sprzeciw lub zawiadomienie zawierające uwagi.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes, mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, z którego pochodzi złożony unijny wniosek o rejestrację, może przedłożyć sprzeciw w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę lub miejsce pobytu, w terminie przewidzianym na zgłoszenie sprzeciwu lub przesłanie zawiadomienia zawierającego uwagi zgodnie z ust. [1](#).
3. W sprzeciwie stwierdza się, że wniosek naruszyłby warunki określone odpowiednio w niniejszym rozporządzeniu, w rozporządzeniach (UE) nr 1308/2013 lub (UE) 2019/787, i podaje się powody. Sprzeciw, który nie zawiera takiego stwierdzenia, uznaje się za nieważny.
4. Komisja bada dopuszczalność sprzeciwu. Jeśli Komisja uzna, że sprzeciw jest dopuszczalny, wzywa w terminie pięciu miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* organ lub osobę, które wniosły sprzeciw, oraz organ lub grupę producentów, które złożyły wniosek, do podjęcia odpowiednich konsultacji prowadzonych przez rozsądny okres nieprzekraczający trzech miesięcy. W każdym momencie w ciągu tego okresu Komisja na wniosek organu lub grupy producentów składającej wniosek może przedłużyć termin konsultacji o maksymalnie trzy miesiące.
5. Organ lub osoba, która zgłosiła sprzeciw oraz organ lub grupa producentów składająca wniosek, które złożyły wniosek, bez zbędnej zwłoki rozpoczynają odpowiednie konsultacje. Wzajemnie dostarczają sobie stosownych informacji, by ocenić, czy wniosek o rejestrację jest zgodny odpowiednio z niniejszym rozporządzeniem, rozporządzeniami (UE) nr 1308/2013 lub (UE) 2019/787.
6. W przeciągu jednego miesiąca od dnia zakończenia konsultacji, o których mowa w ust. [4](#), grupa producentów składająca wniosek mająca siedzibę w państwie trzecim lub organy państwa członkowskiego lub organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym złożono unijny wniosek o rejestrację, powiadamiają Komisję o wynikach konsultacji, w tym o wszystkich wymienionych informacjach, o tym, czy osiągnięto porozumienie z podmiotem wnoszącym sprzeciw lub wszystkimi takimi podmiotami, oraz o wszelkich wynikających z tego zmianach we wniosku o rejestrację. Organ lub osoba, które złożyły do Komisji sprzeciw, mogą również powiadomić Komisję o swoim stanowisku na koniec konsultacji.
7. Jeżeli po zakończeniu konsultacji, o których mowa w ust. [4](#), dokonano zmian w danych opublikowanych zgodnie z art. 17 ust. [4](#), Komisja ponownie rozpatruje odpowiednio zmieniony wniosek o rejestrację. Jeżeli we wniosku o rejestrację dokonano istotnych zmian i Komisja uzna, że zmieniony wniosek spełnia warunki rejestracji, publikuje wniosek ponownie zgodnie z tym ustępem.
8. Dokumenty, o których mowa w niniejszym artykule, są sporządzane w jednym z języków urzędowych Unii.
9. Po zakończeniu procedury sprzeciwu Komisja kończy rozpatrywanie unijnego wniosku o rejestrację, uwzględniając wszelkie wnioski o przyznanie terminów przejściowych, wyniki procedury sprzeciwu, wszelkie otrzymane powiadomienia zawierające uwagi oraz wszelkie inne kwestie, które pojawią się po badaniu wniosku, które mogą być powodem zmiany w jednolitym dokumencie.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o szczegółowe procedury i terminy dotyczące procedury sprzeciwu, oficjalnego składania uwag przez organy krajowe i osoby, które mają uzasadniony interes, które to uwagi nie zainicjują procedury sprzeciwu, oraz o przepisy powierzające EUIPO zadania określone w niniejszym artykule.
11. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące w stosownych przypadkach format i przedstawianie sprzeciwów i oficjalnych uwag za pośrednictwem internetu oraz ustanawiania wyjątków lub anonimizacji chronionych danych osobowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 20

Podstawy do sprzeciwu

1. Sprzeciw wniesiony zgodnie z art. [19](#) jest dopuszczalny wyłącznie wówczas, gdy podmiot wnoszący sprzeciw wykaże, że:
 - a) proponowane oznaczenie geograficzne nie spełnia definicji oznaczenia geograficznego lub wymogów, o których mowa, w zależności od sytuacji, w niniejszym rozporządzeniu, rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 lub rozporządzeniu (UE) 2019/787;
 - b) na przeszkodzie rejestracji proponowanego oznaczenia geograficznego stoi co najmniej jeden z powodów, o których mowa w art. [29](#), art. [30](#), art. [31](#) lub art. 49 ust. [1](#);
 - c) rejestracja proponowanego oznaczenia geograficznego zagrażałaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy lub znaku towarowego, lub istnieniu produktów, które były zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji przewidzianą w art. 17 ust. [4](#).
2. Dopuszczalność sprzeciwu podlega ocenie Komisji w odniesieniu do terytorium Unii.

Artykuł 21

Okresy przejściowe w stosowaniu oznaczeń geograficznych

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyznające okres przejściowy do pięciu lat, by w przypadku produktów pochodzących z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, których nazwa składa się z nazwy będącej w sprzeczności z art. 27 ust. [1](#) lub zawiera taką nazwę, umożliwić dalsze stosowanie tego oznaczenia, z którym zostały wprowadzone do obrotu, pod warunkiem że w dopuszczalnym sprzeciwie względem wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego, którego ochronę naruszono, na mocy art. 9 ust. [4](#) lub art. [19](#) wykazano, że:

- a) rejestracja danego oznaczenia geograficznego zagroziłaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy w nazwie produktu; lub
 - b) produkty te znajdują się na rynku w sposób zgodny z prawem pod tą nazwą w nazwie produktu na danym terytorium od co najmniej pięciu lat poprzedzających datę publikacji przewidzianej w art. 17 ust. 4 lit. a).
2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2, z wyjątkiem tych aktów, względem których wniesiono sprzeciw na podstawie art. 9 ust. 4, które przyjmuje się bez stosowania procedury sprawdzającej.
 3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze przedłużające okres przejściowy przyznany na mocy ust. 1 na okres nieprzekraczający 15 lat, lub umożliwiające dalsze stosowanie przez okres nieprzekraczający 15 lat, pod warunkiem wykazania dodatkowo, że:
 - a) nazwa, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, była używana zgodnie z prawem w sposób konsekwentny i sprawiedliwy przez okres co najmniej 25 lat, zanim wniosek o rejestrację danego oznaczenia geograficznego został przedłożony Komisji;
 - b) używanie nazwy, o której mowa w ust. 1, nigdy nie było podyktowane chęcią odniesienia korzyści z renomy nazwy produktu zarejestrowanego jako oznaczenie geograficzne; oraz
 - c) konsument nie został wprowadzony ani nie mógłby zostać wprowadzony w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.
 4. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 3, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2, z wyjątkiem tych aktów, względem których wniesiono sprzeciw na podstawie art. 9 ust. 4, które przyjmuje się bez stosowania procedury sprawdzającej.
 5. Przy stosowaniu nazwy, o której mowa w ust. 1 i 3, na etykiecie umieszcza się w sposób wyraźny i widoczny oznaczenie kraju pochodzenia.
 6. Aby pokonać tymczasowe trudności w osiągnięciu długoterminowego celu, jakim jest zapewnienie przestrzegania powiązanej specyfikacji produktu przez wszystkich producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym na danym obszarze, państwo członkowskie może przyznać okres przejściowy potrzebny na osiągnięcie zgodności na okres nieprzekraczający 10 lat, zaczynając od dnia przekazania wniosku Komisji, pod warunkiem że dane podmioty wprowadzają przedmiotowe produkty na rynek w sposób zgodny z prawem, stosując dane nazwy nieprzerwanie przez okres co najmniej pięciu lat przed złożeniem wniosku organom danego państwa członkowskiego, oraz że podniosły tę kwestię podczas krajowej procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 9 ust. 4.
 7. Ust. 6 stosuje się odpowiednio do oznaczenia geograficznego odnoszącego się do obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim, z wyjątkiem procedury sprzeciwu.

Artykuł 22

Decyzja Komisji w sprawie wniosku o rejestrację

1. Jeżeli – na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w toku rozpatrywania wniosku zgodnie z art. 17 – Komisja uzna, że nie spełniono któregokolwiek ze wskazanych tam wymogów, przyjmuje akty wykonawcze odrzucające wniosek o rejestrację. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.
2. Jeżeli Komisja nie otrzyma żadnego dopuszczalnego sprzeciwu, przyjmuje akty wykonawcze rejestrujące oznaczenie geograficzne bez stosowania procedury, o której mowa w art. 53 ust. 2. Komisja może uwzględnić powiadomienia zawierające uwagi, które otrzymała na podstawie art. 19 ust. 1.
3. Jeżeli Komisja otrzyma dopuszczalny sprzeciw, po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 19 ust. 4, oraz uwzględniając wyniki tych konsultacji podejmuje następujące działania:
 - a) przyjmuje akt wykonawczy rejestrujący oznaczenie geograficzne bez stosowania procedury, o której mowa w art. 53 ust. 2, jeżeli osiągnięto porozumienie, po sprawdzeniu, czy porozumienie to jest zgodne z prawem Unii, oraz – w razie potrzeby – zmienia informacje opublikowane na podstawie art. 17 ust. 4, pod warunkiem że zmiany te nie mają istotnego charakteru; lub
 - b) jeżeli nie osiągnięto porozumienia, przyjmuje akt wykonawczy zawierający decyzję w sprawie wniosku o rejestrację. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.
4. W aktach rejestrujących oznaczenie geograficzne przewiduje się wszelkie warunki mające zastosowanie do rejestracji oraz na użytek ponownej publikacji, do informacji, jednolitego dokumentu opublikowanego do celów procedury sprzeciwu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w przypadku jakichkolwiek niezbędnych zmian, które nie mają istotnego charakteru.
5. Rozporządzenia dotyczące rejestracji oraz decyzje o odrzuceniu publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w serii L.

Artykuł 23

Unijny rejestr oznaczeń geograficznych

1. Komisja, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 53 ust. 2, przyjmuje akty wykonawcze zawierające przepisy dotyczące ustanowienia i aktualizacji publicznie dostępnego elektronicznego rejestru oznaczeń geograficznych chronionych na podstawie niniejszego rozporządzenia („unijny rejestr oznaczeń geograficznych”). Rejestr dzieli się na trzy części odpowiadające odpowiednio oznaczeniom geograficznym wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych.
2. Każde oznaczenie geograficzne wina i produktów rolnych określa się w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych jako „chronioną nazwę pochodzenia” lub

„chronione oznaczenie geograficzne”, w zależności od sytuacji, a każde oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych określa się jako „oznaczenie geograficzne”.

3. Do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych można wpisywać oznaczenia geograficzne dotyczące produktów z państw trzecich chronionych w Unii na podstawie umów międzynarodowych, w których Unia jest umawiającą się stroną. Komisja rejestruje takie oznaczenia geograficzne w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2. W odniesieniu do wina i produktów rolnych nazwy tych produktów wpisywane są do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych jako chronione oznaczenia geograficzne, chyba że w odnośnych porozumieniach zostały wyraźnie oznaczone jako chronione nazwy pochodzenia.
4. Każde oznaczenie geograficzne jest wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych z zastosowaniem oryginalnej pisowni. Jeżeli oryginalnym alfabetem nie jest alfabet łaciński, oznaczenie geograficzne jest transkrybowane za pomocą alfabetu łacińskiego i obie wersje oznaczenia geograficznego są wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych i mają równoważny status.
5. Komisja podaje do wiadomości publicznej i regularnie aktualizuje wykaz umów międzynarodowych, o których mowa w ust. 3, oraz wykaz oznaczeń geograficznych chronionych na mocy tych umów.
6. Komisja przechowuje dokumentację związaną z rejestracją oznaczenia geograficznego w formie cyfrowej lub papierowej przez okres ważności oznaczenia geograficznego, a w przypadku cofnięcia rejestracji – przez kolejnych 10 lat.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające EUIPO obsługę unijnego rejestru oznaczeń geograficznych.
8. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące treść i prezentację unijnego rejestru oznaczeń geograficznych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.

Artykuł 24

Wyciągi z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych

1. Każda osoba ma możliwość pobrania oficjalnego wyciągu z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych, który zawiera potwierdzenie rejestracji oznaczenia geograficznego oraz istotne dane, w tym datę rozpoczęcia stosowania rejestracji oznaczenia geograficznego lub inną datę pierwszeństwa. Taki oficjalny wyciąg można stosować jako autentyczne świadectwo w postępowaniu sądowym, w sądzie, sądzie arbitrażowym lub przez podobnym organem.
2. Jeżeli organy krajowe uznały grupę producentów na podstawie art. 33, grupę tę określa się w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych i w oficjalnym wyciągu, o którym mowa w ust. 1, jako posiadacza praw do oznaczenia geograficznego.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące format i sposób przedstawiania wyciągów z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych za pośrednictwem internetu oraz ustanawiające wyjątki lub anonimizację chronionych danych osobowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.

Artykuł 25

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Grupa producentów mająca uzasadniony interes może złożyć wniosek o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego.
2. Zmiany w specyfikacji produktu dzieli się na dwie kategorie:
 - a) zmiany na poziomie Unii wymagające procedury sprzeciwu na poziomie Unii; oraz
 - b) zmiany standardowe wprowadzane na poziomie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.
3. Zmiana jest zmianą na poziomie Unii, jeżeli wiąże się ze zmianą jednolitego dokumentu oraz:
 - a) obejmuje zmianę nazwy lub stosowania nazwy lub, w przypadku wina i napojów spirytusowych, kategorii produktu lub produktów objętych oznaczeniem geograficznym lub, w przypadku napojów spirytusowych, nazwy prawnej; lub
 - b) grozi zanikiem związku z obszarem geograficznym, o którym mowa w jednolitym dokumencie; lub
 - c) wiąże się z dalszymi ograniczeniami dotyczącymi wprowadzania produktu do obrotu.
4. Każdą inną zmianę w specyfikacji produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, która nie jest zmianą na poziomie Unii zgodnie z ust. 3, uznaje się za zmianę standardową.
5. Zmianę standardową uznaje się za zmianę tymczasową, jeżeli dotyczy zmiany tymczasowej w specyfikacji produktu wynikającej z nałożenia obowiązkowych środków sanitarnych i fitosanitarnych przez organy publiczne lub zmiany tymczasowej koniecznej z uwagi na klęskę żywiołową lub niekorzystne warunki pogodowe formalnie uznane przez właściwe organy.
6. Zmiany na poziomie Unii zatwierdza Komisja. Procedura zatwierdzenia opiera się odpowiednio na procedurze określonej w art. 8–22.
7. Wnioski o zmiany na poziomie Unii składane przez państwa trzecie lub przez producentów z państwa trzeciego muszą zawierać dowód, że wnioskowana zmiana

jest zgodna z obowiązującymi w danym państwie trzecim przepisami dotyczącymi ochrony oznaczeń geograficznych.

8. Jeżeli wniosek o zmianę na poziomie Unii w specyfikacji produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego obejmuje również zmiany standardowe lub zmiany tymczasowe, Komisja rozpatruje wyłącznie zmianę na poziomie Unii. Wszelkie zmiany standardowe lub tymczasowe uznaje się za niezgłoszone. Podczas rozpatrywania takich wniosków należy skupić się na zaproponowanych zmianach na poziomie Unii. W stosownych przypadkach Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie może zwrócić się do wnioskodawcy o zmianę innych elementów specyfikacji produktu.
9. Zmiany standardowe są zatwierdzane przez państwa członkowskie lub państwa trzecie, na których terytorium znajduje się obszar geograficzny danego produktu, i zgłaszane Komisji. Komisja podaje te zmiany do wiadomości publicznej.
10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające EUIPO publikację zmian standardowych, o których mowa w ust. [9](#).
11. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania wniosku o zmianę na poziomie Unii oraz dotyczące procedur, formy i zgłaszania Komisji zmiany standardowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 26

Cofnięcie rejestracji

1. Komisja może – z własnej inicjatywy lub na właściwie umotywowany wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub dowolnej osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes – przyjmować akty wykonawcze, aby cofnąć rejestrację oznaczenia geograficznego w następujących przypadkach:
 - a) gdy nie można już zapewnić zgodności z wymogami specyfikacji; lub
 - b) gdy żaden produkt z danym oznaczeniem geograficznym nie został wprowadzany do obrotu od co najmniej siedmiu kolejnych lat.
2. Komisja może również przyjmować akty wykonawcze cofające rejestrację na wniosek producentów produktu wprowadzanego do obrotu pod daną zarejestrowaną nazwą.
3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).
4. Do procedury cofnięcia rejestracji stosuje się odpowiednio art. [9](#), art. [15–20](#) i art. [22](#).
5. Przed przyjęciem aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja konsultuje się z organami państwa członkowskiego, organami państwa trzeciego lub,

w miarę możliwości, z producentem z państwa trzeciego, który pierwotnie złożył wniosek o rejestrację danego oznaczenia geograficznego, chyba że wniosek o cofnięcie rejestracji złożyli bezpośrednio ci pierwotni wnioskodawcy.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające EUIPO zadania określone w ust. 5.
7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur i formy cofnięcia rejestracji oraz przedstawiania wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.

Rozdział 3

Ochrona oznaczeń geograficznych

Artykuł 27

Ochrona oznaczeń geograficznych

1. Oznaczenia geograficzne wpisane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych są chronione przed:
 - a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach handlowych oznaczenia geograficznego w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie tej nazwy stanowi wykorzystywanie, osłabianie lub umniejszanie renomy tej chronionej nazwy lub działa na szkodę tej renomy;
 - b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli prawdziwe pochodzenie produktów lub usług jest podane lub jeśli chroniona nazwa jest przetłumaczona lub towarzyszą jej określenia, takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „jak produkowane w”, „imitacja”, „smak”, „jak” lub tym podobne;
 - c) wszelkimi innymi fałszywymi lub mylącymi wskazaniem odnoszącymi się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych właściwości produktu, które są podane na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym, dokumentach lub zamieszczonych na stronach internetowych informacjach odnoszących się do danego produktu, oraz opakowaniem produktu w pojemnik mogący stwarzać błędne wrażenie co do jego pochodzenia;
 - d) wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.
2. Do celów ust. 1 lit. **b)** przywołanie oznaczenia geograficznego ma miejsce w szczególności w przypadku, gdy w odczuciu dostatecznie ostrożnego konsumenta określenie, znak lub inny środek etykietowania lub pakowania wykazuje bezpośredni

i wyraźny związek z produktem objętym zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym, wykorzystując, osłabiając lub umniejszając w ten sposób renomę tej zarejestrowanej nazwy lub działając na szkodę tej renomy.

3. Ust. [1](#) stosuje się również do nazwy domeny zawierającej zarejestrowane oznaczenie geograficzne lub składającej się z niego.
4. Ochroną, o której mowa w ust. [1](#), obejmuje się również:
 - a) towary wprowadzane na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze; oraz
 - b) towary sprzedawane na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.
5. Uznana grupa producentów lub każdy podmiot upoważniony do stosowania chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego są uprawnieni do tego, by uniemożliwić wszelkim osobom trzecim wprowadzanie do Unii drogą handlową towarów bez dopuszczenia ich tam do swobodnego obrotu, jeżeli towary te, w tym ich opakowania, pochodzą z państw trzecich i naruszają przepisy ust. [1](#).
6. Oznaczenia geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą stać się w Unii nazwami rodzajowymi.
7. W przypadku gdy oznaczenie geograficzne jest nazwą złożoną zawierającą termin uznawany za rodzajowy, stosowanie tego terminu nie stanowi zachowania, o którym mowa w ust. 1 lit. [a](#)) i [b](#)).

Artykuł 28

Składniki w produktach przetworzonych

1. Art. [27](#) pozostaje bez uszczerbku dla stosowania oznaczenia geograficznego przez podmioty zgodnie z art. [36](#) w celu wskazania, że produkt przetworzony zawiera jako składnik produkt objęty tym oznaczeniem geograficznym, pod warunkiem że takie stosowanie odbywa się zgodnie z uczciwymi praktykami handlowymi i nie stanowi wykorzystywania, osłabiania lub umniejszania renomy tego oznaczenia geograficznego ani nie działa na szkodę tej renomy.
2. Oznaczenia geograficznego określającego składnik produktu nie stosuje się w nazwie żywności produktu spożywczego odnoszącej się do powiązanego produktu przetworzonego, z wyjątkiem przypadków porozumienia z grupą producentów reprezentującą dwie trzecie producentów.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o dodatkowe przepisy dotyczące stosowania oznaczeń geograficznych w celu określania składników w produktach przetworzonych, o których mowa w ust. [1](#) niniejszego artykułu.

Artykuł 29

Terminy rodzajowe

1. Terminów rodzajowych nie rejestruje się jako oznaczeń geograficznych.
2. Aby ustalić, czy termin stał się rodzajowy czy nie, uwzględnia się wszystkie stosowne czynniki, w szczególności:
 - a) bieżącą sytuację w obszarach konsumpcji;
 - b) stosowne krajowe lub unijne akty prawne.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o dodatkowe przepisy dotyczące określania rodzajowego statusu terminów, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 30

Homonimiczne oznaczenia geograficzne

1. Nie rejestruje się oznaczenia geograficznego, w odniesieniu do którego złożono wnioski po tym, jak w odniesieniu do całkowicie lub częściowo homonimicznego oznaczenia geograficznego już złożono wnioski lub objęto je ochroną w Unii, chyba że w praktyce istnieje wystarczające rozróżnienie w sferze lokalnej i tradycyjnej praktyki warunków stosowania i prezentacji dwóch homonimicznych oznaczeń, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia równego traktowania danych producentów i niewprowadzania w błąd konsumentów co do prawdziwej tożsamości lub pochodzenia geograficznego produktów.
2. Nie rejestruje się nazwy w całości lub w części homonimicznej, która prowadzi do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nawet jeżeli nazwa ta odpowiada rzeczywistemu terytorium, regionowi lub miejscu pochodzenia danych produktów.
3. Do celów niniejszego artykułu homonimiczne oznaczenie geograficzne, w odniesieniu do którego złożono wnioski lub które jest chronione w Unii, odnosi się do:
 - a) oznaczeń geograficznych, które są wpisane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych;
 - b) oznaczeń geograficznych, w odniesieniu do których złożono wnioski, pod warunkiem że zostały one następnie wpisane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych;

- c) nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych chronionych w Unii na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753⁴⁵; oraz
 - d) oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i równoważnych terminów chronionych na podstawie umowy międzynarodowej między Unią a co najmniej jednym państwem trzecim.
4. Komisja cofa rejestrację oznaczeń geograficznych zarejestrowanych z naruszeniem ust. [1](#) i [2](#).
5. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. [4](#), przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 31

Znak towarowy

Nazwy nie rejestruje się jako oznaczenia geograficznego, w przypadku gdy w świetle reputacji i renomy znaku towarowego rejestracja nazwy proponowanej jako oznaczenie geograficzne mogłaby wprowadzać konsumentów w błąd co do prawdziwej tożsamości produktu.

Artykuł 32

Grupy producentów

1. Grupę producentów ustanawia się z inicjatywy zainteresowanych stron, w tym rolników, dostawców rolnych, przetwórców pośrednich i przetwórców końcowych, zgodnie z ustaleniami organów krajowych i zgodnie z charakterem danego produktu. Państwa członkowskie sprawdzają, czy grupa producentów działa w sposób przejrzysty i demokratyczny oraz czy wszyscy producenci produktu objętego oznaczeniem geograficznym mają prawo do członkostwa w grupie. Państwa członkowskie mogą postanowić, że urzędnicy publiczni i inne zainteresowane strony, takie jak grupy konsumentów, sprzedawcy detaliczni i dostawcy, również uczestniczą w pracach grupy producentów.
2. Grupa producentów może wykonywać w szczególności następujące uprawnienia i obowiązki:
 - a) opracowywać specyfikację produktu i zarządzać kontrolą wewnętrzną, która zapewnia zgodność etapów produkcji produktu objętego oznaczeniem geograficznym z tą specyfikacją;
 - b) podejmować działania prawne w celu zapewnienia ochrony oznaczenia geograficznego i praw własności intelektualnej, które są z nim bezpośrednio związane;

⁴⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu geneńskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 1).

- c) uzgadniać zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju, niezależnie od tego, czy są one ujęte w specyfikacji produktu, czy stanowią odrębną inicjatywę, w tym ustalenia dotyczące kontroli zgodności z tymi zobowiązaniami i zapewnienia odpowiedniego ich upublicznienia, w szczególności w systemie informacyjnym zapewnionym przez Komisję;
- d) podejmować działania mające na celu poprawę funkcjonowania oznaczenia geograficznego, w tym:
 - i) opracowywać, organizować i prowadzić wspólne kampanie marketingowe i reklamowe;
 - (ii) szerzyć działania informacyjne i promocyjne, których celem jest przekazywanie konsumentom wiedzy o cechach produktu objętego oznaczeniem geograficznym;
 - (iii) prowadzić analizy wyników gospodarczych, zrównoważonego charakteru produkcji, profilu odżywczego i profilu organoleptycznego produktu objętego oznaczeniem geograficznym;
 - (iv) rozpowszechniać informacje na temat oznaczenia geograficznego i odpowiedniego symbolu unijnego; oraz
 - (v) zapewniać doradztwo i szkolenia obecnym i przyszłym producentom, w tym w zakresie uwzględniania aspektu płci i równouprawnienia;
- e) zwalczać podrabianie i podejrzewanę oszukańcze stosowanie na rynku wewnętrznym oznaczenia geograficznego określającego produkty, które nie są zgodne ze specyfikacją produktu, poprzez monitorowanie stosowania tego oznaczenia geograficznego na całym rynku wewnętrznym i na rynkach państw trzecich, w których oznaczenia geograficzne są chronione, w tym w internecie, oraz, w razie potrzeby, informować organy egzekwowania prawa przy użyciu dostępnych poufnych systemów.

Artykuł 33

Uznane grupy producentów

1. Na wniosek grup producentów spełniających warunki określone w ust. 3 państwa członkowskie wyznaczają, zgodnie ze swoim prawem krajowym, jedną grupę producentów jako uznaną grupę producentów w odniesieniu do każdego oznaczenia geograficznego pochodzącego z terytorium tych państw, które to oznaczenie jest zarejestrowane lub jest przedmiotem wniosku o rejestrację, lub w odniesieniu do nazw produktów, które mogą być przedmiotem wniosku o rejestrację.
2. Grupa producentów może zostać wyznaczona jako uznana grupa producentów z zastrzeżeniem uprzedniego porozumienia zawartego między co najmniej dwiema trzecimi producentów produktu opatrzonego oznaczeniem geograficznym, odpowiedzialnymi za co najmniej dwie trzecie produkcji tego produktu na obszarze geograficznym, o którym mowa w specyfikacji produktu. W drodze wyjątku organ,

o którym mowa w art. 8 ust. 2, oraz pojedynczego producenta, o którym mowa w art. 8 ust. 3, uważa się za uznaną grupę producentów.

3. Poza uprawnieniami i obowiązkami, o których mowa w art. 32 ust. 2, uznana grupa producentów może wykonywać następujące uprawnienia i obowiązki:
 - a) współpracować z organami zajmującymi się egzekwowaniem praw własności intelektualnej i zwalczaniem podrabiania oraz uczestniczyć w sieciach egzekwowania praw własności intelektualnej jako posiadacz prawa do oznaczenia geograficznego;
 - b) podejmować działania w zakresie egzekwowania, w tym składać wnioski o podjęcie działań do organów celnych, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania wszelkim środkom, które szkodzą lub mogą szkodzić wizerunkowi ich produktów;
 - c) zalecać organom krajowym wiążące przepisy, które mają być przyjmowane zgodnie z art. 166a rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do regulacji dostaw produktów objętych oznaczeniem geograficznym;
 - d) w celu ochrony oznaczenia geograficznego w systemach nazw domen internetowych poza jurysdykcją Unii, rejestrować indywidualny, wspólny lub certyfikujący znak towarowy w zależności od danego systemu znaków towarowych, zawierający jako jeden z widocznych elementów oznaczenie geograficzne i ograniczony do produktu zgodnego z odpowiednią specyfikacją produktu.
4. Uprawnienia i obowiązki, o których mowa w ust. 2, podlegają uprzedniemu porozumieniu zawartemu między co najmniej dwiema trzecimi producentów produktu opatrzonego oznaczeniem geograficznym, odpowiedzialnymi za co najmniej dwie trzecie produkcji tego produktu na obszarze geograficznym, o którym mowa w specyfikacji produktu.
5. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia, aby spełnione były warunki określone w ust. 2. W przypadku gdy właściwe organy krajowe stwierdzą, że warunki takie nie zostały spełnione, państwa członkowskie stwierdzają nieważność decyzji w sprawie uznania grupy producentów.

Artykuł 34

Ochrona praw do oznaczeń geograficznych w nazwach domen

1. Rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu mające siedzibę w Unii mogą, na wniosek osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes lub prawa, wycofać lub przenieść nazwę domeny zarejestrowaną w ramach takiej krajowej domeny najwyższego poziomu na uznaną grupę producentów produktów o danym oznaczeniu geograficznym po właściwej alternatywnej procedurze rozstrzygania sporów lub postępowaniu sądowym, jeżeli taka nazwa domeny została zarejestrowana przez jej posiadacza bez tytułu prawnego do tego oznaczenia geograficznego lub bez uzasadnionego interesu w odniesieniu do tego oznaczenia lub

jeżeli została zarejestrowana lub jest używana w złej wierze, a jej stosowanie jest sprzeczne z art. 27.

2. Rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu mające siedzibę w Unii zapewniają, aby we wszelkich alternatywnych procedurach rozstrzygnięcia sporów ustanowionych w celu rozstrzygnięcia sporów dotyczących rejestracji nazw domen, o których mowa w ust. 1, uznawano oznaczenia geograficzne za prawa, które mogą uniemożliwić rejestrację nazwy domeny lub używanie tej nazwy w złej wierze.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające EUIPO ustanowienie systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen oraz zarządzanie tym systemem, który po złożeniu wniosku dotyczącego oznaczenia geograficznego dostarczałby wnioskodawcy informacje o dostępności danego oznaczenia geograficznego jako nazwy domeny oraz, na zasadzie dobrowolności, rejestracji nazwy domeny identycznej z oznaczeniem geograficznym wnioskodawcy. Ten akt delegowany obejmuje również obowiązek przekazywania EUIPO odpowiednich informacji i danych przez rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu mające siedzibę w Unii.

Artykuł 35

Znaki towarowe kolidujące ze sobą

1. Odrzuca się rejestrację znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 27, w przypadku gdy wniosek o rejestrację tego znaku towarowego został złożony po terminie przedłożenia Komisji wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego.
2. EUIPO oraz, w stosownych przypadkach, właściwe organy krajowe unieważniają znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem ust. 1.
3. Znak towarowy, którego stosowanie jest sprzeczne z art. 27, w odniesieniu do którego złożono wniosek, dokonano rejestracji lub – jeżeli stosowne prawodawstwo dopuszcza taką możliwość – który nabyto przez używanie w dobrej wierze na terytorium Unii przed datą przedłożenia Komisji wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu, a okres jego używania może być przedłużany niezależnie od rejestracji oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub wygaśnięcia na mocy dyrektywy (UE) 2015/2436 lub rozporządzenia (UE) 2017/1001. W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie oznaczenia geograficznego, jeżeli zostanie ono następnie zarejestrowane, oraz odpowiedniego znaku towarowego.
4. W przypadku oznaczeń geograficznych zarejestrowanych w Unii bez złożenia unijnego wniosku o rejestrację za datę pierwszego dnia ochrony uznaje się datę przedłożenia Komisji wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego do celów ust. 1 i 3.
5. Nie naruszając przepisów rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, wraz z oznaczeniem geograficznym można umieszczać na etykietach znaki gwarancyjne lub

certyfikujące, o których mowa w art. 28 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2436, oraz znaki wspólne, o których mowa w art. 29 ust. 3 tej dyrektywy.

Artykuł 36

Prawo do używania

Zarejestrowane oznaczenie geograficzne może być wykorzystywane przez dowolny podmiot wprowadzający do obrotu produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu, jednolitym dokumentem lub jego odpowiednikiem.

Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy podmiot przestrzegający przepisów określonych w niniejszym tytule był objęty systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu ustanowionym na podstawie art. 39. Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę w celu pokrycia swoich kosztów zarządzania systemem kontroli.

Sytuacja, w której oznaczenie geograficzne składa się z nazwy gospodarstwa pojedynczego producenta będącego wnioskodawcą lub ją zawiera, nie stanowi przeszkody dla stosowania tego zarejestrowanego oznaczenia geograficznego przez innych producentów i inne podmioty, pod warunkiem że oznaczenie to jest używane w odniesieniu do produktu zgodnego ze specyfikacją produktu.

Artykuł 37

Symbole unijne, oznaczenia i skróty

1. Ustanawia się następujące symbole unijne służące opatrywaniu oznaczeniami geograficznymi i popularyzacji tych oznaczeń:
 - a) symbol identyfikujący chronione nazwy pochodzenia wina i produktów rolnych; oraz
 - b) symbol identyfikujący chronione oznaczenia geograficzne wina i produktów rolnych oraz oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych.
2. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadzane są do obrotu pod oznaczeniem geograficznym, na etykietach i w materiałach reklamowych musi znajdować się związany z nimi symbol unijny. Oznaczenie geograficzne musi znajdować się w tym samym polu widzenia co symbol unijny. Do oznaczenia geograficznego zastosowanie mają wymogi dotyczące etykietowania określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w odniesieniu do prezentacji obowiązkowych danych szczegółowych.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, w przypadku wina i napojów spirytusowych pochodzących z Unii, które wprowadzane są do obrotu pod oznaczeniem geograficznym, symbole unijne mogą zostać pominięte w etykietach i materiałach reklamowych danego produktu.

4. Unijny symbol chronionych oznaczeń geograficznych ustanowiony na podstawie ust. [1](#) może być stosowany w opisie, prezentacji i etykietowaniu napojów spirytusowych, których nazwy są oznaczeniami geograficznymi.
5. W przypadku gdy wino, produkty rolne lub napoje spirytusowe są objęte oznaczeniem geograficznym, odpowiednio oznaczenia „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne” znajdują się na etykietach wina, oznaczenia „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne” mogą znajdować się na etykietach produktów rolnych, a oznaczenie „oznaczenie geograficzne” może znajdować się na etykietach napojów spirytusowych.

Na etykietach wina i produktów rolnych objętych oznaczeniem geograficznym mogą znajdować się skróty „ChNP” lub „ChOG”, odpowiadające oznaczeniom „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne”.
6. Oznaczenia, skróty i symbole unijne mogą być stosowane na etykietach i w materiałach reklamowych produktów przetworzonych, jeżeli oznaczenie geograficzne odnosi się do ich składnika. W takim przypadku oznaczenie, skrót lub symbol unijny umieszcza się obok nazwy składnika, który jest wyraźnie zidentyfikowany jako składnik. Symbolu unijnego nie umieszcza się w połączeniu z nazwą środka spożywczego w rozumieniu art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 ani w sposób sugerujący konsumentowi, że przedmiotem rejestracji jest produkt przetworzony, a nie składnik.
7. Po złożeniu unijnego wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego producenci mogą umieścić na etykiecie i w prezentacji produktu informację, że wniosek o rejestrację został złożony zgodnie z prawem Unii.
8. Symbole unijne wskazujące chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, oznaczenia unijne „chroniona nazwa pochodzenia”, „chronione oznaczenie geograficzne” i „oznaczenie geograficzne” oraz odpowiednio skróty „ChNP” lub „ChOG” można umieszczać na etykietach dopiero po opublikowaniu aktu rejestracji danego oznaczenia geograficznego.
9. W przypadku odrzucenia wniosku wszelkie produkty opatrzone etykietą zgodnie z ust. [6](#) można wprowadzać do obrotu do wyczerpania zapasów.
10. Na etykietach można umieścić również:
 - a) przedstawienia graficzne obszaru geograficznego pochodzenia, o którym mowa w specyfikacji produktu; oraz
 - b) tekst, elementy graficzne lub symbole odnoszące się do państwa członkowskiego i regionu, gdzie znajduje się obszar geograficzny pochodzenia.
11. Symbole unijne związane z oznaczeniami geograficznymi wpisanymi do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych, określającymi produkty pochodzące z państw trzecich mogą być umieszczane na etykietach produktów i w materiałach reklamowych, w którym to przypadku symbole te stosuje się zgodnie z ust. [2](#) i [4](#).

12. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające unijne symbole oznaczeń geograficznych, określające parametry techniczne unijnych symboli oznaczeń geograficznych, a także zasady dotyczące ich stosowania oraz stosowania oznaczeń i skrótów na produktach wprowadzanych do obrotu pod zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym, włącznie z zasadami dotyczącymi właściwych wersji językowych, które należy stosować. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. 2.

Rozdział 4

Kontrole i egzekwowanie

Artykuł 38

Zakres stosowania

1. Niniejszy rozdział obejmuje kontrole i egzekwowanie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i produktów rolnych.
2. Do celów niniejszego rozdziału kontrole obejmują:
 - a) sprawdzenie, czy produkt objęty oznaczeniem geograficznym wyprodukowano zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu; oraz
 - b) monitorowanie stosowania oznaczeń geograficznych na rynku.
3. Podczas przeprowadzania kontroli i działań w zakresie egzekwowania prawa przewidzianych w niniejszym tytule odpowiedzialne właściwe organy i jednostki certyfikujące produkty muszą stosować się do wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2017/625. Tytuł VI rozdział 1 rozporządzenia (UE) 2017/625 nie ma jednak zastosowania do kontroli oznaczeń geograficznych.

Artykuł 39

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz producentów pochodzących z ich terytorium produktów objętych oznaczeniem geograficznym wpisanym do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych.
2. Producenci są odpowiedzialni za kontrole wewnętrzne, które zapewniają zgodność produktów objętych oznaczeniami geograficznymi ze specyfikacją produktu przed wprowadzeniem produktu do obrotu.
3. Oprócz kontroli wewnętrznych, o których mowa w ust. 2, przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego oznaczeniem geograficznym i pochodzącego z Unii, kontrola przez osobę trzecią zgodności ze specyfikacją produktu przeprowadzana jest przez:

- a) co najmniej jeden właściwy organ w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2017/625; lub
 - b) co najmniej jedną jednostkę certyfikującą produkty, której przekazano obowiązki, o których mowa w tytule II rozdział III rozporządzenia (UE) 2017/625.
4. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych, które odnoszą się do produktów pochodzących z państw trzecich, kontrola zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest dokonywana przez:
- a) właściwy organ publiczny wyznaczony przez państwo trzecie; lub
 - b) co najmniej jedną jednostkę certyfikującą produkty.
5. W przypadku gdy zgodnie ze specyfikacją produktu co najmniej jeden producent przeprowadza etap produkcji w kraju innym niż kraj pochodzenia oznaczenia geograficznego, w specyfikacji produktu określa się przepisy dotyczące kontroli zgodności tych producentów. Jeżeli dany etap produkcji ma miejsce w Unii, producenci zgłasza się właściwym organom państwa członkowskiego, w którym odbywa się ten etap produkcji, i podlegają oni kontroli jako producenci produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
6. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje art. 8 ust. 2, kontrolę zgodności ze specyfikacją produktu zapewnia organ inny niż ten, który uznaje się za grupę producentów zgodnie z tym ustępem.
7. Koszty kontroli zgodności ze specyfikacją produktu mogą ponosić podmioty, które podlegają tym kontrolom. Państwa członkowskie mogą również uczestniczyć w tych kosztach.

Artykuł 40

Informacje publiczne o właściwych organach i jednostkach certyfikujących produkty

1. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w art. 39 ust. 3, oraz aktualizują te informacje.
2. Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w art. 39 ust. 4, oraz okresowo aktualizuje te informacje.
3. Komisja może utworzyć portal cyfrowy, na którym będą podawane do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 41

Akredytacja jednostek certyfikujących produkty

1. Jednostki certyfikujące produkty, o których mowa w art. 39 ust. 3 lit. [b\)](#) i art. 39 ust. 4 lit. [b\)](#), muszą spełniać wymogi określone w następujących normach i być akredytowane zgodnie z nimi:
 - a) norma europejska ISO/IEC 17065:2012 „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi”, w tym norma europejska ISO/IEC 17020:2012 „Ocena zgodności – Wymagania dotyczące działania różnych rodzajów jednostek przeprowadzających inspekcję”; lub
 - b) inne odpowiednie, uznane na szczeblu międzynarodowym normy, w tym wszelkie zmiany lub zmienione wersje norm europejskich, o których mowa w lit. a).
2. Akredytacji, o której mowa w ust. 1, dokonuje jednostka akredytująca uznana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, która jest członkiem europejskiej instytucji akredytacyjnej, lub jednostka akredytująca spoza Unii, która jest członkiem Międzynarodowego Forum Akredytacji.

Artykuł 42

Kontrole i egzekwowanie oznaczeń geograficznych na rynku

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden organ egzekwowania prawa, który może być tym samym organem co właściwe organy, o których mowa w art. 39 ust. [3](#), odpowiedzialny za kontrole na rynku i egzekwowanie oznaczeń geograficznych po zakończeniu wszystkich etapów produkcji produktu objętego oznaczeniem geograficznym, bez względu na to, czy jest on składowany, znajduje się w tranzycie, jest dystrybuowany lub jest oferowany do sprzedaży na poziomie hurtowym lub detalicznym, w tym w handlu elektronicznym.
2. Organ egzekwowania prawa przeprowadza kontrole produktów objętych oznaczeniami geograficznymi w celu zapewnienia zgodności ze specyfikacją produktu lub jednolitym dokumentem lub jego odpowiednikiem.
3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki administracyjne i sądowe, aby zapobiec stosowaniu lub powstrzymać stosowanie nazw produktów lub usług, które są produkowane, eksploatowane lub wprowadzane do obrotu na ich terytorium i które naruszają ochronę oznaczeń geograficznych przewidzianą w art. [27](#) i [28](#).
4. Organ wyznaczony zgodnie z ust. 1 koordynuje egzekwowanie oznaczeń geograficznych przez odpowiednie departamenty, agencje i organy, w tym policję, agencje zajmujące się zwalczaniem podrabiania, organy celne, urzędy ds. własności intelektualnej, organy ds. prawa żywnościowego i inspektorów ds. handlu detalicznego.

Artykuł 43

Obowiązki mające zastosowanie do dostawców usług pośrednich

1. Naruszającą art. [27](#) sprzedaż towarów, do której mają dostęp osoby mające siedzibę w Unii, uznaje się za nielegalne treści w rozumieniu art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/xxx⁴⁶.
2. Właściwe organy państw członkowskich mogą wydać nakaz podjęcia działań zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) 2022/xxx przeciwko nielegalnym treściom, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Na podstawie art. 14 rozporządzenia (UE) 2022/xxx każda osoba fizyczna lub podmiot może powiadomić dostawców usług hostingu o obecności określonych treści naruszających art. [27](#) niniejszego rozporządzenia.
4. Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów rozporządzenia (UE) 2022/xxx.

Artykuł 44

Wzajemna pomoc i wymiana informacji

1. Państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnej pomocy do celów przeprowadzania kontroli i egzekwowania przewidzianych w niniejszym rozdziale zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające szczegółowo charakter i rodzaj wymienianych informacji oraz metody wymiany informacji do celów kontroli i egzekwowania na podstawie niniejszego rozdziału. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).
3. Pomoc administracyjna może obejmować – w stosownych przypadkach i za porozumieniem zainteresowanych właściwych organów – udział właściwych organów państwa członkowskiego w kontrolach na miejscu, które są przeprowadzane przez właściwe organy innego państwa członkowskiego.
4. W przypadku ewentualnego naruszenia ochrony przyznanej oznaczeniu geograficznemu państwa członkowskie przyjmują środki służące ułatwieniu przekazywania przez organy egzekwowania prawa, prokuratorów i organy wymiaru sprawiedliwości informacji o takim ewentualnym naruszeniu właściwym organom, o których mowa w art. 39 ust. [3](#).
5. W szczególnym celu ułatwienia wymiany informacji na temat niezgodności lub oszustw dotyczących zarejestrowanych oznaczeń geograficznych państwa członkowskie korzystają z systemu zarządzania informacjami ustanowionego na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/625 lub z jakiegokolwiek innego systemu, który może zostać ustanowiony w przyszłości w tym celu.

Artykuł 45

Świadectwa zezwolenia na produkcję

⁴⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [...] z dnia [...] w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE (Dz.U. L XXX z dd/mm/yyyy, s. X).

1. Producent, którego produkt został uznany w wyniku kontroli zgodności, o której mowa w art. 39, za zgodny ze specyfikacją produktu oznaczenia geograficznego chronionego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jest uprawniony do otrzymania świadectwa urzędowego lub innego dowodu certyfikacji potwierdzającego kwalifikowanie się do produkcji produktu objętego danym oznaczeniem geograficznym w odniesieniu do etapów produkcji przeprowadzanych przez tego producenta.
2. Dowód certyfikacji, o którym mowa w ust. 1, jest udostępniany na żądanie organom egzekwowania prawa, organom celnym lub innym organom w UE zaangażowanym w kontrolę stosowania oznaczeń geograficznych na towarach zgłoszonych do swobodnego obrotu lub wprowadzonych do obrotu na rynku wewnętrznym. Producent może udostępniać dowód certyfikacji opinii publicznej lub każdej osobie, która występuje o taki dowód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Rozdział 5

Pomoc techniczna

Artykuł 46

Kontrola oznaczeń geograficznych państw trzecich

Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające EUIPO kontrolę oznaczeń geograficznych państw trzecich innych niż oznaczenia geograficzne na podstawie Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, wnioskowanych do objęcia ochroną zgodnie z międzynarodowymi negocjacjami lub umowami międzynarodowymi.

Artykuł 47

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. W przypadku gdy Komisja wykonuje którekolwiek z uprawnień przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w celu powierzenia zadań EUIPO, jest również uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia o kryteria dotyczące monitorowania wyników w realizowaniu takich zadań. Kryteria takie mogą obejmować:
 - a) zakres włączenia czynników rolniczych do procesu kontroli;
 - b) jakość ocen;
 - c) spójność pochodzących z różnych źródeł ocen oznaczeń geograficznych;
 - d) skuteczność wykonywania zadań; oraz
 - e) poziom zadowolenia użytkowników.

2. Nie później niż 5 lat po pierwszym powierzeniu jakichkolwiek zadań EUIPO Komisja przygotowuje i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące rezultatów wykonywania tych zadań przez EUIPO i związanych z tym doświadczeń.

Rozdział 6

Oznaczenia geograficzne produktów rolnych

Artykuł 48

Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne

1. „Nazwa pochodzenia” produktu rolnego to nazwa, którą określa się produkt:
 - a) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju,
 - b) którego jakość lub cechy charakterystyczne są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą szczególnego środowiska geograficznego, na które składają się czynniki naturalne i ludzkie; oraz
 - c) którego wszystkie etapy produkcji odbywają się na określonym obszarze geograficznym.
2. „Oznaczenie geograficzne” produktu rolnego to nazwa, którą określa się produkt:
 - a) który pochodzi z określonego miejsca, regionu lub państwa;
 - b) którego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna w głównej mierze wynika z tego pochodzenia geograficznego; oraz
 - c) którego przynajmniej jeden etap produkcji odbywa się na określonym obszarze geograficznym.
3. Następujące produkty rolne są wyłączone z bycia przedmiotem chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego:
 - a) produkty, które ze względu na swój charakter nie mogą być przedmiotem handlu na rynku wewnętrznym i mogą być spożywane wyłącznie w miejscu produkcji takim jak restauracje lub w jego pobliżu;
 - b) produkty, które nie naruszając przepisów, o których mowa w art. 5 ust. 2, są sprzeczne z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami i nie mogą być wprowadzane do obrotu na rynku wewnętrznym.
4. Niezależnie od ust. 1 niektóre nazwy rejestruje się jako nazwy pochodzenia, nawet jeżeli surowce do odnośnych produktów pochodzą z obszaru geograficznego

większego lub różniącego się od określanego obszaru geograficznego, pod warunkiem że:

- a) został określony obszar wytwarzania tych surowców;
- b) istnieją specjalne warunki wytwarzania tych surowców;
- c) istnieje system kontroli zapewniający przestrzeganie warunków, o których mowa w lit. b); oraz
- d) dana nazwa pochodzenia była uznawana za nazwę pochodzenia w kraju, z którego się wywodzi, przed dniem 1 maja 2004 r.

Na potrzeby niniejszego ustępu za surowce uznaje się wyłącznie żywe zwierzęta, mięso i mleko.

5. Do celów ust. 2 lit. [b\)](#) „inna cecha charakterystyczna” może obejmować tradycyjne praktyki produkcyjne, tradycyjne cechy produktu i praktyki rolnicze, które chronią wartość środowiskową, w tym różnorodność biologiczną, siedliska, uznane na szczeblu krajowym strefy środowiskowe i krajobraz.
6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych dotyczących ograniczeń i odstępstw w odniesieniu do pochodzenia paszy w przypadku nazwy pochodzenia.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych dotyczących ograniczeń i odstępstw w związku z ubojem zwierząt lub pochodzeniem surowców. Te ograniczenia i odstępstwa powinny uwzględniać, w oparciu o obiektywne kryteria, jakość lub praktykę i uznaną wiedzę praktyczną lub czynniki naturalne.

Artykuł 49

Odmiany roślin i rasy zwierząt

1. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako oznaczenie geograficzne, jeżeli koliduje ona z nazwą odmiany roślin lub rasy zwierząt, przez co istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd konsumentów co do prawdziwej tożsamości lub prawdziwego pochodzenia produktu lub pomylenia produktów objętych danym oznaczeniem geograficznym z daną odmianą lub rasą.
2. Warunki, o których mowa w ust. [1](#), ocenia się w odniesieniu do faktycznego używania nazw kolidujących ze sobą, w tym używania nazwy danej odmiany roślin lub rasy zwierząt poza obszarem jej pochodzenia oraz używania nazwy odmiany roślin chronionej wspólnotowymi prawami do ochrony odmian roślin.
3. Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza wprowadzania do obrotu produktu niezgodnego ze specyfikacją produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, którego etykieta zawiera nazwę lub część nazwy tego oznaczenia geograficznego zawierającą lub obejmującą nazwę odmiany roślin lub rasy zwierząt, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) dany produkt powstał z wykorzystaniem wskazanej odmiany lub rasy lub został z nich otrzymany;
 - b) nie dochodzi do wprowadzenia w błąd konsumentów;
 - c) stosowanie nazwy danej odmiany lub rasy mieści się w ramach uczciwej konkurencji;
 - d) stosowanie tej nazwy nie prowadzi do nadużycia renomy zarejestrowanego oznaczenia geograficznego; oraz
 - e) produkcja i wprowadzanie do obrotu danego produktu wykroczyły poza obszar jego pochodzenia przed datą złożenia wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych dotyczących zasad określania stosowania nazw odmian roślin i ras zwierząt.

Artykuł 50

Szczegółowe przepisy dotyczące pochodzenia paszy i surowców

1. Do celów art. 48 pasza pochodzi w całości z określonego obszaru geograficznego w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego, których nazwa jest zarejestrowana jako nazwa pochodzenia.
2. W zakresie, w jakim zapewnienie pochodzenia paszy w całości z określonego obszaru geograficznego nie jest technicznie wykonalne, można dodać paszę pochodzącą spoza tego obszaru, pod warunkiem że nie ma to wpływu na jakość produktu lub jego cechy charakterystyczne wynikające zasadniczo ze związku ze środowiskiem geograficznym. Udział paszy pochodzącej spoza określonego obszaru geograficznego w żadnym przypadku nie może przekraczać w danym roku 50 % suchej masy.
3. Wszelkie ograniczenia dotyczące pochodzenia surowców przewidziane w specyfikacji produktu, którego nazwa jest zarejestrowana jako oznaczenie geograficzne, muszą być uzasadnione w odniesieniu do związku, o którym mowa w art. 51 ust. 1 lit. f).

Artykuł 51

Specyfikacja produktu

1. Produkty, których nazwy są zarejestrowane jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, muszą być zgodne ze specyfikacją produktu, która zawiera co najmniej:
 - a) nazwę objętą ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, która może być albo nazwą geograficzną miejsca produkcji określonego produktu, albo nazwą stosowaną w handlu lub w języku potocznym do opisu konkretnego produktu na określonym obszarze geograficznym;

- b) opis produktu, obejmujący – w stosownych przypadkach – surowce, dane odmiany roślin i rasy zwierząt, w tym oznaczenie handlowe gatunków i ich nazwę systematyczną, a także główne fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne cechy produktu;
 - c) definicję wyznaczonego obszaru geograficznego tworzącego związek, o którym mowa w lit. f) pkt (i) lub (ii), oraz, w stosownych przypadkach, szczegółowe informacje świadczące o spełnieniu wymogów art. 48 ust. 4;
 - d) dowody potwierdzające, że produkt pochodzi z określonego obszaru geograficznego wskazanego zgodnie z art. 48 ust. 1 lit. c) lub art. 48 ust. 2 lit. c);
 - e) opis metody pozyskiwania produktu oraz, w stosownych przypadkach, stosowanych tradycyjnych metody i konkretnych praktyk; a także informacje dotyczące pakowania, jeżeli grupa składająca wniosek zdecyduje o ich uwzględnieniu i przedstawi wystarczające i odnoszące się wyłącznie do danego produktu uzasadnienie, dlaczego zapewnienie jakości, pochodzenia lub kontroli wymaga, aby pakowanie odbywało się na określonym obszarze geograficznym, z uwzględnieniem przepisów unijnych, w szczególności dotyczących swobodnego przepływu towarów i swobodnego świadczenia usług;
 - f) szczegółowe informacje określające następujące kwestie:
 - i) w odniesieniu do nazwy pochodzenia – związek między jakością lub cechami charakterystycznymi produktu a środowiskiem geograficznym, o którym mowa w art. 48 ust. 1 lit. b). Szczegóły dotyczące czynników ludzkich w tym środowisku geograficznym mogą być w stosownych przypadkach ograniczone do opisu gospodarowania glebami i krajobrazem, praktyk uprawy lub innego odpowiedniego wkładu ludzkiego w zachowanie naturalnych czynników środowiska geograficznego, o którym mowa w tym przepisie;
 - (ii) w odniesieniu do oznaczenia geograficznego – związek między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 48 ust. 2 lit. b);
 - g) wszelkie szczegółowe zasady dotyczące etykietowania danego produktu.
 - h) inne mające zastosowanie wymogi przewidziane przez państwa członkowskie lub w stosownych przypadkach przez grupę producentów, uwzględniając fakt, że takie wymogi muszą być obiektywne, niedyskryminujące i zgodne z prawem krajowym i unijnym.
2. Specyfikacja produktu może również obejmować zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych dotyczących przepisów ograniczających informacje zawarte w specyfikacji produktu, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia przesadnie dużych objętościowo wniosków o rejestrację.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące formy specyfikacji produktu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Artykuł 52

Jednolity dokument

1. Jednolity dokument zawiera:
 - a) główne punkty specyfikacji produktu, mianowicie: nazwę, opis produktu, w tym – w stosownych przypadkach – szczegółowe zasady dotyczące pakowania i etykietowania, oraz zwięzłe określenie obszaru geograficznego;
 - b) opis związku między produktem a środowiskiem geograficznym lub pochodzeniem geograficznym, o których mowa w art. 51 ust. 1 lit. [f\)](#), w tym – w stosownych przypadkach – szczegółowe elementy opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące format i przedstawianie jednolitego dokumentu przewidzianego w ust. 1 za pośrednictwem internetu oraz wyjątki lub anonimizację chronionych danych osobowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 53 ust. [2](#).

Rozdział 7

Przepisy proceduralne

art. 53

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. Oznaczeń Geograficznych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Tytuł III

Systemy jakości

Rozdział 1

Gwarantowane tradycyjne specjalności

Artykuł 54

Cel i zakres stosowania

1. System gwarantowanych tradycyjnych specjalności ustanawia się w celu chronienia tradycyjnych metod produkcji i przepisów kulinarnych przez wspieranie producentów produktów tradycyjnych we wprowadzaniu tych produktów na rynek i informowaniu konsumentów o cechach tradycyjnych przepisów kulinarnych i produktów stanowiących wartość dodaną.
2. Niniejszy rozdział ma zastosowanie do produktów rolnych.

Do celów niniejszego rozdziału produkty rolne oznaczają produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz inne produkty rolne i środki spożywcze wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Niniejszego rozdziału nie stosuje się do napojów spirytusowych, win aromatyzowanych ani produktów sektora wina określonych w części II załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, z wyjątkiem octów winnych.

3. Rejestracja i ochrona gwarantowanych tradycyjnych specjalności pozostają bez uszczerbku dla obowiązku producentów zapewnienia zgodności z innymi przepisami Unii, w szczególności z przepisami dotyczącymi wprowadzania produktów do obrotu, jednolitej wspólnej organizacji rynków i etykietowania żywności.

Artykuł 55

Kryteria kwalifikacyjne

1. Nazwa kwalifikuje się do zarejestrowania jako gwarantowana tradycyjna specjalność, jeżeli opisuje ona określony produkt, który:
 - a) otrzymano z zastosowaniem sposobu produkcji, przetwarzania lub składu odpowiadającego tradycyjnej praktyce w odniesieniu do tego produktu lub środka spożywczego; lub
 - b) został wytworzony z surowców lub składników, które są tradycyjnie stosowane.
2. Aby nazwa mogła zostać zarejestrowana, jako gwarantowana tradycyjna specjalność musi ona:

- a) być tradycyjnie stosowana w odniesieniu do określonego produktu; lub
 - b) oznaczać tradycyjny charakter danego produktu.
3. Jeżeli w procedurze sprzeciwu na podstawie art. [62](#) wykazano, że nazwa jest również używana w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, aby rozróżnić porównywalne produkty lub produkty mające tę samą lub podobną nazwę, w decyzji o rejestracji podjętej zgodnie z art. 65 ust. [3](#) można przewidzieć, że nazwie gwarantowanej tradycyjnej specjalności towarzyszy oświadczenie „wytworzono zgodnie z tradycją ...”, bezpośrednio po którym umieszczona jest nazwa kraju lub regionu.
 4. Nazwy nie można zarejestrować, jeżeli odnosi się ona jedynie do właściwości o charakterze ogólnym mających zastosowanie wobec szeregu produktów, lub do właściwości przewidzianych przez określone prawodawstwo unijne.
 5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o dodatkowe uszczegółowienie kryteriów kwalifikowalności określonych w niniejszym artykule.

Artykuł 56

Specyfikacja produktu

1. Gwarantowana tradycyjna specjalność musi być zgodna ze specyfikacją produktu, która obejmuje:
 - a) nazwę produktu będącą przedmiotem wniosku o rejestrację we właściwych wersjach językowych;
 - b) opis produktu, w tym jego główne cechy fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne;
 - c) opis metody produkcji, której przestrzegać muszą producenci, w tym – w stosownych przypadkach – charakteru i cech wykorzystywanych surowców lub składników, w tym – w stosownych przypadkach – oznaczenie handlowe gatunków i ich nazwę systematyczną, oraz metody przygotowania produktu; oraz
 - d) główne elementy stanowiące o tradycyjnym charakterze produktu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych ustanawiających przepisy ograniczające informacje zawarte w specyfikacji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia przesadnie dużych objętościowo wniosków o rejestrację.
3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące formy specyfikacji produktu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).

Artykuł 57

Etap krajowy procedury rejestracji

1. Wnioski o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności mogą być składane wyłącznie przez grupy producentów produktów o nazwie, która ma być chroniona. Większa liczba grup z różnych państw członkowskich lub państw trzecich może złożyć wspólny wniosek o rejestrację.
2. Wniosek o rejestrację nazwy jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności zawiera następujące informacje:
 - a) nazwę i adres grupy producentów składającej wniosek;
 - b) specyfikację produktu, o której mowa w art. [56](#).
3. W przypadku gdy wniosek przygotowuje grupa producentów, której siedziba znajduje się w państwie członkowskim, wniosek ten kierowany jest do organów tego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie bada wniosek, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia warunki kryteriów kwalifikowalności, o których mowa w art. [55](#). W ramach rozpatrywania wniosku państwo członkowskie zarządza krajową procedurą sprzeciwu. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że wymogi niniejszego rozdziału zostały spełnione, może podjąć decyzję pozytywną i przekazać Komisji unijny wniosek o rejestrację.
4. Państwo członkowskie zapewnia, aby wydana przez nie decyzja, zarówno pozytywna, jak i negatywna, została podana do wiadomości publicznej, oraz aby wszelkie osoby fizyczne lub prawne mające uzasadniony interes miały możliwość złożenia odwołania od tej decyzji. Państwo członkowskie zapewnia również publikację specyfikacji produktu, na której oparta jest jego pozytywna decyzja, oraz zapewnia elektroniczny dostęp do specyfikacji produktu.
5. W przypadku gdy wniosek, w tym wspólny wniosek, przygotowuje grupa lub grupy producentów, których siedziba znajduje się w państwie trzecim, wniosek ten składany jest bezpośrednio albo za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego.

Artykuł 58

Unijny wniosek o rejestrację

1. Unijny wniosek o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności zawiera:
 - a) elementy, o których mowa w art. 57 ust. [2](#); oraz
 - b) wyłącznie w przypadku państw członkowskich – oświadczenie państwa członkowskiego, że uznaje ono wniosek złożony przez grupę składającą wniosek za spełniający warunki rejestracji.
2. W przypadku składania wspólnego wniosku, o którym mowa w art. 57 ust. [1](#), wniosek ten przedkłada Komisji jedno z zainteresowanych państw członkowskich.

Zawiera on, w stosownych przypadkach, elementy, o których mowa w art. 57 ust. 2, a także oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, złożone przez wszystkie zainteresowane państwa członkowskie. Powiązane procedury krajowe, w tym etap sprzeciwu, przeprowadza się we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o dodatkowe przepisy dotyczące wspólnych wniosków o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności w odniesieniu do więcej niż jednego terytorium krajowego oraz procesu składania wniosku.
4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania wniosków o rejestrację, w tym wniosków o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności w odniesieniu do więcej niż jednego terytorium krajowego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.

Artykuł 59

Składanie unijnego wniosku o rejestrację

1. Unijny wniosek o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności składa się do Komisji drogą elektroniczną za pośrednictwem systemu cyfrowego. System cyfrowy ma zdolność umożliwiającą składanie wniosków do organów krajowych państwa członkowskiego i stosowanie go przez państwo członkowskie w procedurze krajowej.
2. System cyfrowy ma zdolność umożliwiającą składanie wniosków przez wnioskodawców, których siedziba znajduje się poza Unią, oraz przez organy krajowe państw trzecich.
3. Po złożeniu unijnych wniosków o rejestrację Komisja podaje informacje na temat tych wniosków do wiadomości publicznej za pośrednictwem systemu cyfrowego, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 60

Rozpatrywanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Komisja bada każdy wniosek, który otrzymuje zgodnie z art. 65 ust. 1, w celu sprawdzenia, czy nie zawiera on żadnych oczywistych błędów, czy informacje dostarczone zgodnie z art. 58 są kompletne, czy specyfikacja produktu ma precyzyjny i techniczny charakter oraz czy spełnione są wymagania określone w art. 55 i 56. Przy rozpatrywaniu wniosku uwzględnia się wynik krajowego etapu procedury przeprowadzonej przez zainteresowane państwo członkowskie.
2. Rozpatrywanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż sześć miesięcy. Jeżeli termin rozpatrywania wniosku przekroczy lub może przekroczyć sześć miesięcy, Komisja pisemnie informuje wnioskodawcę o powodach tego opóźnienia.

3. Komisja może zwrócić się do wnioskodawcy o informacje uzupełniające.
4. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 Komisja uzna, że warunki określone w niniejszym rozdziale zostały spełnione, publikuje ona specyfikację produktu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 61

Zakwestionowanie wniosku o rejestrację na szczeblu krajowym

1. Państwa członkowskie informują Komisję na bieżąco o wszelkich krajowych postępowaniach administracyjnych lub sądowych, które mogą mieć wpływ na rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności. W takim przypadku państwa członkowskie mogą zwrócić się do Komisji o zawieszenie procedury sprawdzającej na okres 12 miesięcy, który może zostać przedłużony.
2. Państwa członkowskie bezzwłocznie informują Komisję, jeżeli wniosek, który przedłożono Komisji, został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nie prawomocnego orzeczenia sądowego. W takim przypadku Komisja jest zwolniona z obowiązku dotrzymania terminu rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w art. 60 ust. 2, oraz poinformowania wnioskodawcy o powodach opóźnienia.
3. Jeżeli wniosek, który przedłożono Komisji, unieważniono na mocy prawomocnego orzeczenia sądu krajowego, państwo członkowskie rozważa podjęcie stosownego działania, takiego jak wycofanie lub zmiana wniosku, w zależności od konieczności.

Artykuł 62

Unijna procedura sprzeciwu

1. W terminie trzech miesięcy od dnia publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej specyfikacji produktu na podstawie art. 60 ust. 4 organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę w państwie trzecim może przedłożyć Komisji sprzeciw.
2. Każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes, mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, z którego pochodzi złożony unijny wniosek o rejestrację, może przedłożyć sprzeciw w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, w terminie przewidzianym na zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z ust. 1.
3. W sprzeciwie stwierdza się, że wniosek może naruszać warunki określone w niniejszym rozdziale, i podaje się powody. Sprzeciw, który nie zawiera uzasadnienia, uznaje się za nieważny.
4. Komisja bada dopuszczalność sprzeciwu. Jeśli Komisja uzna, że sprzeciw jest dopuszczalny, wzywa w terminie pięciu miesięcy od dnia opublikowania specyfikacji produktu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej organ lub osobę,

które wniosły sprzeciw, oraz organ lub wnioskodawcę, który złożył wniosek, do podjęcia odpowiednich konsultacji prowadzonych przez rozsądny okres nieprzekraczający trzech miesięcy. W każdym momencie w ciągu tego okresu Komisja na wniosek organu lub wnioskodawcy może przedłużyć termin konsultacji maksymalnie o trzy miesiące.

5. Organ lub osoba, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub wnioskodawca, który złożył wniosek, bez zbędnej zwłoki rozpoczynają konsultacje. Wzajemnie dostarczają sobie odnośnych informacji, by ocenić, czy wniosek o rejestrację jest zgodny z warunkami niniejszego rozporządzenia.
6. W przeciągu jednego miesiąca od dnia zakończenia konsultacji, o których mowa w ust. 4, wnioskodawca mający siedzibę w państwie trzecim lub organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego złożono unijny wniosek o rejestrację, powiadamiają Komisję o wynikach konsultacji, w tym o wszystkich wymienionych informacjach, o tym, czy osiągnięto porozumienie z podmiotem wnoszącym sprzeciw lub wszystkimi takimi podmiotami, oraz o wszelkich wynikających z tego zmianach we wniosku. Organ lub osoba, które złożyły do Komisji sprzeciw, mogą również powiadomić Komisję o swoim stanowisku na koniec konsultacji.
7. Jeżeli po zakończeniu konsultacji dokonano zmian w specyfikacji produktu opublikowanej zgodnie z art. 60 ust. 4, Komisja ponownie rozpatruje zmieniony wniosek o rejestrację. Jeżeli we wniosku dokonano istotnych zmian i Komisja uzna, że zmieniony wniosek spełnia warunki rejestracji, publikuje wniosek ponownie zgodnie z tym ustępem.
8. Dokumenty, o których mowa w niniejszym artykule, są sporządzane w jednym z języków urzędowych Unii.
9. Po zakończeniu procedury sprzeciwu Komisja kończy rozpatrywanie unijnego wniosku o rejestrację, uwzględniając wszelkie wnioski o przyznanie terminów przejściowych, wyniki procedury sprzeciwu oraz wszelkie inne kwestie, które pojawią się po badaniu wniosku, które mogą być powodem zmiany w specyfikacji produktu.
10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających przepisy dotyczące procedury sprzeciwu, aby ustanowić szczegółowe procedury i terminy.
11. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania sprzeciwu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.

Artykuł 63

Podstawy do sprzeciwu

1. Sprzeciw wniesiony zgodnie z art. 62 jest dopuszczalny wyłącznie wówczas, gdy podmiot wnoszący sprzeciw:

a) przedstawi należycie uzasadnione powody świadczące o tym, że proponowana rejestracja jest niezgodna z przepisami niniejszego rozdziału; lub

b) wykaże, że stosowanie nazwy jest zgodne z prawem, szeroko znane i gospodarczo znaczące w przypadku podobnych produktów rolnych.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1 lit. b), ocenia się w odniesieniu do terytorium Unii.

Artykuł 64

Okresy przejściowe w stosowaniu gwarantowanych tradycyjnych specjalności

1. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyznać okres przejściowy do pięciu lat, by w przypadku produktów, których oznaczenie składa się z nazwy będącej w sprzeczności z art. 69 lub zawiera taką nazwę, umożliwić dalsze stosowanie tego oznaczenia, z którym zostały wprowadzone do obrotu, pod warunkiem że w dopuszczalnym sprzeciwie względem wniosku o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności, której ochronę naruszono, wniesionym na mocy art. 57 ust. 3 lub art. 62, wykazano, że takie oznaczenie było zgodnie z prawem stosowane na rynku wewnętrznym przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji przewidzianą w art. 60 ust. 4.
2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2, z wyjątkiem tych aktów, względem których wniesiono sprzeciw na podstawie art. 57 ust. 3, które przyjmuje się bez stosowania procedury sprawdzającej.

Artykuł 65

Decyzja Komisji w sprawie wniosku o rejestrację

1. Jeżeli – na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w toku rozpatrywania wniosku zgodnie z art. 58 ust. 3 – Komisja uzna, że nie spełniono któregokolwiek ze wskazanych tam wymogów, przyjmuje akty wykonawcze odrzucające wniosek. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.
2. Jeżeli Komisja nie otrzyma żadnego dopuszczalnego sprzeciwu, przyjmuje akty wykonawcze rejestrujące gwarantowaną tradycyjną specjalność bez stosowania procedury, o której mowa w art. 80 ust. 2.
3. W przypadku otrzymania dopuszczalnego sprzeciwu Komisja:
 - a) jeżeli osiągnięto porozumienie, rejestruje nazwę w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez stosowania procedury, o której mowa w art. 80 ust. 2, po sprawdzeniu, czy porozumienie to jest zgodne z prawem Unii, oraz – w razie potrzeby – zmienia informacje opublikowane na podstawie art. 60 ust. 4, pod warunkiem że zmiany te nie mają istotnego charakteru; lub

b) jeżeli nie osiągnięto porozumienia, przyjmuje akt wykonawczy zawierający decyzję w sprawie wniosku o rejestrację. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).

4. W aktach rejestrujących gwarantowaną tradycyjną specjalność przewiduje się wszelkie warunki mające zastosowanie do rejestracji oraz na użytek ponownej publikacji, do informacji, jednolitego dokumentu opublikowanego do celów procedury sprzeciwu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w przypadku jakichkolwiek niezbędnych zmian, które nie mają istotnego charakteru.
5. Rozporządzenia dotyczące rejestracji oraz decyzje o odrzuceniu publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w serii L.

Artykuł 66

Unijny rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności

1. Komisja, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 80 ust. [2](#), przyjmuje akty wykonawcze dotyczące ustanowienia i prowadzenia publicznie dostępnego elektronicznego rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności uznanych na podstawie niniejszego rozporządzenia („unijny rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności”).
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące formy i treści unijnego rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).

Artykuł 67

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Grupa producentów mająca uzasadniony interes może złożyć wniosek o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Wnioski muszą zawierać opis i uzasadnienie wnioskowanych zmian.
2. Procedura zmiany specyfikacji produktu opiera się odpowiednio na procedurze określonej w art. [57–65](#).
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających przepisy dotyczące procedury zmiany specyfikacji produktu.
4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania wniosku o zmianę specyfikacji produktu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).

Artykuł 68

Cofnięcie rejestracji

1. Komisja może – z własnej inicjatywy lub na wniosek dowolnej osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes – przyjmować akty wykonawcze, aby cofnąć rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności w następujących przypadkach:
 - a) gdy nie zapewniono zgodności ze specyfikacją produktu;
 - b) gdy od co najmniej siedmiu lat nie wprowadzono do obrotu żadnego produktu w ramach danej gwarantowanej tradycyjnej specjalności.
2. Komisja może również przyjmować akty wykonawcze cofające rejestrację na wniosek producentów produktu wprowadzanego do obrotu pod daną zarejestrowaną nazwą.
3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).
4. Do procedury cofnięcia rejestracji stosuje się odpowiednio art. [57–63](#) i art. [65](#).
5. Przed przyjęciem aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja konsultuje się z organami zainteresowanego państwa członkowskiego, organami zainteresowanego państwa trzeciego lub, w miarę możliwości, z producentem z państwa trzeciego, który pierwotnie złożył wniosek o rejestrację danej gwarantowanej tradycyjnej specjalności, chyba że wniosek o cofnięcie rejestracji złożyli bezpośrednio ci pierwotni wnioskodawcy.
6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających przepisy dotyczące procedury cofnięcia rejestracji.
7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania wniosku o cofnięcie rejestracji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).

Artykuł 69

Ograniczenia w stosowaniu zarejestrowanych gwarantowanych tradycyjnych specjalności

1. Zarejestrowane gwarantowane tradycyjne specjalności są chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem lub imitacją, w tym w odniesieniu do produktów wykorzystywanych jako składniki, oraz przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić konsumentów w błąd.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby nazwy produktów spożywczych stosowane na szczeblu krajowym nie prowadziły do mylenia tych nazw z zarejestrowanymi gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami.
3. Ochroną, o której mowa w ust. 1, obejmuje się również produkty sprzedawane na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych ustanawiających dodatkowe przepisy dotyczące bardziej szczegółowej ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności.
5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wymogi proceduralne i formalne dotyczące ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. [2](#).

Artykuł 70

Wyjątki w niektórych przypadkach stosowania

1. Przepisy niniejszego rozdziału pozostają bez uszczerbku dla:
 - a) stosowania terminów, które w Unii mają status terminów rodzajowych, nawet jeżeli taki termin rodzajowy stanowi część nazwy, która jest chroniona jako gwarantowana tradycyjna specjalność;
 - b) wprowadzania do obrotu produktów, których etykieta zawiera lub obejmuje stosowaną w dobrej wierze nazwę odmiany roślin lub rasy zwierząt;
 - c) stosowania przepisów unijnych lub przepisów państw członkowskich regulujących kwestie własności intelektualnej, w szczególności przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych i znaków towarowych, jak również praw przyznanych na mocy tych przepisów.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. [84](#) aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o dodatkowe przepisy dotyczące określania rodzajowego statusu terminów, warunków stosowania nazw odmian roślin i ras zwierząt w odniesieniu do gwarantowanej tradycyjnej specjalności oraz ich związku z prawami własności intelektualnej, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 71

Nazwa, symbol unijny i oznaczenie gwarantowanej tradycyjnej specjalności

1. Nazwa zarejestrowana jako gwarantowana tradycyjna specjalność może być wykorzystywana przez dowolny podmiot wprowadzający do obrotu produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu.
2. Ustanawia się unijny symbol do stosowania na etykietach produktów oznaczonych jako gwarantowana tradycyjna specjalność. Oznaczenie „gwarantowana tradycyjna specjalność”, skrót „GTS” oraz symbol unijny odnoszący się do gwarantowanej tradycyjnej specjalności mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do produktów wytworzonych zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu.
3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadza się do obrotu jako gwarantowane tradycyjne specjalności zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na etykietach i w materiałach reklamowych umieszcza się symbol

unijny, o którym mowa w ust. 2. Do zarejestrowanej gwarantowanej tradycyjnej specjalności zastosowanie mają wymogi dotyczące etykietowania określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w odniesieniu do prezentacji obowiązkowych danych szczegółowych. Na etykiecie można umieścić oznaczenie „gwarantowana tradycyjna specjalność” lub odpowiadający mu skrót „GTS”.

4. W przypadku gwarantowanych tradycyjnych specjalności produkowanych poza terytorium Unii umieszczenie symbolu unijnego na etykiecie jest fakultatywne.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające symbol unijny i warunki jego obowiązkowego stosowania oraz ustanawiające przepisy dotyczące jednolitej ochrony oznaczenia, skrótu i symbolu unijnego, o których mowa w ust. 2, jego stosowania i parametrów technicznych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.

Artykuł 72

Uczestnictwo w systemach jakości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy podmiot przestrzegający przepisów określonych w niniejszym rozdziale był objęty systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu ustanowionym na podstawie art. 73. Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę w celu pokrycia swoich kosztów kontroli zgodności.
2. Podmioty, które przetwarzają i przechowują produkt wprowadzany do obrotu oznaczony jako gwarantowana tradycyjna specjalność lub które wprowadzają takie produkty do obrotu, również podlegają kontrolom i środkom egzekwowania prawa, o których mowa w art. 73.

Artykuł 73

Kontrole i egzekwowanie

1. Kontrole gwarantowanych tradycyjnych specjalności obejmują:
 - a) sprawdzenie, czy produkt objęty gwarantowaną tradycyjną specjalnością wyprodukowano zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu; oraz
 - b) monitorowanie stosowania gwarantowanej tradycyjnej specjalności na rynku, w tym w internecie.
2. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625 państwa członkowskie wyznaczają:
 - a) co najmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za kontrole gwarantowanych tradycyjnych specjalności; oraz
 - b) co najmniej jeden organ egzekwowania prawa, który może być tym samym organem co właściwe organy, o których mowa w lit. a), odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów dotyczących gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

3. Zadania, o których mowa w ust. 2 lit. [a](#)), mogą zostać przekazane co najmniej jednej jednostce certyfikującej produkty zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625.
4. Państwa członkowskie w oparciu o analizę ryzyka przeprowadzają kontrole, aby zapewnić przestrzeganie wymogów niniejszego rozdziału, zaś w przypadku naruszania przepisów stosują odpowiednie sankcje.
5. Podczas przeprowadzania kontroli i działań w zakresie egzekwowania prawa przewidzianych w niniejszym artykule właściwe organy i jednostki certyfikujące produkty muszą stosować się do odpowiednich wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2017/625. Tytuł VI rozdział I rozporządzenia (UE) 2017/625 nie ma jednak zastosowania do kontroli gwarantowanych tradycyjnych specjalności.
6. W odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które odnoszą się do produktów pochodzących z państwa trzeciego, kontrola zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest dokonywana przez:
 - a) jeden lub kilka organów publicznych wyznaczonych przez państwo trzecie; lub
 - b) co najmniej jedną jednostkę certyfikującą produkty.
7. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa odpowiednio w ust. 2 lit. a) i ust. 3, oraz aktualizują te informacje.
8. Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w ust. 6, oraz okresowo aktualizuje te informacje.
9. Komisja może utworzyć portal cyfrowy, na którym będą publikowane nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w ust. 2 lit. a), ust. 3 i ust. 6.
10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. [84](#) uzupełniających niniejsze rozporządzenie o dodatkowe przepisy w celu zapewnienia odpowiednich procedur certyfikacji i akredytacji mających zastosowanie w odniesieniu do jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w ust. 2 i 5.
11. Komisja może, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 80 [ust. 2](#), przyjmować akty wykonawcze określające środki, przy pomocy których podaje się do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w niniejszym artykule.

Rozdział 2

Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie

Artykuł 74

Cel i zakres

1. Ustanawia się system określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie, którego celem jest ułatwienie przekazywania przez producentów na rynku wewnętrznym informacji o cechach i właściwościach stanowiących wartość dodaną produktów rolnych.
2. Niniejszy rozdział obejmuje produkty rolne.

Do celów niniejszego rozdziału produkty rolne oznaczają produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu oraz inne produkty rolne i środki spożywcze wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Niniejszego rozdziału nie stosuje się do napojów spirytusowych, win aromatyzowanych ani produktów sektora wina określonych w części II załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, z wyjątkiem octów winnych.

Artykuł 75

Przepisy krajowe

1. Państwa członkowskie mogą utrzymać krajowe przepisy dotyczące określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie i systemów jakości nieobjętych niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że takie przepisy są zgodne z prawem unijnym.
2. Komisja może ustanowić system cyfrowy służący włączaniu określeń i systemów, o których mowa w ust. 1, w celu zwiększenia wiedzy na temat produktów i systemów w całej Unii. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające szczegóły techniczne niezbędne do powiadamiania o określeniach jakościowych stosowanych fakultatywnie. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.

Artykuł 76

Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie

1. Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie spełniają następujące kryteria:
 - a) nawiązują do cechy co najmniej jednej kategorii produktów lub właściwości produkcji rolnej lub procesu przetwarzania, które mają zastosowanie na konkretnych obszarach;
 - b) przydają wartość dodaną danemu produktowi w porównaniu z produktami podobnego rodzaju; oraz
 - c) mają one wymiar unijny.
2. Z zakresu niniejszego rozdziału wyklucza się te określenia jakościowe stosowane fakultatywnie, które opisują właściwości techniczne produktu w celu zastosowania obowiązkowych norm handlowych i których celem nie jest informowanie konsumentów o tych właściwościach produktów.

3. Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie wykluczają określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie, które wspierają i uzupełniają specyficzne normy handlowe określone na podstawie sektorowej lub na podstawie kategorii produktu.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o szczegółowe przepisy dotyczące kryteriów, o których mowa w ust. 1.
5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące form, procedur i innych szczegółów technicznych, konieczne do stosowania niniejszego rozdziału. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.
6. Przy przyjmowaniu aktów delegowanych lub wykonawczych zgodnie z ust. 4 i 5 Komisja uwzględnia wszelkie stosowne normy międzynarodowe.

Artykuł 77

Zastrzeżenie dodatkowych określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 84 aktów delegowanych dotyczących zastrzeżenia dodatkowych określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie i ustanawiających warunki ich stosowania.

Artykuł 78

Produkty górskie

1. Określenie „produkt górski” ustanawia się, jako określenie jakościowe stosowane fakultatywnie. Określenie to jest stosowane wyłącznie do opisu przeznaczonych do spożycia przez ludzi produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu, w odniesieniu do których:
 - a) zarówno surowce, jak i pasza dla zwierząt gospodarskich pochodzą przede wszystkim z obszarów górskich;
 - b) w przypadku produktów przetwarzanych przetwarzanie odbywa się również na obszarach górskich.
2. Na potrzeby niniejszego artykułu obszary górskie w Unii to obszary wyznaczone zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013⁴⁷. W stosunku do produktów z państw trzecich obszary górskie to obszary oficjalnie określone jako obszary górskie przez państwo trzecie lub te, które spełniają kryteria określone w tym ustępie.

⁴⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

3. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 84, aktów delegowanych ustanawiających odstępstwa od warunków stosowania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w szczególności warunków, na jakich dozwolone jest, by surowce lub pasze pochodziły spoza obszarów górskich, warunków, na jakich dozwolone jest przetwarzanie produktów poza obszarami góorskimi na obszarze geograficznym, który zostanie zdefiniowany, oraz ustanawiających definicję tego obszaru geograficznego.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 84, aktów delegowanych dotyczących ustanowienia metod produkcji i innych kryteriów mających znaczenie dla stosowania określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie ustanowionego w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 79

Ograniczenia stosowania i monitorowania

1. Określenie jakościowe stosowane fakultatywnie może być stosowane jedynie w odniesieniu do produktów, które spełniają odpowiednie warunki stosowania.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące stosowania określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 80 ust. 2.
3. Państwa członkowskie w oparciu o analizę ryzyka przeprowadzają kontrole, aby zapewnić przestrzeganie wymogów niniejszego rozdziału, zaś w przypadku naruszania przepisów stosują odpowiednie sankcje administracyjne.

Rozdział 3 Przepisy proceduralne

Artykuł 80

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. Polityki Jakości Produktów Rolnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Tytuł IV

Zmiany w rozporządzeniach (UE) nr 1308/2013, (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/787

Artykuł 81

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 93 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) »oznaczenie geograficzne« oznacza nazwę, w tym tradycyjnie używaną nazwę, określającą produkt, o którym mowa w art. 92 ust. 1:

(i) którego szczególną jakość, reputację lub inne cechy charakterystyczne przypisuje się jego pochodzeniu geograficznemu;

(ii) który pochodzi z określonego miejsca, regionu lub państwa;

(iii) do którego produkcji używanych jest przynajmniej 85 % winogron, pochodzących wyłącznie z tego obszaru geograficznego;

(iv) którego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym oraz

(v) który jest otrzymywany z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera* lub z krzyżówki gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*.”;

2) art. 94 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 94*

Specyfikacja produktu

1. Specyfikacja produktu umożliwia zainteresowanym stronom kontrolę odpowiednich warunków produkcji dotyczącej nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego. Specyfikacja produktu zawiera następujące informacje:

- a) nazwę, która ma być chroniona;
- b) rodzaj oznaczenia geograficznego – chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;
- c) opis wina lub win, w tym głównych analitycznych cech organoleptycznych;
- d) w stosownych przypadkach – szczególne praktyki enologiczne stosowane przy produkcji wina lub win, a także stosowne ograniczenia obowiązujące w przypadku produkcji tego wina lub tych win;

- e) określenie obszaru geograficznego wyznaczonego na podstawie związku, o którym mowa w lit. h);
- f) maksymalną wydajność z hektara;
- g) wskazanie odmiany lub odmian winorośli, z których otrzymywane jest wino lub wina;
- h) szczegóły określające związek, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. a) ppkt (i) lub, w stosownych przypadkach, w art. 93 ust. 1 lit. b) ppkt (i):
 - i) w odniesieniu do chronionej nazwy pochodzenia – związek między jakością lub cechami charakterystycznymi produktu a środowiskiem geograficznym, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. a) pkt (i); szczegóły dotyczące czynników ludzkich w tym środowisku geograficznym mogą być w stosownych przypadkach ograniczone do opisu gospodarowania glebami, materiałem roślinnym i krajobrazem, praktyk uprawy lub innego odpowiedniego wkładu ludzkiego w zachowanie naturalnych czynników środowiska geograficznego, o którym mowa w przywołanym podpunkcie;
 - (ii) w odniesieniu do chronionego oznaczenia geograficznego – związek między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. b) ppkt (i);
- i) inne mające zastosowanie wymogi przewidziane przez państwa członkowskie lub w stosownych przypadkach przez uznaną grupę producentów, uwzględniając fakt, że takie wymogi muszą być obiektywne, niedyskryminujące i zgodne z prawem krajowym i unijnym.

2. Specyfikacja produktu może zawierać zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju zgodnie z art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../... [rozporządzenie w sprawie oznaczeń geograficznych]*.

3. Jeżeli wino lub wina mogą być częściowo odalkoholizowane, specyfikacja produktu musi również zawierać opis częściowo odalkoholizowanych win lub wina zgodnie ze stosowanym odpowiednio ust. 2 lit. c) oraz, w stosownych przypadkach, opis szczególnych praktyk enologicznych stosowanych do produkcji częściowo odalkoholizowanych wina lub win, a także odpowiednich ograniczeń dotyczących ich produkcji.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... z dnia [...] [...] (Dz.U. L [...] z [...], s. [...]).”;

3) skreśla się art. 95–99, art. 101–106 i art. 107.

Artykuł 82

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/1001

W rozporządzeniu (UE) 2017/1001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 151 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) zarządzanie oznaczeniami geograficznymi, w szczególności zadania powierzone mu na mocy aktów delegowanych Komisji przyjętych zgodnie z art. [...] rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... [rozporządzenie w sprawie oznaczeń geograficznych]*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... z dnia [...] [...] (Dz.U. L [...] z [...], s. [...]).”.

Artykuł 83

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/787

W rozporządzeniu (UE) 2019/787 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 skreśla się pkt 6 i 7;
- 2) uchyla się art. 16 i 21;
- 3) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 23*

Jednolity dokument

Jednolity dokument, w którym uwzględnia się następujące informacje:

- a) główne punkty specyfikacji produktu, w tym nazwę, która ma być chroniona, kategorię, do której należy napój spirytusowy, lub określenie „napój spirytusowy”, metodę produkcji, opis cech napoju spirytusowego, zwięzłe określenie obszaru geograficznego oraz, w stosownych przypadkach, szczegółowe przepisy dotyczące pakowania i etykietowania;
- b) opis związku między napojem spirytusowym a jego pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 3 pkt 4, w tym – w stosownych przypadkach – szczegółowe elementy opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.”;
- 4) uchyla się art. 24–33 i art. 35–40.

Tytuł V

Przekazanie uprawnień, przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 84

Przekazanie uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 12 [ust. 4](#), art. 14 [ust. 2](#), art. 15 [ust. 6](#), art. 17 [ust. 5](#), art. 19 [ust. 10](#), art. 23 [ust. 7](#), art. 25

[ust. 10](#), art. 26 [ust. 6](#), art. 28 ust. 3, art. 29 [ust. 3](#), art. 34 [ust. 3](#), art. 46 ust. 1, art. 46, art. 47 ust. 1, art. 48 [ust. 6](#), art. 48 [ust. 7](#), art. 49 [ust. 4](#), art. 51 [ust. 3](#), art. 55 [ust. 5](#), art. 56 [ust. 2](#), art. 73 [ust. 10](#), art. 69 [ust. 4](#), art. 70 [ust. 2](#), art. 58 [ust. 3](#), art. 62 [ust. 10](#), art. 67 [ust. 3](#), art. 68 [ust. 6](#), art. 76 [ust. 4](#), art. 77 [ust. 1](#), art. 78 [ust. 3](#), art. 78 [ust. 4](#), powierza się Komisji na okres 7 lat od dnia [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż 9 miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem danego okresu.

3. Przekazanie uprawnień przewidzianych w artykułach, o których mowa w ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie artykułów, o których mowa w ust. 2, wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

Artykuł 85

Przepisy przejściowe dotyczące klasyfikacji oznaczeń geograficznych

Klasyfikacji, o której mowa w art. 6 ust. 1, oznaczeń geograficznych zarejestrowanych lub zgłoszonych przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, dokonuje się zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku III.

Artykuł 86

Przepisy przejściowe dotyczące wniosków oczekujących na rozpatrzenie

1. Przepisy obowiązujące przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia nadal mają zastosowanie do wniosków o rejestrację, wniosków o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu na poziomie Unii oraz wniosków o cofnięcie rejestracji

oznaczeń geograficznych otrzymanych przez Komisję przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Przepisy art. [19–22](#) stosuje się jednak do tych wniosków i próśb, w przypadku których publikacja w Dzienniku Urzędowym UE w celu wyrażenia sprzeciwu wobec wniosku o rejestrację, wniosku o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu na poziomie Unii lub wniosku o cofnięcie rejestracji oznaczenia geograficznego nastąpiła po [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
3. Przepisy obowiązujące przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia nadal mają zastosowanie do wniosków o rejestrację, wniosków o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu na poziomie Unii oraz wniosków o cofnięcie rejestracji gwarantowanych tradycyjnych specjalności otrzymanych przez Komisję przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
4. Przepisy art. [62–65](#) stosuje się jednak do tych wniosków i próśb, w przypadku których publikacja w Dzienniku Urzędowym UE w celu wyrażenia sprzeciwu wobec wniosku o rejestrację, wniosku o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu na poziomie Unii lub wniosku o cofnięcie rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności nastąpiła po [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Artykuł 87

Ciągłość rejestrów

1. Każda nazwa pochodzenia i oznaczenie geograficzne wina i produktów rolnych oraz każde oznaczenie geograficzne napojów spirytusowych, wraz ze wszystkimi odpowiednimi danymi oraz danymi dotyczącymi oczekujących na rozpatrzenie wniosków o rejestrację, zmianę lub cofnięcie rejestracji, wpisane do odpowiednich rejestrów oznaczeń geograficznych, są automatycznie wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych.
2. Każda gwarantowana tradycyjna specjalność wpisana do rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności, wraz ze wszystkimi istotnymi danymi oraz danymi dotyczącymi oczekujących na rozpatrzenie wniosków o rejestrację, zmianę lub cofnięcie rejestracji, w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszego rozporządzenia, zostaje automatycznie wpisana do unijnego rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Artykuł 88

Uchylenie

Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 89

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca
[...]

W imieniu Rady
Przewodniczący
[...]